

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

ANUL X 1904/1905

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1905

Societatea Evanghelică germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
Nr. 1 Gravitatea veșniciei și puterea harului	Evrei 2,3	Harul îl cheamă adesea pe păcătos – nimeni nu știe când este ultima dată. Ferice de cine crede chemarea harului și o urmează!
Nr. 2 Nimeni nu este prea rău pentru harul mântuitor al lui Dumnezeu	Romani 5,20	Ce poate să facă Dumnezeu dintr-o viață total distrusă din tinerea ei.
Nr. 3 Feluritele căi ale harului	Romani 11,33-34	Dumnezeu are multe căi și minunate mijloace pentru a convinge pe un păcătos de păcatul lui, astfel încât el să apuce harul.
Nr. 4 Ce ai făcut?	Geneza 4,10	Cum se străduiește păcătosul vinovat să-și nege vina și să scape de judecată.
Nr. 5 Ce poate face un cuvânt	Iacov 3,5	Despre consecințele cuvintelor omenești și responsabilitatea noastră pentru cuvintele noastre
Nr. 6 Soarele aduce la lumină	Luca 12,2-3	Cum Dumnezeu aduce păcatul omului la lumină și cum este când soarele harului luminează în inima unui păcătos.
Nr. 7 Cine l-a învins pe	1 Ioan 3,8	Despre puterea stricăciunii alcoolului Alexandru cel Mare
Nr. 8 Musafirul nepoftit	Ieremia 21,8	Ce se petrece la înmormântări.
Nr. 9 De ce te temi de oameni?	Ioan 12,43	Despre teama de oameni și blestemul Ei.
Nr.10 Insula magnetică	Luca 17,28-30	Despre mreaja dură a banalității și ce lucru greu este ca Dumnezeu să scoată un om din ea.
Nr.11 Inimi neîmpărțite	Matei 6,24	Numai creștinismul hotărât face inima fericită.
Nr.12 Religios și totuși	Apocalipsa 3,1	Despre deosebirea dintre oamenii fără nădejde religioși ai lumii și creștinii vii.

Nr.13	Să crezi fără să simți	Evrei 11,1	Credința vie ia ca realitate ce a spus Dumnezeu și-și pune încrederea în ea.
Nr.14	Cursă de întrecere automobilistică	Psalmul 90,10	Ce cale a urmat până astăzi viața ta și ce urme ai lăsat după tine pe calea vieții tale?
Nr.15	Cetele celor deznădăjduiți	Ieremia 9,1	Este amăgirea diavolului când oamenii disperă. Dumnezeu are salvare și ajutor pentru toți.
Nr.16	Ghiuleaua misterioasă	2 Corinteni 5,19	Despre minunile Cuvântului lui Dumnezeu și cum Îl găsim în ele pe Isus.
Nr.17	În fabrica de hârtie	2 Corinteni 5,17	Harul poate să facă din infractorul cel mai împovărat de vină, un martor credincios al lui Isus.
Nr.18	Ai citit aceasta?	Ioan 5,39	Despre primejdiile din asemenea cărți și din scrierile necredinței, care amenință sufletele.
Nr.19	Mama ta	Efeseni 6,2	Despre privilegiul de a avea o mamă rugătoare.
Nr.20	Oameni care zadarnic au avut parte de minunile lui Dumnezeu	2 Corinteni 6,1-2	Ce vrea să obțină Dumnezeu când duce pe un om în necaz și îl salvează din necaz.
Nr.21	Rugăciunea copiilor lui Dumnezeu	Filipeni 4,6	Cum răspunde Dumnezeu la rugăciunea copilărească a credinței.
Nr.22	Ridică piatra	Ioan 5,25	Descarcă povara conștiinței tale printr-o mărturisire cinstită, deschisă.
Nr.23	Carnavaluri	2 Corinteni 4,3-4	Cum își amuțesc oamenii conștiința prin plăcere și desfătare.
Nr.24	Colaci de salvare inutili	Ezechiel 7,25	Ce brusc îi smulge moartea pe oameni în veșnicie – pune în rânduială problema vinii tale.
Nr.25	El caută fericirea	Ieremia 29,13-14	Nu trebuie să cauți fericirea. Fericirea te caută pe tine. Vrei să te lași găsit?

Nr.26	În lumea minciunii	Apocalipsa 22,15	În lumea aceasta minciuna ne înconjoară din toate părțile.
Nr.27	Dumnezeu știe să-i găsească pe batjocoritori	Proverbe 19,29	De multe ori Dumnezeu iese brusc din izolarea lui, cu intenția de a-i distruge pe batjocoritori.
Nr.28	Ce nebunie!	1 Corinteni 1,18	Ce nebuni sunt oamenii care vor să fugă de judecătorii pământești și cad în mâinile celui veșnic. Caută împăcare cu Judecătorul veșnic.
Nr.29	Ești în siguranță?	Luca 21,34-35	Un creștin adevărat nu trebuie să se teamă nici de primejdie, nici de moarte; harul îl duce în siguranță.
Nr.30	Pe cine preferi?	Deuteronom 30,19	Trebuie să te hotărăști cui vrei să slujești și să aparții – lui Isus sau lumii și stăpânului ei.
Nr.31	Moartea este biruită	Ioan 11,25-26	Isus, biruitorul morții, aduce pe oricine I se încredințează Lui, din puterea morții la posesia vieții veșnice.
Nr.32	Nu trebuie să exagerăm	Împărați 18,21	Domnul pretinde o separație deplină a vieții. El nu este mulțumit cu vorbele dăruirii. El cere inima, voința și viața.
Nr.33	Unde vei fi mâine?	Iacov 4,13-14	Moartea este mai aproape de tine decât crezi – iar apoi?
Nr.34	Trufie frântă	Psalmul 10,4	Trufia este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Smerește-te în țărână, ca să găsești harul.
Nr.35	Fără credință – fără nădejde – fără rugăciune	Deuteronom 33,27	Satan îi împinge pe oameni la disperare, prin faptul că ascunde realitatea că un Dumnezeu salvator, care ascultă, întinde brațele spre ei.
Nr.36	În adâncul înfiorător	Psalmul 49,7-8	Ce se întâmplă cu oamenii care trec nepăsători pe lângă crucea de la Golgota.
Nr.37	Acesta este curaj sau impertinență?	Psalmul 50,22	Nu admira niciodată liberta-

			tea unui batjocoritor. Mâna Judecătorului este chiar deasupra lui.
Nr.38	O irezistibilă putere biruitoare	Faptele Apostolilor 2,32-33	Cea mai mare putere biruitoare pe pământ nu constă în puterea statală și puterea armelor ei, ci în evanghelia despre harului lui Dumnezeu.
Nr.39	Ce întâmplare ciudată!	Psalmul 107,8	Nu există întâmplare; în toate se petrece voia plină de har a lui Dumnezeu.
Nr.40	Fă să nu fie zadarnic!	Faptele Apostolilor 26.27	Lumea nevăzută intervine în miezul vieții pământești, vizibile.
Nr.41	Orbi care au devenit văzători	Ioan 9,25	Orice om neîntors la Dumnezeu este un om născut orb, care prin Cuvântul harului lui Isus trebuie să ajungă să vadă.
Nr.42	Biruit!	Luca 4,18-19	Ia-L pe Isus în corabia vieții tale, lasă să fie rupte lanțurile păcatelor tale, ca totul să devină nou.
Nr.43	Știm ceva sigur despre lumea cealaltă?	Marcu 9,47-48	Creștinii credincioși au siguranța vieții veșnice și a slavei lui Dumnezeu, la care sunt chemați.
Nr.44	Spune-mi adresa lui Dumnezeu!	Isaia 57,15	Dumnezeu nu este departe, El este aproape de toți cei care-L cheamă și locuiește la cei cu inima zdrobită și duhul smerit.
Nr.45	El și-a jucat sufletul	Marcu 8,36	Despre nechibzuința acelor care-și pun viața în joc pentru distracția publicului.
Nr.46	Paharul plăcerii	1 Ioan 2,15-17	Slujirea voluptății aduce blestem pentru timp și veșnicie.
Nr.47	Îngropat în nisipul deșertului	Ieremia 17,13	Dumnezeu are har și pentru răzvrătiți.
Nr.48	În exuberanță	Eclesiastul 11,9	Mulți oameni neagă în

			exuberanță lumea nevăzută. Atunci Dumnezeu îi convinge pe batjocoritori de existența Lui și de gravitatea veșniciei.
Nr.49	Dincolo de limitele binelui și răului	Isaia 5,20	Există omeni care vor să șteargă din conștiința lor noțiunile de bine și rău, dar nu reușesc.
Nr.50	Strigătul conștiinței	Psalmul 38,3-4	Nu poți să fugi de persecuții- le conștiinței tale acuzatoare, numai dacă te grăbești la Isus.
Nr.51	Apucă mântuirea!	Ioan 6,37	Apucă acest adevăr, că Dumnezeu îl iubește și-l caută pe păcătos.
Nr.52	Ocoluri	Psalmul 32,9	Toate căile neascultării și împotrivirii față de Dumnezeu aduc fructe amare.
Nr.53	Unde se găsește ajutor?	Psalmul 3,8	Despre pustiirile pe care le provoacă imoralitatea și despre ajutorul care se găsește în Isus.

Nr. 1

GRAVITATEA VEȘNICIEI ȘI PUTEREA HARULUI

„Cum vom scăpa noi, dacă vom sta nepăsători față de o fericire (textual: mântuire) așa de mare?” (Evrei 2,3)

Lasă să ți se povestească o întâmplare, care s-a petrecut în anul 1895, în orașul E. Tu trebuie să deduci din ea cât de grav este să fi auzit chemarea harului și totuși s-o disprețuiești. Fiica unor părinți credincioși, de stare nobilă, a auzit începând din copilărie, multe cuvinte serioase despre mântuirea sufletului ei, dar ea a fost surdă la ele, căci după părerea ei, era prea păcat pentru ea, să se întoarcă deja din tinerețea ei la Isus. Ea zicea: **„Pot s-o fac mai încolo, când voi fi mai bătrână. Vreau să mă bucur și mă voi bucura de lume.”** Urma să aibă loc un mare bal, la care a fost și ea invitată și a promis că merge. Ea știa foarte bine cât sufereau părinții ei din această cauză și cât se rugau pentru ea la Dumnezeu. Dar ce importanță aveau toate acestea pentru ea? Ea voia să se bucure de lume. Cu câteva nopți înainte de sărbătoare, s-a trezit; i s-a părut că cineva i-a strigat: **„Citește Ezechiel 7, versetele 8 și 9!”** Ea s-a gândit la visul ciudat și a încercat să adoarmă din nou; dar n-a putut. Da, curând după aceea i s-a părut că aude a doua oară glasul: **„Scoală-te și citește Ezechiel 7, versetele 8 și 9!”** S-a speriat, dar nu s-a sculat să citească locul acela, pe care nu-l cunoștea, din Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi a auzit sau cel puțin credea că a auzit a treia oară aceeași vorbă. Așa că s-a sculat, a aprins lumina și a mers în dormitorul mamei. Aceasta s-a speriat de înfățișarea tulburată a fiicei. La întrebarea ei reluată, fiica a povestit, în sfârșit, ce strigăt credea că a auzit. Mama a pus-o să-i dea Biblia, a deschis-o și a citit tare. **„Acum, îndată Îmi voi vărsa furia asupra ta și Îmi voi potoli mânia împotriva ta și te voi judeca după căile tale și voi aduce asupra ta toate urâciunile tale. Și ochiul Meu nu va cruța, nici nu Mă voi îndura; îți voi răsplăti după căile tale și urâciunile tale vor fi în mijlocul tău; și vei cunoaște că Eu sunt Domnul care lovesc.”** (textual: atacă). Mama încă mai citea ultimele cuvinte, când **fiica a căzut și a murit.** Sărmana mamă, **mai** sărmana fiică!

Ce insistent convinge Dumnezeu oamenii că este primejdios să nesocotească chemarea harului. Tu ai de-a face cu Dumnezeul cel sfânt, care nu vrea ca tu să te pierzi; El te iubește de nespus, încât L-a jertfit la moarte de cruce pe singurul Lui Fiu, Isus, pentru tine, da, pentru tine. El te caută, ca tu să apuci mântuirea sufletului tău, harul lui Dumnezeu.

Printre cei chemați de multe ori, care au înțeles chemarea harului, dar care au nesocotit-o, face parte și H. În perioada cât a fost soldat, a vrut, atât cât a putut, să se bucure de pofta lumii; ca urmare și-a luat concediu de Lăsata-secului în 1901, pentru a participa la un bal. Un camarad credincios, care știa că Dumnezeu deja vorbise deslușit cu H., l-a rugat să renunțe la aventură. H. a plecat spunând: **„Mai în seara aceasta doar!”** Balul avea loc în grădina unui local. Spre miezul nopții H. a mers în grădină, pentru a face rost de răcorire pe un leagăn care se găsea acolo. De acolo a căzut jos de la o înălțime considerabilă, a rămas fără cunoștință, a fost dus în cazarmă și a murit la ora trei în aceeași noapte; din cauza căzăturii i s-a spart craniul.

În ambele cazuri povestite aici este vorba despre oameni morali, respectabili, care în nici un caz nu trăiau în lucruri rele. Nu mulțimea păcatelor, nici mărimea vinei nu i-a exclus pe acești oameni de la mântuirea veșnică, ci caracterul pământesc, care a considerat plăcerea lumii mai valoroasă decât dragostea lui Dumnezeu. **„De aceea, trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături. Pentru că, dacă a fost neclintit Cuvântul vorbit prin îngeri și orice călcare de lege și neascultare au primit dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o fericire (textual: mântuire) așa de mare?”** (Evrei 2,1-3) Harul este aici pentru tine, iertarea deplină a întregii tale vine, chiar dacă munții păcatelor tale ar ajunge până la cer. Harul mântuiește prin sângele Fiului lui Dumnezeu, cel

mai îngrozitor blestem al păcatului, dar harul nu te poate ajuta câtă vreme ești indiferent, iubești lumea și nu te smerești înaintea Celui răstignit. Oamenii care trec lunecând peste păcatele lor cu expresia superficială: „Toți suntem păcătoși”, nu vor fi niciodată mântuiți în starea aceasta. Întâi trebuie să-ți dai seama **că ești un păcătos**, mult mai rău și mai nerecunoscător decât mulți alții, un pierdut de tot, ca să fii determinat să te încredințezi Mântuitorului.

Un chinez neștiutor l-a auzit pe misionarul B. predicând într-o capelă din Ato. După terminarea slujbei divine, chinezul a spus: ‚Despre acest Isus încă n-am auzit și nu știu cine este; dar n-ai spus că poate **să mă salveze de toate păcatele mele?** – ‚Da’, a răspuns misionarul, ‚exact aceasta am spus.’ – ‚Dar tu doar nu mă cunoșteai când ai spus aceasta. Am fost un mincinos, un jucător, un vrăjitor, un adulter și de 20 de ani sunt fumător de opiu. Așadar, dacă m-ai fi cunoscut, n-ai fi spus niciodată ceea ce ai spus.’ – Misionarul B. n-a putut decât să reia subliniind, că Isus are puterea și dorința să curețe și să salveze chiar și de o asemenea cantitate de păcate. Fumătorul de opiu a rămas mut de uimire, căci duhul său zăcea în lanțurile grele ale stăpânului întunericului. Au trecut săptămâni și într-o dimineață el a năvălit impetuos în camera misionarului și cu fața radiind, l-a informat: ‚Acum știu! Isus poate să mă mântuiască de toate păcatele mele! Da, a făcut-o!’ Aici într-adevăr, credința în Hristos a frânt robia multor ani, nevoia de opiu. El s-a întors în localitatea lui, pentru a povesti tovarășilor lui de păcate despre Isus. Deși prevenit de pericolul iminent, a vestit totuși istoria despre marele Mântuitor, care poate să salveze pe cei mai răi păcătoși. Au aruncat cu noroi în el, l-au bătut, l-au izgonit din localitate în localitate, dar n-a putut fi redus la tăcere. În cele din urmă, prigonitorii lui l-au dus în fața unui slujbaş judecătoresc nedrept; martori mincinoși au adus acuzațiile cele mai rușinoase împotriva lui. Judecătorul l-a condamnat: spatele lui gol a fost bătut cu bambus, până a fost sfâșiat de tot. A fost dus ca mort la ferma misiunii. Misionarul voia să-l consoleze, dar martirul a spus zâmbind: ‚Învățătorule, acest trup are dureri mari, dar inima mea are pace.’ Pe când era abia pe jumătate vindecat, s-a furișat afară și a apărut dintr-odată în localitatea lui de baștină, pentru a le vesti evanghelia cruzilor lui prigonitori. Cuvintele lui, care printr-o asemenea încercare sângeroasă au avut un efect și mai puternic, au adus chiar câțiva dintre prietenii lui la Mântuitorul.

Paisprezece ani a călătorit ca să predice; în anul 1869 a fost făcut misionar. Numeroase au fost sufletele pentru care a putut să fie unealta întoarcerii la Hristos. Când calea vieții lui s-a apropiat de sfârșit și era prea slab ca să se mai țină pe picioare, tot mai aduna în jurul lui din aceia, cărora le putea mărturisi despre Mântuitorul. A adormit cântând, plin de bucuria de a fi curând acasă la Domnul.

Același Mântuitor, care a făcut din acest chinez sărman, încătușat în păcate, un martor fericit și binecuvântat al dragostei lui Dumnezeu, vrea să reînnoiască și viața ta spre fericire și pace. **Dar să nu crezi că depinde de tine să amâni un asemenea har la care ești chemat astăzi, pentru un timp ulterior, când te vei fi bucurat destul de lume.** Lasă-te avertizat de acel soldat. El a spus: ‚Numai în seara aceasta mai merg!’ El s-a înșelat în privința prețului sufletului său. Fă ca acest chinez binecuvântat, apucă mântuirea! Dumnezeuul oricărui har, care te cheamă astăzi, este un Dumnezeu sfânt. Gândește-te la aceasta! Este vorba despre veșnicie.

Nr. 2
NIMENI NU ESTE PREA RĂU
PENTRU HARUL MÂNTUITOR AL LUI DUMNEZEU

„Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.”
(Romani 5,20)

„Pe când aveam între 10 și 11 ani, am fost trimis la Halberstadt, pentru a fi pregătit pentru universitate în școala confesională a catedralei de acolo. Timpul mi l-am petrecut cu învățatul, cititul romanelor și, cu toate că eram încă așa de tânăr, în destrăbălare păcătoasă. Așa a continuat până am avut 14 ani, când mama mea a murit dintr-odată. În noaptea în care a murit, am jucat cărți până la ora două dimineața. În ziua următoare, care era ziua Domnului, am mers cu unii dintre tovarășii mei de păcate, într-o cârciumă; și după ce am băut prea multă bere tare, am umblat amețiți pe străzi. Ce-i drept, atunci nu știam nimic despre boala mamei mele, dar a fost nemijlocit înaintea zilei în care trebuia să fiu prezent prima dată la lecția de confirmare. Aceasta s-a și petrecut apoi, cu o indiferență absolută. Când m-am întors de la oră, tatăl meu sosise, pentru a mă lua acasă pe mine și pe fratele meu, la înmormântarea mamei noastre. Dar această pierdere n-a avut o influență durabilă asupra firii mele; era din ce în ce mai rău cu mine. Trei sau patru zile înainte de confirmarea mea (și astfel și înaintea primei savurări a sfintei cine), m-am făcut vinovat de imoralitate crasă. În ziua dinaintea confirmării, în timp ce mă aflam în sacristie, în fața consilierului consistorial, care se ocupa de parohie, pentru a-mi mărturisi păcatele, așa cum se obișnuia, am început să-l supun unei înșelăciuni, deoarece nu i-am înmănat decât a douăsprezecea parte din onorariul pe care tatăl meu mi-l dăduse pentru el. Într-o asemenea stare a inimii, fără rugăciune, fără pocăință, fără credință, fără recunoașterea singurei căi spre mântuire, am fost confirmat în duminica de după Paști, în 1820.”

Ce început nespus de trist al unei vieți! Acestea sunt cuvintele proprii ale aceluia care le-a trăit. Și cum a fost continuarea? Probabil că acest tânăr avea conștiința răutății sale, probabil avea și planuri să renunțe la obiceiurile lui vicioase, dar nici o putere să-și schimbe viața. Da, el nu se temea să fure pâinea cazonă a unui soldat care era încartiruit în casa tatălui său, pentru a o vinde. Mai târziu, când tatăl lui a plecat odată în călătorie și l-a lăsat singur acasă pentru câteva săptămâni, pentru a supraveghea niște modificări arhitecturale în casă și pentru a încasa sume de bani restante, el a folosit ocazia să ducă cea mai evidentă viață păcătoasă, în ciuda tinereții lui. A luat din banii încasați și a făcut pe ascuns călătorii de plăcere. Pe lângă aceasta, trăia risipitor în hanuri, fără a putea plăti. Într-o asemenea excursie de plăcere la Wolfenbuettel, a vrut să se sustragă prin fugă pretențiilor hangului, dar a fost prins, arestat și dus la închisoare. Acum stătea acolo, la abia 16 ani, timp de patru săptămâni închis împreună cu un hoț. În sfârșit, tatăl lui a reușit să-l găsească și să-l elibereze. Pentru că de la Wolfenbuettel tatăl trebuia să plece în călătorie, fiul a luat cu el ca însoțitoare în drum spre casă, o femeie destrăbălată. Cu toate că tatăl l-a pedepsit serios, el și-a continuat în taină păcătuirea.

Înalta înzestrare neobișnuită a tânărului bărbat, a făcut să-i reușească, în ciuda vieții lui imorale, să facă față în mod strălucit la gimnaziul unde l-a dus tatăl lui. Pentru că cheltuia mult în favoarea viciului, a spart într-o zi lacătul propriei sale valize, pentru a-i induce în eroare pe profesorii și colegii lui, că i s-au furat banii trimiși de acasă. Născocirea i-a reușit așa de bine, încât colegii lui au pus mână de la mână pentru a-i acoperi paguba. Așa experimentat în toate lucrurile rele, tânărul acum de douăzeci de ani a intrat la Universitatea din Halle. Ca urmare a păcătuirii lui, acolo s-a îmbolnăvit, dar nici aceasta n-a schimbat nimic în viața lui. Abia însănătoșit, a amanetat haine, cărți, tot ce a avut, pentru a întreprinde, pe ascuns față de tatăl lui, o călătorie în Elveția, cu câțiva prieteni. Prin scrisori falsificate a făcut rost pentru sine și pentru prietenii lui, de pașapoartele necesare pe atunci. Au făcut o excursie

de șase săptămâni, până pe Rigi, la care el a ținut banii de călătorie. În treaba aceasta a devenit hoț față de prietenii lui, deoarece i-a înșelat la socoteală.

Ai fi crezut că acest bărbat tânăr foarte înzestrat, experimentat în toate păcatele și viciile, a fost pregătit să devină un maestru printre răufăcători. Dar gândurile lui Dumnezeu sunt atât de sus față de gândurile noastre, cum este cerul de sus față de pământ. Dumnezeu l-a condus pe tânărul student în casa unui meșteșugar credincios din Halle, unde a fost apucat de harul lui Dumnezeu și atras la Isus. Acest tânăr a fost Georg Mueller, cunoscutul întemeietor al orfelinatelor din Bristol, cel mai binecuvântat slujitor al lui Isus din timpurile moderne.

Din această viață ruinată de puterea păcatului, târâtă în noroi, Dumnezeu a făcut un monument luminos al harului Său. De aici este de învățat ceea ce conține cuvântul: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5,20 textual). Harul a biruit, iar Dumnezeu a vrut să mențină această minunată viață până la cea mai adâncă bătrânețe în deplină prosperitate și putere, în binecuvântare fără reținere. Până în al 90-lea an al său, Georg Mueller a putut să fie un martor credincios pentru Domnul lui. Experiențele lui în legătură cu puterea rugăciunii credinței au arătat multor oameni calea pentru a învăța să se roage cu credință și să aibă parte de minunile lui Dumnezeu. Realitatea că un om poate fără nici o avere, timp de zeci de ani să hrănească, să îngrijească și să educe mii de copii orfani, era un eveniment prin care multor credincioși li s-au deschis ochii asupra adevăratei puteri a rugăciunii credinței. În treaba aceasta, Dumnezeu a dat acestui slujitor al Său, în domeniul misiunii și al răspândirii Evangheliei, o reușită atât de minunată, încât efectele slujbei sale au fost resimțite la fel de bine în America și Australia, ca și în Anglia. Orfelinele înfloresc în continuare în binecuvântare neștirbită, iar însemnările lui Georg Mueller asupra puterii făcătoare de minuni a harului ajutător al lui Dumnezeu sunt traduse în multe limbi. Ele și astăzi mai conving mulți oameni despre ceea ce înseamnă să crezi în Dumnezeul viu și prezent și să te bazezi pe făgăduințele Lui.

Ce a făcut Dumnezeu din acest tânăr rău, imoral! **O, admiră biruința harului!** Același har al lui Dumnezeu vrea să biruiască și în viața ta, același sânge al Mielului lui Dumnezeu, care a spălat pe acest păcătos, care i-a dăruit o deplină reînnoire a vieții, vrea să te schimbe și pe tine. Încredințează-te Domnului și vei afla că în inima Lui sunt și pentru tine gânduri de har și de slavă.

Există adâncimi înfiorătoare ale păcatului, prăpăstii ale răutății, vieți omenești în care zac de-a valma: seducție, adulter, escrocherie, ca într-o grămadă haotică. Există oameni care au băgat în pușcărie nevinovați, prin sperjur, alții prin călcarea jurământului de credință și mârșăvie i-au băgat de timpuriu în mormânt; există asemenea oameni de ale căror proprietăți atârnă lacrimile, nevoile și mizeria văduvelor și a orfanilor înșelați – și totuși se poate găsi iertare pentru ei în sângele lui Isus, numai de s-ar smeri cu recunoașterea păcatului lor. **„Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”, pentru El nimeni nu este prea rău!**

Numai pentru cel care în virtutea sau în răutatea lui respinge harul care vrea să-l mântuiască, pentru acela nu există nădejde. **De aceea apucă harul!** O, vino la Acela care vrea să vindece toată rușinea vieții tale și Care întinde spre tine cu dragoste, mâinile străpunse.

Nr. 3
FELURITELE CĂI ALE HARULUI

„Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! Căci cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?”
(Romani 11,33-34)

În anul 1902 au avut loc în N. o serie de adunări pentru vestirea Evangheliei. Oratorul a vorbit despre cuvântul: „Dă socoteală de administrarea ta!” El trata pilda despre ispravnicul necinstit, căruia stăpânul a trebuit să-i spună: „Ce este aceasta ce aud despre tine? Dă socoteală despre administrarea ta, pentru că nu mai poți fi administrator.” Aceasta se aplică omului căruia îi sunt încredințate pe o perioadă scurtă: viață, sănătate, talent și care știe foarte bine că în curând trebuie să apară înaintea lui Dumnezeu, pentru a da socoteală de administrarea lui.

Printre cei aproximativ 1000 de ascultători, într-o seară a fost un bărbat tânăr, care, de fapt, nu știa nici el cum ajunsese în această adunare. Inima și viața lui erau departe de Dumnezeu. În vreo biserică n-a mai intrat de mult – el considera toate acestea o înșelătorie de prisos. În timp ce ședea așa acolo și asculta despre gravitatea veșniciei, despre dragostea salvatoare a lui Dumnezeu, despre iertarea desăvârșită, care se găsește în sângele lui Isus, despre viitorul sigur pe care omul vinovat și-l poate face pentru veșnicie, dacă se abandonează în mâinile Fiului lui Dumnezeu, răstignit și înviat – atunci Duhul lui Dumnezeu a atins admirabil această inimă. Tânărul a apucat harul, Duhul lui Dumnezeu a adevărit duhului său că este mântuit, că a primit o viață nouă, ba chiar viața veșnică. În exterior nu s-a petrecut absolut nimic deosebit, dar înăuntru, în lumea nevăzută a inimii se petrecuse minunea de nespus a harului – un păcătos a găsit viața veșnică prin sămânța dătătoare de viață a Cuvântului lui Dumnezeu și prin puterea Duhului Sfânt. Tânărul bărbat a ajuns acasă ca un om nou. ‚Mamă’, a spus el, ‚am găsit ceva care mă face fericit; mâine trebuie să vii cu mine ca să găsești și tu.’ În seara următoare mama și fiul au mers în aceeași sală. Mama a ascultat mărturiile despre viața care se găsește în Isus, despre ștergerea completă a întregii vini, despre siguranța harului și a vieții veșnice. Ochii inimii ei au devenit văzători, ea a găsit ceea ce găsisese fiul cu o seară înainte, L-a găsit pe Isus. Pacea lui Dumnezeu a devenit în ceasul acela partea ei și de atunci a și rămas.

Există o singură cale spre slava lui Dumnezeu și spre pace. Domnul spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14,6). Ce înseamnă aceasta? Să vii la Isus cu toată vina și povara, să privești crezând jertfa Lui pe cruce ca ispășire a păcatelor noastre, să chemi Numele Lui sfânt cu încrederea credinței, aceasta este **singura** cale a **mântuirii**; nu există o alta. Lucrul acesta este așa de simplu, că un copil mic poate să-l înțeleagă și totuși așa de măreț, de mare și de minunat, încât înțelepciunea celor învățați ajunge de rușine lângă el. Cu toate că există acest **singur** drum spre mântuire, înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu au totuși o mie de călăuziri diferite, pentru a conduce inima omului pe această cale. Dacă Dumnezeu plin de har vede o inimă pe care Tatăl o poate atrage la Fiul, El folosește feluritele împrejurări, influențe și persoane, pentru a produce această minune a harului, ca un om născut în păcat să găsească pacea cu Dumnezeu și viața veșnică.

Un om bogat a călătorit la Veneția și a văzut acolo o pictură vestită și cunoscută despre „Judecata de Apoi” (de Tintoretto, a trăit între 1518-1594). Pentru prima dată s-a gândit aici la veșnicie. Gândul că ziua judecății va veni cu adevărat și pentru el, l-a lovit, cum a spus el însuși, la contemplarea lucrării de artă, ca un trăsnet din seninul cerului. El era străin de tot în Veneția și n-avea nici măcar un prieten. N-avea nici Biblie, nici pe cineva cu care să vorbească. El însuși povestește: ‚Am intrat în acea sală ca un păcătos orb, nelegiuit, trebuie să spun, ca un om indiferent; dar am părăsit-o achitat de orice vină, cu siguranța iertării păcatelor mele și în pace profundă cu Dumnezeu. Dumnezeu mi-a îndreptat acolo privirea inimii mele

speriate și tremurânde, doritoare de mântuire, cu toată vina și rușinea mea, asupra Lui, pe care pictorul L-a prezentat pe tronul judecății, dar care, cum știam, murise pe cruce pentru **păcătoși**. Da, acest har minunat, care L-a făcut pe El să îndure moartea pentru mine, m-a **salvat** pe mine, **cel pierdut**. Dumnezeu m-a făcut imediat să cred și să recunosc că Isus venise să **caute** și să **mântuiască** ce era pierdut. Astfel puteam fi sigur că El murise și pentru a mă mântui pe mine; iar eu am avut **încredere** în Isus din toată inima. Am devenit deplin fericit și de atunci mă bucur de dragostea și mântuirea Lui. Acum nu mă mai temeam nici de judecata viitoare, căci este scris: „**Cine crede în El, nu va fi judecat.**” (Ioan 3,18). „**Acum nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.**” (Romani 8,1 textual.)

Un altul în călătoria lui a stat într-un hotel. Prin peretele subțire care-l despărțea de camera următoare, l-a auzit pe vecinul lui luptându-se în rugăciune cu Dumnezeu, cu glas tare și serios. Această stăruință a făcut o impresie atât de profundă asupra omului de lume, încât în dimineața următoare l-a vizitat pe vecinul lui, care a devenit apoi, unealta întoarcerii lui.

Astfel putem spune, așa cum nu există două fețe care să fie absolut la fel, ba nici chiar două frunze ale aceluiași copac, tot așa domnește în împărăția harului cea mai mare diversitate. Întrebă odată diferiți creștini credincioși în ce mod au fost mântuiți și vei auzi că pe unul l-a condus la Domnul un cuvânt din Sfânta Scriptură, pe un altul rugămintele insistente ale unui prieten. Iar pe un altul l-a dus la întoarcere vestirea serioasă a Evangheliei printr-un slujitor al lui Dumnezeu, iar alții abia dacă vor putea spune cum s-a întâmplat că au fost atrași la Domnul. Dar toți îți vor spune cu siguranță, că Dumnezeu le-a vorbit fie în tinerețea lor fie la vârsta maturității lor și prin credința în Isus Hristos și prin încrederea în lucrarea Lui săvârșită pentru ei, i-a atras la El și le-a dăruit pace.

Un om care era foarte îngrijorat din cauza păcatelor lui, a visat într-o noapte că era în călătorie spre patria lui. În fața lui era un munte pe care trebuia să-l urce și care, cu cât urca, devenea tot mai abrupt și mai înalt, până și-a înălțat vârful deasupra norilor. Călătorul a încercat de mai multe ori să se cațere, dar de fiecare dată aluneca în jos pe peretele abrupt. Epuizat de efortul fără succes, s-a aruncat trist la pământ și a plâns amar. În timp ce zăcea acolo și în vis privea în sus, spre munte, i s-a părut că vede un strop de sânge căzând din cer pe munte. Abia s-a petrecut lucrul acesta, că muntele a început să se topească și în câteva clipe a dispărut. Drumul spre casă era deschis privirilor călătorului. Acum s-a trezit cel care dormise și Duhul Sfânt i-a arătat că numai sângele lui Isus poate să înlăture muntele vinii lui, pentru a avea o intrare liberă și binecuvântată în patria veșnică. Atunci a privit cu rugăciune serioasă, plină de încredere la Isus și a găsit curând siguranța iertării, a apucat ceea ce mărturisește Dumnezeu, că sângele lui Isus curăță de orice păcat.

Dacă vrei, prietene, pace cu Dumnezeu și viață veșnică, siguranța harului, **atunci crede copilărește în Cuvântul lui Dumnezeu!** Acesta este pentru toți oamenii, calea arătată de Dumnezeu.

Deci nu aștepta evenimente deosebite, deschide-ți inima harului lui Dumnezeu! Tu poți **astăzi** să devii bucuros și sigur de iertarea întregii tale vini, poți să devii un copil mântuit al lui Dumnezeu.

Nr. 4
CE AI FĂCUT?

„Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.”
(Geneza 4,10)

În noaptea din 29 spre 30 ianuarie 1895, vaporul rapid cu aburi „Elbe”, cu aproximativ 400 de pasageri la bord, a plecat în călătorie spre New York, între coasta olandeză și cea engleză, intrând în canal. Marea era agitată, pe cer senin. Pasagerii dormeau; nu exista nici cel mai slab semn al vreunei primejdii. Totuși, în zori, puternicul vapor a primit deodată o lovitură puternică în babord. El s-a înclinat și s-a scufundat în aproximativ douăzeci de minute. Din echipaj au fost salvați cam douăzeci de oameni. Ce se întâmplase? Vaporul englezesc cu cărbune, „Crathie”, venind din Rotterdam, a luat-o spre nord și în viteză maximă, fără nici un om la gabie, a pornit-o pufăind. Apoi a urmat ciocnirea, din care „Crathie” s-a desprins la timp, astfel că el n-a fost tras în adânc. Ce-i drept, prora lui era îndoită și în parte spartă, totuși a putut să se întoarcă în siguranță la Rotterdam. Fără a face vreun efort oarecare pentru salvarea acelor mulți oameni care se luptau cu valurile, căpitanul englez a părăsit locul accidentului, în care s-au pierdut din vina lui atâtea vieți prețioase. Ce cruzime și egoism! Da, când s-a aflat marea nenorocire, căpitanul lui „Crathie” s-a străduit să-și dezmintă propria vină, pentru a împovăra cu ea pe comandantul și echipajul lui „Elbe”. Și totuși, el singur purta răspunderea pentru cele întâmplate, cum a reieșit din deliberarea tribunalului maritim din Rotterdam.

Același lucru se petrece înmiit, am putea spune peste tot, unde un om l-a dus în nenorocire pe celălalt. Și azi este la fel ca în zilele lui Cain și ale lui Abel. Și Cain voia să facă pe nevinovatul, când prin mâna lui a curs pe acest pământ primul sânge omenesc. **„Sunt eu păzitorul fratelui meu?”** Dar Dumnezeu i-a spus: **„Ce ai făcut? Sângele fratelui tău strigă din pământ la Mine.”** Așa cum sângele nevinovatului Abel striga către Dumnezeu pentru răzbunare, tot așa strigă de pe acest pământ spre cer: mult sânge nevinovat, fericire tulburată a vieții, sănătate ruinată, sărăcire și disperare. Vine ziua mare a judecății, când va trebui dat în dreptate un răspuns la întrebarea: **cine este cel vinovat?** în fața unui Judecător incoruptibil.

În fața camerei corecționale nr.7 a tribunalului provincial I din Berlin, s-a demonstrat cum un cămătar a distrus fără milă viața multor oameni care i-au căzut în mâini. El a vrut să câștige bani cu orice preț. El ademenea oameni nechibzuiți, cărora le făcea rost de bani, ca să-i toace în băutură, jocuri și desfrâu. ‚Eu le dau 1000 de mărci – dar ei trebuie să-mi semneze o obligație pentru 2000 de mărci.’ Despre cum vor fi apoi încasați, nu vorbește nimeni. El își căuta victimele astfel, încât să existe părinți sau rude, care în cele din urmă trebuiau să plătească. Un inginer tânăr a ajuns într-o societate ușuratică și a amanetat la acest cămătar, printre altele, autorizația slujirii timp de un an. Aceasta l-a silit pe tânărul bărbat, când a vrut să-și facă stagiul, să-și deschidă inima față de tatăl lui. Acesta din urmă a plătit cămătarului suma datorată cerută, de 1700 de mărci și a crezut că astfel și-a eliberat fiul de datorii. Totuși, mai târziu a reieșit că tânărul ușuratic a mărturisit numai o parte din ceea ce datora. În nechibzuința lui el a mai irosit încă 2000 de mărci, pentru care a dat o obligație de aproximativ 4500 de mărci. Și pe aceasta a plătit-o tatăl, dar i-a smuls cămătarului promisiunea, să nu mai împrumute niciodată bani fiului său fără scrupule. Promisiunea a fost făcută, dar nu și ținută. Tânărul inginer a iscălit un ordin (o obligație de plată în scris) pentru trei mii de mărci, pentru a-și continua viața desfrânată. Când a venit ziua plății, nechibzuitul a mers la creditorul lui, cu rugămintea stăruitoare pentru păsuire. Altfel ar trebui să-și ia viața, pentru că n-ar mai putea să apară încă o dată în fața tatălui său cu o asemenea datorie, care deja plătitise sume așa de mari pentru nechibzuința lui. Numai că cel care cerea s-a înșelat în

speranța privind îndurarea; Cămătarul a respins aspru cererea, el și-a pretins banii fără amânare. Tânărul a mers acasă; era în 5 octombrie 1898 și s-a împușcat. Acum tatăl stătea la termenul de judecată și în fața lui vedea pe cel vinovat, care, pentru a câștiga câteva mii de mărci, a ruinat viața fiului său și fericirea unei familii întregi și a împins un om la sinucidere prin cruzimea lui. Acesta era numai unul dintre multele cazuri asemănătoare, care au fost dezbătute la acel termen de judecată. Fiecare afacere pe care a încheiat-o acest om, a tras după sine: ruină, mizerie, lacrimi, sărăcire. **Ce ai făcut?** a fost întrebarea judecătorului – ești un înșelător mârșav! **Ce ai făcut?** a întrebat tatăl; tu ești ucigașul fiului meu! **Ce ai făcut?** îl întreabă Dumnezeu cel sfânt pe păcătosul vinovat, iar el amuțește.

Numărul acelor, din cauza cărora sângele fratelui lor strigă spre cer, este înspăimântător de mare și mulți – poate majoritatea – scapă judecătorului pământesc, înainte de toate, seducătorii fetelor nevinovate. Buzele lor rostesc cuvinte înșelătoare despre dragoste, dar gândurile lor sunt îndreptate numai asupra poftii cărnii. Care este urmarea? Rușine ascunsă și evidentă, chinurile conștiinței, vieți de fete tinere împinse în adâncul viciului, suferință inexprimabilă a inimilor părintești, acestea sunt roadele. **Ce ai făcut?** le strigă Dumnezeu desfrânaților, având în vedere victimele lor. În fața scaunului de judecată al Judecătorului incoruptibil, acuzatorii tăi te vor găsi și-ți vor striga: „M-ai înșelat și m-ai tras în prăpastie!” „Tu ești urzitorul pierzării mele!”

Există instigatori în armata lui Satan, care simt bucurie în a-i învăța pe alți oameni adâncul păcatului; pe unul băutul, pe altul înjuratul, pe un al treilea necurăția.

Dar oare sunt mai puțin vinovați aceia care fură inimilor neexperimentate credința în Dumnezeu și respectul profund față de Cuvântul lui Dumnezeu? Nu există mulți în zilele noastre, care ademenesc pe cei naivi cu batjocuri și cu erori viclean născocite? Ei batjocoresc pe aceia care citesc și cinstesc Biblia, ei ironizează pe oricine care încă se mai roagă. Ei declară în vorbe și în scris că nu este păcat să păcătuiești; păcatul acesta este numai așa, un termen demodat; Dumnezeu este numai închipuire; veșnicia și judecata nu există. Ei spun vorbe încredute, împrăștie scrieri ale necredinței, în inima lor este întuneric. Ei sunt vinovați în conștiința lor din cauza tuturor celor care s-au supus cuvintelor lor pentru a disprețui dragostea lui Dumnezeu și a respinge harul. Dacă apoi o asemenea viață se scufundă în mocirla păcatului sau pierde în disperare, **cine este cel vinovat?**

Orice nedreptate își va primi dreapta răsplată. Dar încă este **timpul harului** pentru toți cei care-și recunosc vina și se smeresc, care suspină după iertare sub munții păcatelor lor. Și pentru ispititor și pentru preacurvar, pentru cămătar și pentru batjocoritor se găsește har, **har deplin**.

Ce minune s-a petrecut pe crucea de la Golgota! Sângele lui Abel strigă după răzbunare; și viețile călcate în picioare, stricate, distruse ale multor oameni și sufletele înșelate cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu credința, strigă după răzbunare – **dar sângele lui Isus strigă după har**. Sângele Fiului lui Dumnezeu curs acolo în judecată pentru păcatul nostru, spală marea vină, aduce păcătoși disperați la pace și reînnoiește vieți împovărate de vină. Nu este aceasta o evanghelie minunată în mijlocul nopții păcatului, că sângele Fiului lui Dumnezeu are putere să ridice orice blestem și să vindece cea mai adâncă stricăciune?

Fie că ești un ispitit sau un ispititor, fie că trebuie să privești înapoi la anii pierduți și figuri acuzatoare, la sănătate irosită, poate la părinți îndoliați și inimi înșelate, care te-au iubit cândva – lasă-te salvat din valurile pierzării pe stânca mântuirii! Cuprinde crucea cu mâna credinței tale! Recunoaște sincer toată vina ta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor! **Cheamă singurul Nume în care se găsește mântuire pentru toată lumea și vei vedea că harul ia blestemul din viața ta.**

Nr. 5
CE POATE FACE UN CUVÂNT

„Tot așa și limba, este un mic mădular și se făleşte cu lucruri mari;
iată un foc mic ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3,5)

Acum câteva luni se relata din Altona: Un bărbat tânăr a ajuns la un schimb violent de cuvinte cu mama lui. Deodată mama a căzut moartă la podea. A omorât-o un stop cardiac. Fiul s-a aruncat jelind peste cadavrul mamei, de care a trebuit să fie îndepărtat cu forța. Acum nefericitul a trebuit să fie pus la loc sigur într-o instituție. El a înnebunit de durere din cauza morții mamei lui. – Ce consecințe îngrozitoare! Cuvintele mânioase ale acestui fiu au distrus brusc fericirea unei case întregi și au stricat pentru totdeauna propria lui viață. Dar el nu putea să-și ia înapoi cuvintele, efectul era aici, irevocabil. El nu s-a gândit la așa ceva și nici n-a vrut și totuși a purtat răspunderea pentru consecințele vorbelor sale. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Tot așa și limba, este un mic mădular și se făleşte cu lucruri mari; iată un foc mic ce pădure mare aprinde.” Nu este acesta adevărul? Acele cuvinte mânioase au fost spuse sub puterea lui Satan, iar Satan, ucigașul de la început, le-a folosit spre distrugere. Domnul spune că fiecare izbucnire de mânie este același lucru ca un omor. (Compară cu Matei 5,21-22); aici putem recunoaște că acesta este adevărul.

Câte vorbe mânioase, ba chiar furioase nu aude Dumnezeu oră de oră pe pământ! Ele se înalță din: familii, ateliere, fabrici, școli, vapoare, cazărmi. Ce potop de amărăciune și suferință ia naștere astfel în inimi și familii, de multe ori până la disperare. Și totuși, cuvintele de calomnie sunt o însămânțare aproape și mai reprobabilă. Ca exemplu slujește următoarea știre din ziar: „W., 24 mai. Un eveniment trist a avut loc aici. Studentul S. din B., care a zăbovit aici la o sărbătoare studentească, a fost condamnat sub acuzația unui delict împotriva moralității. În închisoare s-a otrăvit din disperare. Foarte curând a reieșit că acuzația a fost nefondată. Pălăvrăgelile unui copil, purtate mai departe și amplificate, au condus la nedreapta suspiciune. Celula lui a fost deschisă pentru a-l elibera și a fost găsit cadavru.” – Ce dovadă copleșitoare despre faptul că vorbele calomnioase seamănă cu drumul unei avalanșe. Micul bulgăre de zăpadă, în aparență foarte inofensiv, nevinovat, se transformă brusc într-o putere nimicitoare, care îngroapă sub ruinele ei vieți omenești, ba chiar fericirea unor case întregi.

În cazul în care sub binecuvântarea lui Dumnezeu a fost stabilită o legătură a dragostei și loialității în căsnicie sau în prietenie sau între șefi și subalterni, între patron și muncitori, între stăpân și servitori, acolo Dumnezeu a deschis un izvor de binecuvântare. Dar fii convinși că Satan încearcă să strice ceea ce Dumnezeu a dat spre binecuvântare și Satan **folosește pentru acesta limbile oamenilor**, care se găsesc în slujba lui. Unii slujesc inconștient marelui distrugător, alții conștient.

Fiecare vorbă este o însămânțare, care poartă în ea un rod. Dumnezeu spune: „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7 textual). Ce înspăimântător va fi când în veșnicie, în fața tronului de judecată al Dumnezeului cel sfânt, oamenii neîmpăcați nu numai că-și vor regăsi cuvintele, ci și rodul și consecințele lor. Îngrozitoare priveliște, înspăimântătoare recoltă! Un poet spune: „Acesta este blestemul faptei rele, că ea trebuie să dea naștere la rău, continuând să-l reproducă!” Aceasta este adevărat și este valabil și pentru vorbele rele. – Într-un ziar a fost povestit un exemplu din viață despre ce roade înfricoșătoare ale cuvintelor noastre găsim unde nici nu bănuim: Un domn în vârstă a fost chemat să vorbească cu un bărbat tânăr, care și-a jefuit stăpânul și de aceea zăcea în închisoare. „Mi se pare că v-am mai văzut undeva”, a zis bătrânul către cel întemnițat. „Cu siguranță”, a răspuns el, „au trecut de atunci zece ani, iar dumneavoastră sunteți răspunzător împreună cu mine că zac aici.” „Cum așa?” a întrebat interlocutorul surprins. „Doar nu v-am făcut în toată viața mea nici cea mai mică nedreptate.” „Probabil nu cu intenție, dar eu mergeam odată cu tatăl meu spre casă, de la

o adunare de evanghelizare și atunci ne-am întâlnit cu dumneavoastră pe drum. Eu eram foarte mișcat de predică și intenționam să mă duc la predicator, să-mi vărs inima înaintea lui. Dar v-am auzit ridiculizându-l pe predicator, ca și când ar fi neinstruit și nu știe să predice bine, iar lucrul acesta mi-a creat o repulsie față de predica auzită. De atunci n-am mai căutat mântuirea sufletului meu. Am ajuns într-un anturaj rău și lucrul acesta s-a sfârșit cu închisoarea.

O, omule, vezi din aceasta ce pot face cuvintele noastre? Oricine ai fi, chiar dacă crezi că ești un om foarte bun, aici poți să privești munți întregi de vină. În cele de mai sus este atins numai un domeniu al păcatelor, cel al cuvintelor și al consecințelor lor. Gândește-te apoi la: căile, faptele, privirile, gândurile, dorințele, calculele, toanele, amărăciunile tale – cum va rămâne în picioare un om păcătos în fața Dumnezeului sfânt? Oare să nu tremuri în fața a ceea ce **vei găsi în veșnicie** ca rod al vieții tale? N-ai trăit tu departe de Dumnezeu, pentru lume și pentru tine însuși? Poate ai fost amabil, blând, harnic și ai cules multă laudă. Dar cui i-a aparținut viața ta? Cine a dominat conversațiile tale? N-a fost Dumnezeu, Cel care S-a revelat în Hristos ca lumină și dragoste. Nu Isus a fost Domnul tău – nu, n-ai vrut să-I dai Lui viața ta, cu toate că ai auzit și ai învățat că a venit din cer și a murit pe cruce ca să te mântuiască pe tine.

Dar încă există tămăduire, încă există ajutor pentru vătămarea ta. Harul vrea să se îndure de tine, sângele Fiului lui Dumnezeu vrea să șteargă toată vina vieții tale, chiar și ceea ce au cauzat vorbele tale. Dumnezeu vrea să arunce munții vinii tale în marea harului, să transforme blestemul în binecuvântare, să-ți reînnoiască viața. Tu trebuie să devii un om binecuvântat, inima și viața ta trebuie să ajungă sub puterea ocrotitoare a Duhului Sfânt, iar despre calea zilelor tale care vor veni, Dumnezeu vrea să scrie: binecuvântat spre binecuvântare. **Vrei lucrul acesta?** Atunci vino la Isus! Spune-I că dorești: iertare, har, reînnoirea vieții.

Este scris despre creștinii credincioși: „Cine crede în Mine..., din trupul lui vor curge râuri de apă vie!” Ce minunat poate Dumnezeu să împlinească aceasta, chiar și prin cuvintele unui creștin adevărat; despre aceasta inserăm un exemplu.

Predicatorul Dr. N., un martor credincios al lui Isus, într-o plimbare a trecut pe lângă casa unui domn bogat; el a avut dorința să aducă în această casă închisă evangheliei, o veste a harului, o chemare la Isus și a tras de soneria de la intrare. După câteva minute a apărut o fată pe care a întrebat-o: ‚Locuiește Hristos în această casă?’ Fata, foarte mirată de întrebarea aceasta ciudată, n-a răspuns nimic. El a reluat întrebarea: ‚Locuiește Hristos în această casă?’ ‚Nu, domnul meu’, a răspuns fata, în timp ce-l poftea să intre. ‚O, nu,’ a spus predicatorul, ‚dacă Hristos nu locuiește aici, nu pot să intru.’ și s-a îndepărtat. Când Dr. N. a predicat data următoare în aceeași localitate, după terminarea serviciului divin l-a întâmpinat o fată tânără și l-a întrebat dacă își mai amintește că a întrebat într-o casă dacă Hristos locuiește acolo. ‚Da, îmi amintesc de aceasta.’ a răspuns el. ‚Eu sunt persoana căreia i-ați adresat atunci întrebarea dumneavoastră și m-am convertit prin ea.’

Lasă-mă să-ți adresez astăzi ție aceeași întrebare: ‚**Locuiește Isus în inima ta?**’

Dacă trebuie să răspunzi sincer: **Nu!** atunci lasă-mă să-ți spun că această filă a vorbit cu tine despre păcatul tău, ca tu să poți găsi **harul și viața veșnică**.

Nr. 6
SOARELE ADUCE LA LUMINĂ

„Nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nici ascuns,
care nu va fi cunoscut. De aceea, tot ce ați spus la întuneric,
va fi auzit la lumină; și orice ați grăit la ureche, în odăițe,
va fi vestit de pe acoperișul caselor.” (Luca 12,2-3)

„Soarele aduce la lumină!” Astfel și-a început procurorul discursul acum câțva timp, în sala de judecată din Stargard.

Unui țăran i-au fost otrăviți cu fosfor mai mulți porci. Aceasta a avut ca urmare, că într-o cu totul altă localitate, o femeie care era în cinste generală, a fost demascată ca fiind ucigașa prin otrăvire a soțului ei. Cinci luni au trecut de la moartea soțului ei, nimeni n-a avut nici cea mai mică suspiciune că ar fi murit de o moarte nenaturală. La deces și la înmormântare, văduvei i s-au arătat toată cinstea și compasiunea. Apoi s-a întâmplat că din partea tribunalului, ca urmare a acelei otrăviri de porci, au fost cerute informații în orașele și satele de jur-împrejur, în toate farmaciile, cui i s-a vândut fosfor. A ieșit la lumina zilei că această femeie, în ziua dinaintea ultimei îmbolnăviri a bărbatului ei, a cumpărat fosfor într-un mic oraș îndepărtat. Aceasta a dus la descoperirea faptei. În intestinele cadavrului a fost găsit fosforul cu care decedatul a fost otrăvit, prin analiza chimică poruncită de tribunal.

Ce spaimă pentru această femeie, când într-o zi a venit aprodul pentru a o aresta. Curând după aceea stătea în sala de judecată ca ucigașă dovedită, în fața publicului ticsit. Se terminase cu toată șiretenia și prefăcătoria. Venise ziua adevărului, care a așezat-o în fața ochilor întregii lumi, ca ceea ce era cu adevărat.

Peste viclenia și prefăcătoria oamenilor stă puterea lui Dumnezeu, care de multe ori, prin împrejurări incalculabile aduce la lumină ce este ascuns și demască pe cel vinovat. Pe lângă aceasta rămâne valabilă realitatea, că multe cazuri pe acest pământ rămân nepedepsite – dar din cauza aceasta crește iarbă pe vină, pentru că instanța pământească nu știe să-l găsească pe vinovat? O, nu! **Instanța divină îl găsește în toate situațiile.** Se va împlini ce este scris: „Ce ați grăit la ureche, în odăițe, va fi vestit de pe acoperișul caselor.” Nu poți să ascunzi nimic, nici un cuvânt, nici un gând de ochii Dumnezeului prezent. Ziua judecății se apropie grăbit; atunci păcătoșii vinovați vor fi văzuți ca ceea ce au fost cu adevărat – și **tu**, care-ți urmezi drumul așa de mândru, care te crezi mult superior acelor oameni, care stau pe banca acuzaților tribunalului pământesc. Tu, făptură omenească, cu fruntea trufașă și cu privirea în sus aparent așa de cinstită a ochilor tăi, Dumnezeu cunoaște privirile tale adultere, cuvintele tale calomnioase, mâinile tale lacome, gândurile tale setoase de răzbunare – și toate căile și faptele tale.

Există un păcat înmiit a unor oameni în aparență respectabili, care este acoperit cu șiretenie. **Dar există și o putere minunată, miraculoasă, care îi determină pe oameni să mărturisească adâncimile ascunse ale păcatelor lor – este puterea harului și a adevărului lui Dumnezeu.** Ce nu poate aduce la lumina zilei nici un agent secret de poliție și nici un judecător de instrucție, nici prin viclenie, nici prin amenințare, aceasta o poate face Dumnezeu cel sfânt, când cu puterea Duhului și Cuvântului Său îi arată unui om viața și păcatul lui în lumina veșniciei.

Este câte un om puternic, deștept, foarte respectat, care zace în patul lui gemând, oftând, fără somn, fără pace. Soarele și bucuria au apus pentru inima lui. Ce este cu el? Da, el are în urma lui o viață infidelă, adulteră. **Nimeni** n-a bănuțit nimic despre aceasta. Dar Dumnezeu, Dumnezeu cel sfânt i-a luminat conștiința cu Cuvântul adevărului. Atunci omul vinovat vede: **păcatul meu mă desparte de har! Și totuși nu este nicăieri altundeva ajutor decât la**

Dumnezeu cel sfânt, care și-a descoperit harul prin suferința și moartea singurului Său Fiu. Lasă harul lui Dumnezeu să impresioneze inima vinovatului – acest soare îl copleșește pe păcătos; raza lui aduce la lumină ceea ce a fost viața cu adevărat înaintea feței lui Dumnezeu, lucruri pe care numai Dumnezeu le-a văzut și care totuși de multe ori au fost așa de îngrozitoare, așa de murdare, așa de umilitoare!

Dragă prietene, oricât de rău ai fi fost, Isus te-a iubit până la moarte de cruce, pe tine, păcătosul vinovat. El te-a urmat neostenit, cu dragoste căutătoare. Tu ai vrut să fugi dinaintea Dumnezeului sfânt cu povara păcatelor tale, ai vrut să te ascunzi în tănuirea obscură; o, lasă-ți inima impresionată de acest adevăr minunat: cu toate acestea, Domnul te iubește în ciuda întregii răutăți, a necurăției și a egoismului tău; El dorește să te aibă, să-ți mântuiască viața. Este zdrobitor să recunoști cine este Dumnezeu cel sfânt, împotriva Căruia ai păcătuțit. – Dar dacă păcătosul smerit recunoaște: Am păcătuțit împotriva lui Dumnezeu care mă iubește, împotriva lui Isus care a purtat pentru mine blestemul păcatului meu pe cruce – atunci rezultă lacrimi de pocăință plânse înaintea lui Dumnezeu. Nu lacrimi înduioșătoare care s-au uscat îndată ce au ajuns în batistă, care nu lasă în urmă nici semn, nici efect în viață. Nu, din acelea care încetează să curgă abia în ceasul tainic, singuratic, când Dumnezeu oricărui har, când Isus însuși sune: „Nu plânge!” O, ceas ferice, în care este trăit așa ceva! O, măreață preschimbare, când harul lui Dumnezeu inundă o asemenea viață și o face nouă, în care înainte a fost clădit păcat peste păcat!

Dacă tribunalul pământesc descoperă o infracțiune, atunci vinovatul este dovedit prin declarațiile martorilor și probele materiale; el trebuie să admită ce nu voia să admită.

Dar când soarele harului a luminat o inimă, atunci păcătosul recunoaște de bunăvoie ceea ce nici un om n-a știut s-au n-a bănuit. O inimă smerită și zdrobită dorește să fie sinceră, iar aceasta duce la mărturisire. Mărturisirea în fața oamenilor nu-l curăță și nu-l mântuiește pe păcătos, dar, ce-i drept, este o dovadă că mărturisirea înaintea lui Dumnezeu a fost sinceră. Satan îi reține pe oameni de la așa ceva; el trezește în ei o rușine falsă, pentru că el nu vrea ca păcătoșii să scape de sub puterea lui și să apuce harul. Din această cauză se întâmplă atunci, că de multe ori oamenii sub masca de a mărturisi păcate, spun numai ceea ce alți oameni au aflat de mult. Dar **tainele conștiinței lor** nu le scot afară. Dar când harul într-adevăr a atins și a deschis inima, atunci nu mai vrem să păstrăm nimic. Atunci se spune tot și cu cât păcătosul se smerește mai adânc, cu atât mai îmbelșugat se revarsă torentul de har peste inima lui. X. a fost lăsat la vatră ca invalid, prin simulări înșelătoare. Ani în șir s-a bucurat de pensia de invaliditate în deplină sănătate: Apoi harul lui Dumnezeu i-a atins inima. Banii obținuți prin înșelăciune au început să-i ardă conștiința, dar nu numai aceasta; acolo ardea și amintirea unui om, pe care X. l-a înșelat cu infidelitatea nevestei acestuia. Nimeni nu bănuia nimic despre aceste lucruri. Dar când Isus a vorbit cu păcătosul despre judecată și har – atunci acest Soare a adus totul la lumină. El a mărturisit autorităților militare înșelătoria; aceluși om i-a mărturisit adulterul. Atunci au fost date jos poverile de pe conștiință. S-a făcut lumină și pace în această viață.

Ce bucurie fericită, ce revărsare de pace, când conștiința încărcată mai înainte, devine liberă de povara ei! Ce privilegiu negrăit, când un om născut în păcat, după ani de slujire păcatului și lumii, poate să adeverească vesel înaintea lui Dumnezeu și oamenilor: În viața mea nu este nimic care să mă despartă de harul și dragostea lui Dumnezeu! Conștiința mea nu mai este încărcată; sângele lui Isus m-a spălat deplin – am găsit pace; sunt fericit!

Nr. 7

CINE L-A ÎNVINS PE ALEXANDRU CEL MARE?

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat, ca să nimicească lucrările diavolului.”

(1 Ioan 3,8)

Întrebarea: dacă un om ar putea fi păzit de adâncimile păcatului prin educație și intenții serioase, a primit ca răspuns cu mult înainte de apariția creștinismului, un „Nu!” categoric. O mulțime de școli și sisteme filozofice din antichitatea păgână au vrut să dezlege această problemă, dar cu puterea păcatului a fost mereu așa, ca și cu cel posedat de Satan, din Gadara – el rupea și distrugea toate funiile și lanțurile cu care voiau să-i lege furia. Nimeni nu-l putea îmblânzi. (Citește Marcu 5,1-21). Tot așa nu poate să împiedice nici o educație omenească izbucnirile păcatului. Dar acel om nenorocit, primejdios, a putut să-L întâlnească pe Fiul lui Dumnezeu. Cuvântul harului lui Isus l-a eliberat de puterile întunecate, care l-au robit până atunci. Cel de neîmblânzit mai înainte, putea fi văzut șezând cuviincios și îmbrăcat la picioarele Mântuitorului său, Isus. Toți se minunau, dar el mărturisea acasă la ai lui, ceea ce a făcut Isus pentru el. Tot așa și omul stăpânit de puterea păcatului, este eliberat cu adevărat abia când se întâlnește cu Isus și-L omagiază. Atunci Satan trebuie să dea drumul prăzii lui; Isus, „Cel mai tare” i-o smulge.

Fără Isus există virtute omenească și tărie de caracter, dar nici o păzire de puterea și de blestemul păcatului.

Dacă ar fi existat vreodată un om, care prin caracterul și educația lui ar fi trebuit să fie păzit de viciu și josnicie, atunci acesta a fost Alexandru cel Mare. Romanii înțelepți și loiali care l-au educat sub îndrumarea tatălui său experimentat, l-au învățat: cumpătarea, severitatea față de sine însuși, bucurie pentru efort, disprețuirea plăcerilor senzuale. Astfel a intrat Alexandru în cariera lui eroică incomparabilă de vitejie, generozitate și înțelepciune, cel mai înalt exemplu al armatei sale. La 32 de ani stătea în fruntea imperiului său mondial, întemeiat în decurs de zece ani, care se întindea de la Dunăre peste toată peninsula Balcanică, Asia Mică, Siria, Egipt, Persia, Armenia, Arabia, până peste ținuturile vestice ale Indiei. Nici un popor nu i s-a putut împotrivi. Totuși, de când amețit de propria lui celebritate, s-a lăsat sfînțit zeu, ca „Fiu al soarelui” în Egipt de către preoții lui Jupiter Amon, curând mândria lui n-a mai cunoscut nici o limită, iar drumul lui s-a înclinat spre decădere, în ciuda succeselor strălucite neîntrerupte. Caracterul lui părea că se schimbă total, virtuțile lui nu mai rezistau, o lua la vale. Cine l-a făcut pe acest erou să cadă? L-a doborât – dacă istoricul grec Plutarh a relatat adevărul – nimic altceva decât **alcoolul**. Prima menționare a unei mari petreceri la care regele s-a îmbătat, o găsim după cucerirea de la Susa (în anul 331). Începând de atunci, Alexandru a fost imprevizibil în capriciile lui, în cruzime și nedreptate. Când prietenul lui, Hephaestion a murit în urma necumpătării sale, Alexandru l-a pironit pe cruce pe medicul acestuia; jertfa funerară oferită decedatului a constat în aceea că Alexandru **s-a mutat și a culcat la pământ neamul kuffarilor, prin faptul că a omorât cu sabia pe toți cei apți să poarte arme**. Klitus a salvat odată, în lupta de la Granicos, viața regelui Alexandru; la beție el l-a spintecat cu lancea, pentru că salvatorul vieții lui era împotriva lingușitorilor. Parmenio a slujit cu devotament deja sub tatăl lui Alexandru; a fost conducătorul trupelor pedestre și împreună cu fiul lui, Philotas au câștigat biruința aproape în toate luptele; ei au fost stâlpi în armata macedoneană – dar când Alexandru a devenit un băutor, care iubea lingușitorii, a pus să fie omorâți acești bărbați loiali. Care a fost sfârșitul lui Alexandru? După un ospăț strălucit, a mai urmat invitația confidentului său, Medius, la o altă petrecere cu băutură. Aici a băut toată ziua următoare, după care a început să apară o febră. În delirul violent al febrei a băut apoi și vin, prin care a izbucnit apoi o nebunie întregă; a murit la vârsta de 33 de ani.

Vedem la acest erou regesc același lucru, pe care-l vedem însutit la bețivii zilelor noastre, că alcoolul îi face pe oameni capabili de brutalitate, de vărsare de sânge și de orice infracțiune, de care el însuși s-ar fi socotit incapabil. În aceasta nu este vreo deosebire nici între un păgân și un creștin de nume, nici între cei nobili, care au fost educați pentru virtuți și cei neînsemnați, care au rămas fără educație și au ajuns de timpuriu pe căile criminalității. Nu numai glasul conștiinței este amuțit prin efectul alcoolului, ci în om este dezlănțuită o aptitudine deosebită spre rău. Numai această realitate explică mizeria inexprimabilă, pe care alcoolul îl exercită pe tot pământul – și în poporul nostru **german**. Oamenii sunt ruși de influențele divine, lăsați pradă puterii lui Satan. Majoritatea nu bănuiesc câți oameni merg pe calea băuturii.

În anul 1884, un ziar a adus vestea că la E., în râul M. a fost găsit cadavrul unui bărbat tânăr, iar în hainele lui un bilet cu următorul conținut: „Nu faceți cercetări asupra persoanei mele! Mor ca victimă a viciului băuturii.” – Tribunalul a emis un anunț public despre găsirea cadavrului necunoscut. Drept urmare au sosit cam două sute de scrisori diferite de la părinți îngrijorați, care se temeau de o asemenea moarte îngrozitoare pentru fiul lor care a luat-o pe căi greșite. – Nu sunt acestea succese zguduitoare ale stăpânului întunericului?

Marele nimicitor, Satan, a adus tot neamul omenesc sub stăpânirea lui și are o mie de mijloace pentru a ține oamenii strâns în lanțurile lui. El are nevoie pentru fiecare de momeala potrivită, pentru a-l ține departe de Dumnezeu oricărui har.

În vechime exista un proverb: „Cine vrea să evite Charibda, cade victimă Scyllei.” Adică exista în strâmtoarea Messina o vâltoare periculoasă pentru corăbiile mici, Charibda; vasele care voiau să ocolească această vâltoare, ajungeau în primejdie, în mod deosebit când bătea vântul dinspre sud, de a fi mânați spre un vârf ascuțit de stâncă, care se numea Scylla. Așa este și cu puterea păcatului, de care nu poate să fugă omul născut în păcat. Mulți scapă de primejdia alcoolului și zac în lanțurile imoralității; alții sunt feriți și de aceasta, dar cad în patima zgârceniei, iar câte unul, care evită și aceasta, este legat de: ambiție, egoism, mândrie; iar cine se bate mândru în piept și se laudă că el este liber de toate acestea, este totuși un vrăjmaș al marelui Dumnezeu bogat în har, prin: caracter pământesc, pofta lumii, indiferență și desconsiderarea dragostei lui Isus. Și un asemenea om este, în ciuda tuturor pretinselor sale virtuți, legat cu funiile lui Satan. A fost înduioșător, când recent a fost vorba despre un bărbat plin de speranțe, care a fost lăudat cum a rezistat el bărbătește la toate ispitele de a bea. A fost lăudat și s-a spus încet: **dar!** – Aceste dar! însemna că zace în lanțurile imoralității, care îi devoră puterea.

Cu oricare lanțuri deosebite ale păcatului ai fi legat, abandonează-te cu toată mizeria păcatului tău în mâinile marelui Eliberator, Isus! Ai încredere în EL, că El nu are pentru tine numai iertare pentru păcatele care zac în urma ta, ci **reală reînnoire** a vieții și **eliberare de puterile** care te leagă. Fiul lui Dumnezeu a venit cu acest scop, ca să **nimicească lucrările diavolului**. Fiecare poate și trebuie să apuce crezând pe Domnul în această promisiune a Cuvântului divin, fiecare să trăiască în propria lui viață adevărul acestei făgăduințe. Isus poate și vrea să facă din viața ta ceva spre onoarea lui, în ciuda muntelui vinii tale, în ciuda faptului că ești legat; El vrea să te elibereze, vrea să-ți rupă lanțurile păcatelor; în El este viață nouă și biruință asupra păcatului. Trebuie să trăiești lucrul acesta cu adevărat, dacă te apropii de El cu sinceritate, că, într-adevăr, păcatul devenise un potop revărsat în viața ta, dar acum harul trebuie să devină mult mai exuberant.

Vrei să faci această stânga-împrejur, de la slujirea lumii și a păcatului, pentru a sluji acum lui Isus și să trăiești pentru Isus ca un copil fericit al lui Dumnezeu? Isus vă spune: „Întoarceți-vă și veți trăi!”

Nr. 8
MUSAFIRUL NEPOFTIT

„Așa vorbește Domnul: ,Iată că vă pun înaintea calea vieții și calea morții.”
(Ieremia 21,8)

Când vine o vizită importantă, casa este împodobită. Lucrul acesta se întâmplă și la cei bogați și la cei săraci, chiar dacă înaltul musafir nu este foarte iubit; dar trebuie totuși – vrând-nevrând – să fie întâmpinat demn. Dar nici unui musafir nu-i sunt oferite onoruri așa excepționale ca majestății reci, care-și zice „Regele groazei”. Ce-i drept, oameni nu-l invită, dar vine nepoftit, chiar și prin uși închise. Nu mai recunoști oamenii, familiile celor la care intră acest musafir. Nu numai figurile și hainele lor sunt schimbate, pare chiar că discuțiile și gândurile lor vor să se arate potrivite pentru vizita gravă a musafirului nepoftit.

Desigur, există și oameni pentru care moartea nu mai este regele groazei, ci un slujitor care le deschide poarta slavei. Aceștia sunt copiii lui Dumnezeu, care au găsit la Isus **viața veșnică**. Ei părăsesc scena păcatului și a lacrimilor și „merg acasă” pentru a-L vedea pe Acela în care au crezut. Desigur, moartea taie legături scumpe și pentru cei credincioși și aduce multă suferință pentru cei care rămân în urmă.

Un fiu plin de speranțe, de 15 ani, zace în spital în ultimul lui așternut. Are cancer și a fost operat. Când mama lui devotată l-a întrebat ce verset să-i scrie pe crucea mormântului, el a răspuns: „,Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” Acesta este un cuvânt așa de măreț! Cine va veni la mormântul meu, va medita poate odată, ce măreț este să fii copil al lui Dumnezeu. Dacă ar ști toți oamenii ce fericit este acela care a devenit copil al lui Dumnezeu prin har!’ După o suferință lungă și plină de dureri, organele interne au fost, în sfârșit, așa de pătrunse de cancer, încât bolnavul, în chinuri mari, a început să vomite sânge -; se apropia sfârșitul. Chinurile trupești erau mari; dar pacea lui Dumnezeu și triumful credinței erau mai mari. El se ținea cu rugăciunile sale de mâna harului Domnului, iar mâna harului îl ținea. Când în cele din urmă infirmiera, care o ajuta pe mamă, a încercat să-i mai spună cuvinte de mângâiere, el a șoptit: ,Liniște, liniște, vine regele!’ Apoi a adormit. – La acest pat de moarte, mama, o văduvă, l-a laudat pe Dumnezeu pentru harul minunat, pe care El i l-a arătat singurului ei fiu, iar mai târziu a notat următoarele cuvinte: ,O, copilul meu iubit, te iubesc cum numai o mamă poate iubi! Eu l-am redat ca pe un rod matur pentru cer, ca pe un copil al lui Dumnezeu, mântuit și fericit, Dumnezeului și Tatălui meu și al lui, Domnului și Mântuitorului. Dumnezeu mi-a încredințat acest copil; Lui să-i fie laudă și cinste, mulțumire și slavă, că în ciuda întregului meu păcat și a slăbiciunii mele, copilul a devenit și a rămas copilul Lui, iar Domnul Și-a descoperit în el, într-un mod așa de măreț harul Său, încât acest tânăr suferind și muribund a devenit o predică tare și vie despre dragostea răscumpărătoare a Domnului, despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu, despre puterea credinței, despre acțiunea sfințitoare a Duhului Sfânt!’

Lasă-te acum condus într-o casă unde nu este cunoscut Isus. Mai iute decât am gândi, moartea și-a pus mâna rece pe bărbatul încă dornic de viață.

Începe înmormântarea. Este deschisă Biblia; se aud cuvinte despre gravitatea veșniciei, despre nădejdea veșnică, despre Isus, biruitorul morții, care a adus viața veșnică în lumea morții și a păcatului. Altă dată aici n-a fost vorba despre asemenea lucruri, pentru că părinții și copiii credeau că ei ar fi, ca oameni școliți, mult deasupra creștinismului Bibliei. Aici, de obicei, nu s-a rugat nimeni, nici dimineața, nici la masă, nici seara. Nu era nevoie, după cum gândeau, de nici un ajutor al lui Dumnezeu în viață. Dar acum este spusă o rugăciune la sicriu. Dar vai! Cadavrul mort nu aude nimic din toate. Aici în sicriu este numai un înveliș supus putrezirii. Omul propriu-zis a plecat în altă țară, în țara realității și a adevărului. Ochii lui au devenit văzători. Cadavrul, într-adevăr, face impresia unui om care doarme, iar membri familiei se consolează cu aceasta: ,Arată așa de pașnic!’ Ce autoamăgire! Omul acela, care a

trăit și a murit fără Isus, se vede cu groază într-un loc de chin, de unde nici un pod nu duce peste prăpastia nesfârșită care-l desparte de copiii lui Dumnezeu care au adormit fericiți, care sunt la Domnul. – Este scris: „Oriîncotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne.” (Eclesiastul 11,3 textual). Acest bărbat, atât cât pot ochii omenești să vadă – murind fără pocăință și credință – n-a căzut spre sud, unde strălucește soarele dragostei lui Dumnezeu, ci spre nord, în țara nopții veșnice.

Pe mort nu l-a ajutat cu nimic ceea ce s-a spus aici, ce laude și ce rugăciuni au fost aduse. A fost prea târziu. Coroanele și laurii n-au schimbat nimic la aceasta. Iar cei vii? Ei au intrat cu figuri onorabil de serioase; se gândeau că aici se va vorbi pentru mort. Poate o clipă și-au preocupat gândurile în compasiune umană cu viitorul văduvei. Poate le-a făcut impresia că decedatul a fost așa de neașteptat de repede rechemat. Dar totuși n-au ajuns până acolo, să scoată pentru ei din cuvântul biblic citit, întrebarea: dacă pentru ei mai există după moarte o nădejde a **vieții veșnice** și ce s-ar alege de ei, dacă ar zace acum în sicriu în locul mortului?

Discursul și rugăciunea s-au terminat, sicriul era dus afară.

Afară, afară, spre ultimul drum!
Drumul e scurt, odihna-i lungă de-acum –

ziceau oamenii. Este adevărat? Acest mort a fost așternut la odihnă? Drumul spre locul de înmormântare a fost scurt, dar destul de lung pentru a face să dispară în grupurile așa-zișilor îndoliați, impresiile care l-au mișcat pe unul sau pe altul. Discuțiile s-au întors în acel domeniu al lucrurilor zilnice, în care majoritatea oamenilor de aici, de pe pământ își au patria. Mormântul deschis, coborârea înăuntru a sicriului și ultimele solemnități au adus încă o dată la putere, liniștea respectabilă în cercul adunării îndoliate. Apoi au mers acasă, unul la muncă, câte unul la cârciumă. Câte unul și-a aprins în curtea bisericii țigara dorită deja de atâta timp; s-au împăcat definitiv cu faptul că domnul X. murise. Și totuși fusese o nouă ciocănire la ușa oamenilor, a dragostei lui Dumnezeu, pentru a le aduce aminte cât de scurtă este calea, cât de aproape veșnicia, ce gravă este murirea și că azi încă mai este ziua harului. Ciocănitul a fost și de data aceasta zadarnic.

Dragul meu prieten, și ție ți-a strigat Dumnezeu de multe ori, ca măcar în această zi a ta să reflectezi la cele care sunt spre pacea ta. Isus bate și astăzi la ușa ta și te avertizează: nu te duce dincolo, în veșnicie, neîmpăcat, împovărat cu vina păcatelor tale! Lasă-te oprit! Ascultă, **judecata Dumnezeului sfânt** este o realitate apropiată, căreia îi mergi grăbit în întâmpinare! Dar realitate este și harul care te caută. Pentru Domnul este foarte important ca tu, da tu, să fii mântuit pentru **viața veșnică**. Este realitate că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din cer pentru a muri **pentru tine** pe cruce, în judecata lui Dumnezeu. El te roagă astăzi: „Împacă-te cu Dumnezeu!” Nu merge mai departe pe calea aceasta! Pleacă astăzi, în sfârșit, genunchii tăi înțepeniți, inima ta neînduplecată și caracterul tău mândru înaintea lui Isus, a Domnului! Strigă după îndurare! Trebuie să găsești viața veșnică, să fugi de moartea veșnică, să devii un copil al lui Dumnezeu! Vino la Isus înainte să fi trecut ziua!

Nr. 9
DE CE TE TEMI DE OAMENI?

„Căci au iubit mai mult slava oamenilor, decât slava lui Dumnezeu.”
(Ioan 12.43)

Câteodată experimentăm că oamenii de teama unui pericol iminent își pierd orice judecată limpede. În anul 1882, într-o noapte a luat foc depozitul de cărbuni a uzinei de gaz din H.; furtuna mâna scânteile incandescente spre rezervoarele mari de gaz. Directorul și-a pierdut în asemenea hal capul de teama unei explozii de gaz, încât n-a mai putut să spună care dintre cisternele lui de gaz erau pline și care erau goale, deci care necesitau o protecție deosebită și care nu.

Da, s-a întâmplat că niște soldați s-au împușcat în ajunul lupei, de teama pericolelor prin care aveau să treacă. Este un fel de nebunie, încât omul își ia viața de teama morții și totuși omul este capabil de aceasta, de îndată ce încetează să-L pună la socoteală pe Dumnezeu cel viu. Diavolul acoperă oamenii prezența lui Dumnezeu, iar apoi îi îndeamnă prin teamă la lucruri pe care nu le-ar fi făcut niciodată, dacă ar fi crezut cu credință vie în Dumnezeu.

Găsim teama de primejdii, teama de dureri, vrednică de dispreț, lașă – dar există o altă teamă, care este judecată mai puțin sever, pentru că mulți îi sunt supuși; este teama de oameni! Dar înaintea lui Dumnezeu aceasta este și mai condamnabilă decât teama de primejdie. De multe ori găsim oameni care sunt eroi în fața primejdiei, dar căroră în fața oamenilor le lipsește absolut orice curaj; ei nu îndrăznesc nici să-și expună convingerile, nici să mărturisească adevărul.

Era un bărbat a cărui soție trăgea să moară, ca urmare a unei operații extrem de grele. El era profund nefericit, căci își iubea soția; ei au stăruit înaintea lui Dumnezeu și alții au stăruit împreună cu ei. Dumnezeu a făcut o minune contrară părerii medicilor. Femeia s-a făcut bine și curând a stat din nou sănătoasă alături de bărbatul ei. Amândoi știau că au avut parte de o minune a ascultării rugăciunii. Dar când prietenii și cunoscuții au venit și au admirat grabnica însănătoșire, Domnul n-a fost laudat, ci ea a fost pusă în seama constituției puternice a femeii, care ar fi putut ea însăși să învingă o asemenea boală grea. L-au chemat pe Dumnezeu în necaz, au avut parte de salvarea Lui; știau aceasta limpede, dar din teamă de oameni au trecut-o sub tăcere.

Legiune este numărul oamenilor din creștinătatea de nume, care în: boală mortală, în ruină financiară, la amenințarea falimentului, în primejdia unui accident de cale ferată, în furtună cumplită pe mare sau la amenințarea recoltei slabe Îl cheamă în ajutor pe Dumnezeul atotputernic, oameni care și au parte de minunată salvare și ajutor, iar apoi, în fața prietenilor și neamurilor tăgăduiesc rugăciunea lor și salvarea lui Dumnezeu din lașitate, din teamă nenorocită de oameni. Aparții și tu acestei cete de lași? Crezi că Dumnezeu, Care ți-a auzit plin de har stăruința, nu ți-o fi auzit cuvintele de lepădare? Ți le-a auzit și va încheia socotelile cu tine dacă nu te căiești.

Permite să ți se arate un bărbat tânăr, căruia păcatele lui carnale i-au nenorocit și sufletul și trupul. Conștiința lui striga și îi pune în față viața lui pierdută și cum a păcăuit față de alți oameni. El a căutat în genunchi îndurare, sub lacrimile căinței. El a mărturisit unui creștin experimentat viața lui murdară, Dumnezeu s-a plecat în har, la stăruința lui fierbinte. Prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu a primit certitudinea: Dumnezeu m-a iertat. Puțin după aceea era în cercul camarazilor lui, se glumea, se râdea, se batjocorea și se spuneau istorioare vesele despre aceleași păcate din cauza căroră el zăcuse în țărână înaintea lui Dumnezeu. El simțea: acum este clipa decisivă, când trebuie să mărturisești acestor păcătoși batjocoritori adevărul despre blestemul păcatului, despre harul lui Dumnezeu, despre moartea Fiului lui Dumnezeu. El simțea: în acest caz nu ai voie să râzi împreună cu ei, nu ai voie să stai unde stau batjocoritorii, trebuie să-L mărturisești pe Isus. **N-a făcut-o.** El L-a lepădat pe marele

Îndurător, pe Cel înviat, pe Cel prezent, pe Domnul sfânt. De ce? Din cauza acestor oameni amărâți, păcătoși, necurați, care mâine poate coboară în groapă ca păcătoși vinovați, ca iarba care se vestejește repede.

Domnul a spus despre fariseii, care într-adevăr au recunoscut slava Lui divină, dar n-au vrut totuși să-L omagieze: ei au iubit mai mult slava oamenilor, decât slava lui Dumnezeu. Acesta este cazul multor oameni care, ce-i drept, au recunoscut adevărul evangheliei, chiar au fost convinși de păcatele lor. Ei au înțeles și chemarea harului și stau foarte aproape de poarta mântuirii. Acum urmează întrebarea hotărâtoare: vrei să mărturisești prietenilor tăi de până acum că ți-ai recunoscut păcate, că te-a întâlnit Isus plin de har și că L-ai omagiat? Cât timp asemenea oameni sunt printre cei credincioși, sunt toți de aceeași părere, din inimă, ei simt că la Isus devii fericit, cântă cântările credinței. Dar de îndată ce se află printre copiii lumii neagă totul și nu doresc să fie văzuți ca unii care merg și cu Isus din Nazaret. Satan le înfășoară în jurul membrelor funiile fricii de oameni – aceasta este prea mult: să-L mărturisești pe Isus ca Mântuitor în fața cunoscuților și a rudelor necredincioase! Limba și inima refuză serviciul.

Între prieteni veseli, diavolul amăgește inima cu aceste gânduri: „Când ești cu lupii, trebuie să urli” – „doar n-o să mă expun aici batjocurii generale!” Este aproape de neînțeles, că pentru a scăpa de mânia și batjocura unui om lipsit de putere, omul își atrage asupra lui mânia Dumnezeului atotputernic! Este groaznic, dar adevărat, că cete de oameni se duc în iad ca păcătoși pierduți, de dragul fricii lor nenorocite de oameni! - -

Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din cer, s-a smerit în țărână, s-a lăsat defăimat, scuipat, bătut cu pumnii, încununat cu spini, pironit pe cruce **pentru tine**. Tu știi lucrul acesta, dar teama de oameni, fantoma jalnică, - te-a împins până acolo, să-L renegi pe Acela care de dragul tău a lăsat și a suferit totul! Crezi că vei putea fugi de judecată? „De oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu.” (Matei 10,33).

Este cazul tău? Dumnezeu te cheamă la căință. **Pentru tine încă mai este har**, iertare! Smerește-te, mărturisește-ți păcatele, chiar și păcatele fricii de oameni!

Dintre oamenii care au fost tari prin credință și nu s-au temut de nici un om, face parte reformatorul scoțian John Knox. La mormântul lui, regentul țării a spus: „Aici zace un om **care nu s-a temut niciodată în fața vreunui om!**” Să dea Dumnezeu ca ochiul Lui să vadă în tine un asemenea om, care se teme atâta de Dumnezeu, încât nu are nevoie să se teamă de nici un om!

Și pe creștinii credincioși încearcă diavolul să-i împingă la teamă de oameni și – ce des îi reușește! Petru era un om îndrăzneț, care s-a încrezut în el. Dar când Satan a vrut să-l aducă la lepădare, n-a avut nevoie nici de răgetul unui leu, nici de un vrăjmaș crunt cu sabia scoasă – a fost destul o slujnică fără putere. În fața apostrofării ei, că și Petru ar face parte dintre ucenicii lui Isus, tot curajul lui Petru s-a prăbușit grămadă, el s-a lepădat de Domnul lui chiar și prin sperjur – **atunci a cântat cocoșul**. Dacă astăzi ar cânta întotdeauna cocoșul, când creștinii se leapădă de credința lor din teamă de oameni, când își ascund adevărata convingere pentru că-și spun: vor râde de mine sau vor face remarci batjocoritoare la adresa mea – atunci am auzi de multe ori cocoșul cântând.

Copil al lui Dumnezeu, roagă-L pe Domnul să te păstreze aproape de inima Lui. Încredințează zilnic cuvintele și căile tale în paza Sa divină, îndeosebi atunci când drumul tău te duce în mijlocul copiilor lumii! Este scris: „Domnul este cu voi când sunteți cu El.” (2 Cronici 15,2). Vei afla că Dumnezeu se ține de cuvânt.

Nr. 10
INSULA MAGNETICĂ

„Oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și au pierit toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul Omului.” (Luca 17,28-30)

Dintre poveștile marinărești face parte și cea despre insula magnetică, ce ar zace undeva în largul oceanului și ar fi mult mai primejdioasă ca recifele, ca izbirea valurilor în stânci, ca furtunile. Căci această insulă – așa povesteau bătrânii marinari – era făcută dintr-o rocă magnetică și atrăgea orice corabie cu o forță irezistibilă. La început aceasta abia dacă era de crezut, totul mergea foarte încet, liniștit și ușor, tot mai aproape de coasta primejdioasă, până ce corabia era atrasă cu totul în puterea forței magnetice. Aceasta devenea în cele din urmă așa de puternică, încât toate cuiele, șuruburile și bolțurile erau trase din vapor fără nici un fel de zgomot. Astfel corabia trebuia să se desfacă – marinarii și încărcătura se scufundau în mare. Insula magnetică din această fabulă este imaginea potrivită despre puterea ascunsă pe care lucrurile zilnice, pământești le exercită asupra inimii.

Când Domnul a descris viața și îndeletnicirea oamenilor din Sodoma, n-a numit nici una din grozăviile păcatelor plăcerilor senzuale, în care trăiau acești oameni. El a descris viața lor astfel: „Mâncau, beau, sădeau, zideau, cumpărau și vindeau, se însurau și se măritau.” Nu în aceste lucruri necesare ale vieții pământești erau păcatele acestor oameni, ci pentru că făceau toate aceste lucruri fără Dumnezeu. **Trăirea în lucrurile de zi cu zi, fără a te interesa de Dumnezeu, este un păcat care pierde sufletul** – te-ai gândit vreodată la lucrul acesta? Câtă vreme suntem sănătoși, lucrurile pământești ni se par mult mai importante decât cele veșnice. Majoritatea acestor lucruri și îndatoriri zilnice nu sunt rele, nu sunt imorale, dimpotrivă, sunt lucruri necesare, poruncite de Dumnezeu. Nu este munca bună? Doar toți trebuie să ne facem serviciul în meseria pământească și lui Dumnezeu îi place mult când ni-l facem cu toată dăruirea. Tatăl trebuie să câștige pâinea; mama trebuie să se gândească la mâncare, la hainele soțului, ale copiilor. Paturile trebuie făcute, scările trebuie măturate. Dar există în toate acestea, pe care Dumnezeu ne pune să le facem, o scuză, dacă omul își înstrăinează inima de Dumnezeu și trăiește fără să-i pese de Acela care i-a dat totul?

Mulți oameni lucrează de dimineața până seara, cad obosiți în pat și se scoală devreme pentru a trăi noua zi ca pe cea de ieri, până se va fi scurs ultima zi. O mie de lucruri umplu timpul și gândurile: câștigarea banilor la unul, pălăvrăgeală de cârciumă, citirea ziarului, construirea castelelor de nisip la alții. Aici găteală și beteală, dincolo ceartă, invidie și amărăciune. Mai adaugă divertisment și distracție. Cum să se distreze duminica, le umple multor oameni gândurile vinerea și sâmbăta, iar cum au petrecut duminică, se povestește luna. Nenumărate sunt dorințele și planurile pământești care leagă gândurile, consumă timpul. Pentru Dumnezeu și veșnicie nu se găsește nici un loc într-o asemenea viață; oamenii nu se gândesc nici la vina păcatului lor, nici la judecata care vine. Este o realitate că oamenii mai ușor se lasă determinați să se grăbească la Isus cu lanțurile păcatelor și viciilor evidente, decât să lase să li se rupă lanțurile mediocrității. Câteodată, Dumnezeu în harul Său, întrerupe această rețea dură prin lovituri grele de nenorocire. Atunci fabricantul bogat își pierde averea, un soț, soția iubită – Dumnezeu vrea să-l facă pe om să-și vină în fire, să-ți recunoască viața de până acum ca pe una pierdută și să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință, pentru a căuta iertare și reînnoire a vieții. Dar nu întotdeauna se lasă omul eliberat din lanțurile banalității. Insula magnetică își ține victima foarte tare - mulți rămân prinși în farmecul deșertăciunii, chiar dacă glasul lui Dumnezeu este oricât de inteligibil.

Lupta de la Sedan era pe sfârșite în după-amiaza zilei de 1 septembrie 1870, când în ultimele bătălii din dumbrava de la Garennes, un stegar tânăr a fost grav rănit sub rotula dreaptă, printr-o împușcătură. Câteva zile mai târziu, când tânărul bărbat zăcea într-o casă din

satul Floing, s-a instalat gangrena la piciorul rănit. Tatăl venise între timp de acasă; în prezența sa a fost amputat piciorul din articulația genunchiului. Au urmat clipe de suferință grea. Chiar și după ce rănitul, care slăbise atât, încât nu mai rămăseseră decât pielea și oasele, a fost dus cu bine în îndepărtata casă părintească, viața lui a mai fost mult timp în primejdie. O nouă operație a fost necesară – abia după aceea a început însănătoșirea. Dar surprinzător – în timp ce părinții, într-o grijă neliniștită vedeau stând moartea în apropierea patului fiului lor iubit, el însuși nu s-a preocupat niciodată cu veșnicia și cu moartea. Întrebarea: ce s-ar alege de el dacă s-ar duce în veșnicie, nu l-a impresionat deloc. El era un copil al lumii. Păcatele lui nu-l apăsau, cu toate că el n-ar fi negat că viața lui conținea multe păcate. El nu avea nici o înclinație să se gândească la lucruri de felul acesta. Dumnezeu a vrut să mențină această viață. Tânărul bărbat s-a însănătoșit. La intrarea triumfală a corpului său de trupe, în anul 1871, a luat parte cu bucuria inimii, desigur, încă stând în cărucior. Mai târziu, o proteză i-a înlocuit piciorul tăiat. Viața câștiga din nou întregul ei farmec; vigoarea revenită și un drum nou deschis într-o funcție civilă, i-au oferit noi speranțe. Așa părea, că viața se va consuma în lucrurile pământești și pentru scopuri și dorințe pământești. Au trecut ani. Atunci drumul acestui bărbat a ajuns în contact personal cu un creștin credincios, care cunoștea ceva mai bun decât: serviciu, onoare, bani și distracție – Îl cunoștea pe Isus și trăia cu EL. Înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu l-au călăuzit în contact cu copiii ai lui Dumnezeu, care aveau o viață de rugăciune. Ei l-au convins pe prietenul nostru că încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu, rugăciunea credinței mișcă într-adevăr puterile lumii nevăzute. A fost un drum lent, ani de trezire treptată. El a început să citească Biblia, ca pe mesajul lui Dumnezeu. Viața nouă începuse. Nici el nu știa exact când a avut loc, dar a venit ziua când n-a mai spus: ‚Isus este Mântuitorul!’ ci a mărturisit: ‚Isus este Mântuitorul meu!’ El Îl întâlnește pe Fiul lui Dumnezeu, putea într-adevăr să mărturisească: ‚**Îl cunosc pe Domnul!**’ Harul atotputernic tot l-a mai salvat din blestemul insulei magnetice. Acum se știa împăcat pe veci, spălat de toate petele vinii cu sângele Mielului lui Dumnezeu, acum avea un toiag al credinței pentru viața din timpul prezent, o stea strălucitoare a nădejzii sigure pentru veșnicie. Domnul i-a binecuvântat viața și el a putut să devină pentru mulți un îndrumător spre Isus.

Și tu, prietene, care lanchezești în plictiseală, trebuie să lași să ți se spargă, prin harul lui Dumnezeu, năvodul care te ține legat. Dumnezeu încă mai vrea să te salveze și pe tine din primejdiile insulei magnetice.

Ce păcat adânc, să-ți petreci viața fără să te interesezi de Dumnezeu, care-l iubește și-l caută pe păcătos! Blestemul este chemat asupra vieții unui om, care răsplătește dragostea mamei lui cu nerecunoștință și neînduplecare – pe drept. Iată, dragostea de mamă este numai o rază slabă din inima lui Dumnezeu. Când Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pe cruce ca să te salveze pe tine de la pierzare, când singurul Fiul a strigat în orele de întuneric ale judecății dumnezeiești: ‚Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit!’ – atunci a fost dezvăluită **pentru tine** veșnica îndurare a lui Dumnezeu. Iar tu? Tu nu vrei să privești la Mielul de pe Golgota, la Mântuitorul tău, pentru a te smeri înaintea dragostei lui Dumnezeu. Aparții și tu acelor oameni pentru care: hainele lor, banii, munca, distracția lor au mai multă putere de atracție decât dragostea lui Isus? Ai primit zi de zi binefacerile lui Dumnezeu, fără a fi întrebat vreodată: ‚Doamne, ce ceri? Cum pot să-ți mulțumesc?’ O, deschide-ți ochii ca să-L vezi pe Isus! Pleacă-ți genunchii, spune-I Dumnezeului veșnic: ‚Doamne, vin cu toată vina mea, cu tot ce în viața mea nu este bun înaintea Ta, cer îndurare. **Iartă-mi anii pierduți!** O, Isuse! Fă-mă proprietatea Ta!’ Tu trebuie să ai parte ca Domnul să răspundă stăruinței inimii tale. Și viața ta să devină ceva spre lauda harului.

Nr. 11
INIMI NEÎMPĂRȚITE

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6,24)

Când la 30 octombrie 1864 a fost încheiată pacea de la Viena, între Prusia și Austria pe de o parte și Danemarca pe de altă parte, Danemarca a cedat ducatele Schleswig și Holstein marilor puteri germane. De aici înainte a fost instalat un guvern al țării, prusaco-austriac, dar curând s-a dovedit că doi stăpâni nu pot governa în aceeași țară. S-au iscat agitații violente în tot Schleswig-Holstein; unii doreau strânsă anexare la Prusia, alții își puneau speranțele în Austria. Diplomații au găsit un mijloc de a ieși din impas. Prusia și Austria au încheiat în anul 1865 Convenția de la Gastein, în urma căreia Schleswig trebuia să stea sub administrație prusacă, Holstein sub cea austriacă. Dar nici acest tratat nu a putut duce la un rezultat. Dimpotrivă, punctele de diferențiere s-au înmulțit și au dus în cele din urmă – împreună cu întrebarea: cine să fie stăpân în Germania – la războiul prusaco-austriac din 1866. Aceasta a fost o salvare dintr-o situație insuportabilă. Dilema trebuia, în sfârșit, discutată. Victoria Prusiei a adus decizia, ca Schleswig-Holstein, conform propriei lozinci „Up ewig ungedeelt”, să rămână de acum înainte unite sub stăpânire prusacă. **Acum era pace în țară.** Nu se mai certau doi domnitori pentru dreptate, ci unul domnea și fiecare știa cui îi slujește, cui trebuie să-i dea ascultare.

Aceasta este o pildă potrivită pentru starea fără pace a creștinilor fără tragere de inimă, care din această cauză nu pot ajunge la adevărata bucurie, pentru că inima lor vrea să slujească pe jumătate lui Isus, pe jumătate lumii. Câtă vreme în inimă și în viață poruncesc doi stăpâni, nu este pace. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt.” Isus, dragostea veșnică, vrea să-i mântuiască pe oameni spre slavă; Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, vrea să-i ducă la pierzare. Pot acești doi domnitori să-și împartă posesia vieții unui om? Cu neputință! Aceasta o poate înțelege orice copil și totuși oamenii o învață ca pe o știință, că am putea să-I slujim lui Isus și în afară de aceasta să fim în prietenie cu lumea, să savurăm onoarea și pofta ei. **Adevăratul creștinism pretinde o inimă neîmpărțită pentru Domnul.**

Că trebuie să-L omagiem pe Domnul, înțeleg mulți, dar că trebuie să-L omagiem pentru totdeauna, aceasta vor s-o evite. Ei seamănă cu bețivul care declară că de 20 de ani aparține din când în când societății de abstenență. Din când în când abinent, din când în când bețiv. Nu-i caraghios?

Dar dacă cineva este **din când în când** un mărturisitor al lui Isus, **din când în când** un slujitor al stăpânului lumii, după circumstanțe și anturaj – nu este acesta la fel de absurd? Cu toate acestea, se minunează așa de mulți când copiii devotați ai lui Dumnezeu fac o ruptură decisivă între trecutul lor și viața lor nou începută de creștini. Oamenii se miră că ei abandonează pe căile păcatului: vizitele la cârciumă, jocul de cărți, petrecerile cu dans, teatrul, circul, cititul romanelor și prietenia cu tovarășii de mai înainte. „De ce așa de brusc? De ce nu participă la acele lucruri nevinovate?” De aceea nu, pentru că Isus pretinde o inimă **neîmpărțită**. Timpul, puterea, banii și viața unui creștin adevărat aparțin Domnului, care nu pretinde numai ruptura cu orice păcat recunoscut, ci și **ruptura cu lumea și pofta ei**. De această ruptură se tem mulți, chiar și din aceia care doresc să fie mântuiți și care chiar au înțeles că poți fi mântuit numai prin sângele și harul lui Isus.

Ce fermitate găsim de multe ori la copiii lumii! Ei vor să se bucure de lume, nu vor să lase păcatul; ei vor să alerge după bogății și onoare și să uite de veșnicie. Ei declară Domnului:

„Nu vrem ca Acesta să stăpânească peste noi!” Oare de ce ai fost până acum atât de nehotărât? Numai creștinismul **hotărât** te aduce în culmea fericirii.

Pentru oamenii în viața cărora Isus a devenit singurul care dispune, există într-adevăr această pace fericită, această fericire copleșitoare, liniștită a inimii, despre care nici nu știu nimic copiii lumii, nici n-o gustă creștinii care iubesc lumea. În prigonirea romană a creștinilor, trebuia ars un martor al lui Isus. Când judecătorul a poruncit să fie aprins rugul, martirul l-a rugat: ‚Vino să pui mâna pe inima mea.’ Judecătorul a făcut-o. ‚Observi că bate prea tare sau simți vreun semn de teamă?’ ‚Nu’, a spus judecătorul. ‚Și acum pune mâna pe propria ta inimă și vezi dacă nu este mult mai neliniștită decât a mea.’ Aceasta este pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. - Pe aceasta o gustă numai creștinii care au dat totul Domnului, care pot spune stăpânului lumii acesteia: nu poți să-mi dai și nu poți să-mi iei nimic.

Mulți oameni se pierd pentru totdeauna, care nu sunt legați prin avariție, pofta cărnii sau minciuni; ei nu sunt numai onorabili și virtuoși, ci vor să fie și evlavioși – funia cu care Satan îi trage în iad este **prietenia lumii**. „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4,4)

Acesta este un cuvânt către credincioșii infideli, de care există mulți, din nenorocire; de aceea poartă o mare răspundere, pentru că dau copiilor lumii o reprezentare falsificată a creștinismului. Creștinii fără tragere de inimă, oamenii care șchiopătează de ambele părți, sunt nefericiți. Când un credincios implicat în existența lumii stă cu prieteni veseli la masa cârciumii, simte că el n-ar trebui să fie acolo; simte nulitatea a ceea ce aude și vede acolo. Între creștinii hotărâți, conștiința îi spune: Locul tău nu este aici, căci nu ești loial; când este singur se simte nefericit, nemulțumit.

‚Nu pot niciodată să ajung să fiu în ordine, niciodată nu sunt în părtășie clară, neumbrită cu Domnul și știu, de asemenea, de ce depinde; El mi-a arătat. Îmi merge ca aceluia sărman tânăr bogat, căruia i-a lipsit un singur lucru, nu se putea lăsa de idolul lui. Și nici eu nu mă pot lăsa de al meu. Nu este bogăția, ca în cazul aceluia tânăr, nici neînduplecarea ca în cazul slugii necredincioase, este neputința de a rupe cu vechii prieteni. Știu că ei îmi sunt o piedică în urmarea lui Isus, dar să mă despart de ei? Este imposibil, nu pot s-o fac!’ Aceasta este mărturisirea verbală a unui creștin nefericit. Dacă frecvenți prieteni care vor să-și continue viața lor de cârciumă, batjocurile lor sau căile lor evidente de păcat, vei avea de ales între Isus și prietenii tăi de până atunci. Domnul dă puterea pentru aceasta, fiecăruia care-L caută din inimă, care pășește hotărât de partea Lui.

Prietene, nu încerca mai departe să slujești la doi stăpâni. Hotărăște-te pentru Isus! Privește la Fiul lui Dumnezeu, iată-L pe Creatorul tuturor lucrurilor, umilit pe lemnul blestemat în locul nelegiuitului, împovărat cu păcatul tău. El s-a transformat în nimic. El a făcut, a lăsat și a suferit **totul**, până la capăt, pentru a te **mântui**. Acum stai în fața întrebării: vrei să te lași mântuit din vină și blestem prin puterea sângelui lui Isus? Da sau nu? Ești hotărât înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor să faci această ruptură cu trecutul tău și cu lumea?

Cine vrea să devină un creștin adevărat, trebuie să înțeleagă acest cuvânt: **neîmpărțit!** **O inimă neîmpărțită pentru Isus**, ce viață prețioasă pentru Dumnezeu și pentru oameni! Ea nu este zărită prea des. Dar acolo unde este văzută, curg râuri de binecuvântare. Și viața ta poate deveni un monument măreț al harului, dar numai atunci când îi dai Domnului toată inima ta. Așadar, răspunde-I Domnului, prezent: **când** se va întâmpla aceasta?

Nr. 12
RELIGIOS ȘI TOTUȘI FĂRĂ NĂDEJDE

„Știi faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”
(Apocalipsa 3,1)

Domnul N. s-a remarcat ca soldat curajos în campania militară din 1870-1871, iar mai târziu a trăit foarte onorat în mare prosperitate. Prestigiul și bogăția lui au adus cu sine, ca mulți musafiri să-i calce pragul. Dar pe lângă aceasta, afacerea lui extinsă i-a adus mai multă muncă și îndatorire. În fiecare zi avea un program încărcat cu tot ce era necesar. Abia orele târzii de seară și de noapte ofereau timp pentru corespondența voluminoasă. Așa că nu avea timp să se gândească la veșnicie. Cu toate acestea, domnul N. era aparent religios. El era profund convins că un om fără religie era un om rău și că poporului ar trebui să i se susțină religia. Dar lui personal, propria lui religie nu-i oferea nici nădejde, nici fericire. Uneori s-a simțit indispus – apoi a fost foarte deprimat și tulburat și a văzut totul în negru. Între timp, când după câteva zile s-a simțit din nou bine, pornea cu curaj proaspăt în torentul afacerilor zilnice.

Brusc a murit fiul lui plin de speranță. Ce șoc profund pentru întreaga casă, ce jale de nespus! Printre nenumăratele scrisori de condoleanțe era una, care cu toată cordialitatea conținea avertizarea: „Când Dumnezeu ne vorbește printr-un necaz așa de mare, atunci este vremea să întrebăm: **Doamne, ce ai să-mi spui?**” Câtva timp după aceea a venit autorul acestei scrisori în casa atât de profund încercată – dar acolo nu mai era nimic de văzut din jalea și zguduirea inimii. „Știi că nu sunt fericit”, a spus stăpânul casei. „În relațiile mele nu pot trăi ca un creștin credincios. A avea cu adevărat pace și nădejde sigură, aceasta este numai partea câtorva aleși.” Zadarnic i-a mărturisit musafirul, că harul și pacea lui Dumnezeu **sunt pentru toți** care vin la El cu vina păcatului lor, crezând și că și el este chemat de Isus la o fericire nepieritoare.

Tocmai în zilele acelea au apărut griji serioase în legătură cu omul mândru. Dumnezeu a vorbit pentru a doua oară. Dușmani calomnioși i-au pregătit necazuri și umilințe, el și-a pierdut în orașul lui reputația și influența. Ce griji și dureri, ce dezamăgiri! Acum ar fi fost timpul să înțeleagă glasul harului și să caute fericirea nepieritoare. Dar nici de data aceasta nu s-a întâmplat. Vechea viață a fost reluată – toate dorințele, planurile, speranțele au rămas pământești – nici timp, nici loc pentru Isus! Astfel viața fără pace se îndrepta spre final. Ce repede s-au grăbit să treacă anii timpului de har – în ciuda întregii religiozități era o viață pierdută. Bine examinat, la acest om au avut mereu mai multă valoare: lauda oamenilor, câștigul de bani, bucuria vieții decât harul lui Dumnezeu. Aici creștinismul rămâne o religie a minții; nu este un fundament al vieții, ci un ornament aplicat, care se surpă odată cu casa, îndată ce ajunge să se clatine. O asemenea viață poartă semnătura: **religios, dar fără nădejde**. Întrebarea nu este dacă ești religios, ci **dacă ai viață din Dumnezeu, dacă Îl cunoști pe Isus ca Mântuitor al tău**. Poți să fii religios și totuși să umbli pe calea cea lată, care duce la pierzare. Domnul vorbește chiar despre astfel de oameni, care au făcut lucruri mari în Numele Lui și cărora totuși trebuie să le spună: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc.” Poți să-ți faci un nume în multe eforturi de binefacere și chiar în faptele creștine și totuși să nu-L cunoști pe Isus; Isus, cunoscătorul de inimi, nu poate să recunoască asemenea fapte. O asemenea viață stă pe nisip fără fundație. Dacă furtuna împrejurărilor grele, furtuna nenorocirii sau chiar apele morții izbesc în casă, va avea loc o mare cădere. La ce îi ajută unui asemenea om că a auzit Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu s-a smerit înaintea Cuvântului? Aici este deosebirea dintre oamenii religioși ai lumii și creștinii adevărați. Primii ascultă cu plăcere cuvinte evlavioase, cei din urmă vor să trăiască potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, să-l împlinescă și să-l înfățișeze în viață. Numai cine se smerește cu inima în fața cuvântului

despre dragostea lui Isus și despre har, cine-l primește cu pocăință și credință, numai acela primește viața dumnezeiască. Un astfel de om are mai mult decât o religie, are **pace cu Dumnezeu și siguranța mântuirii veșnice** prin sângele lui Isus.

Oamenii religioși ai lumii găsesc frumoasă o predică serioasă, dar dacă observă că-și schimbă viața, că trebuie să rupă cu păcatul și cu lumea, atunci resping aceasta hotărât. Lor le place cuvântul: „Evlavia sau religiozitatea este bună, dar nu trebuie exagerat cu ea.” De aceea ei denumesc pe creștinii adevărați și devotați ca o „orientare riguroasă” de care trebuie să te păzești. Când într-o comunitate scoțiană bătrânul predicator a murit, a venit în locul lui un om credincios, încă tânăr. El a început curând cu aceasta, într-un mod simplu și serios, să lămurească și să pedepsească grav păcatele generației prezente. După ce s-a terminat slujba divină, s-a apropiat de el un slujbaș cărunt al bisericii și a spus pe ton confidențial: „Tiner domn, dacă veți dori să rămâneți aici, atunci vă sfătuiesc să nu vorbiți despre păcatele ascultătorilor dumneavoastră. Predicați oricât despre păcatele lui Iacov sau ale lui Isaac sau ale celor care au trăit acum două și trei mii de ani; aceasta le va plăcea oamenilor de aici, dar despre propriile lor păcate nu vor să audă nimic și de aceea vă vor evita predicile. Pentru tânărul predicator nu era important să devină iubit de oameni, ci el dorea să fie pe placul Domnului său și să smulgă suflete pierzării veșnice.

Câtă vreme sunt sănătoși, oamenii care au o religie a minții nu se preocupă prea mult cu păcatele lor. Le este incomod, cuvântul „întoarcere” le este antipatic. Inima lor este hotărâtă să rămână în starea de până atunci. Ce-i drept, vor să fie evlavioși, dar nu vor să se întoarcă. Lucrul acesta se schimbă în mod obișnuit abia pe patul de boală sau în marea primejdie când moartea se apropie de ei. Atunci sunt pregătiți pentru orice și vor să aibă pace pentru inima lor și deplina siguranță a harului, pe care înainte o caracterizau mereu ca aroganță a celor „evlavioși”. Acum trebuie pusă în ordine îndelung amânata socoteală cu Dumnezeu. Trecutul apare în fața ochilor lor, nu numai marile devorări ale anilor tinereții, ci și multe care au ajuns după aceea pe conștiință. Ca un perete întunecos de stâncă stau munții păcatelor lor între meleagurile vieții veșnice și propriul pat de boală. Nu se poate trece dincolo. Numai sângele lui Isus poate îndepărta acești munți. Dar pe patul de boală, credința moartă pe care au purtat-o mulți ani în minte, în majoritatea cazurilor nu mai poate să apuce harul. Ah, numai de data aceasta de s-ar mai însănătoși! Și dacă lucrul acesta se petrece prin bunătatea lui Dumnezeu? Atunci majoritatea se întorc la vechea lor religie mentală. Asemenea oameni ascultă cu plăcere făgăduințele binecuvântării. Ei ar dori mult să-și pună viața și casa sub cuvintele binecuvântării Dumnezeului atotputernic. Dar nu doresc în nici un caz să renunțe la ceva din desfătărilor lor pământești.

Există caractere distinctive clare, cu care te poți verifica singur dacă ești doar „un om religios” sau un „creștin viu”.

Cine nu are viața dumnezeiască, poate participa la orice fel de plăcere a lumii, fără apăsarea conștiinței. Cum a povestit o doamnă în vârstă din tinerețea ei: „Mergeam regulat la balul de revelion, dar la fel de punctual la slujba religioasă de Anul Nou.” Aici nu se simte nici un conflict între ceea ce oferă lumea și ceea ce Îi place Domnului.

Un alt semn de recunoaștere este acela, dacă te simți atras mai mult de copiii devotați ai lui Dumnezeu sau de copiii lumii și un al treilea: dacă citești Biblia cu bucurie sau numai pentru a îndeplini o îndatorire religioasă, dacă-L cauți pe Domnul în rugăciune pentru că inima-L dorește sau pentru că recunoști datoria de a te ruga zilnic. Dacă ești într-adevăr evlavios și temător de Dumnezeu, atunci ai un mare privilegiu. Dar cercetează-te, dacă nu ești doar religios sau dacă ai viața adevărată: **viața din Dumnezeu, înfierea lui Dumnezeu, creștinismul adevărat. Ai numai o religie a minții sau ai credința inimii în Isus?**

Ce groaznic ar fi dacă Domnul, care îți vede toată viața, ar trebui să spună: „Știi faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”

Nr. 13
SĂ CREZI FĂRĂ SA SIMȚI

„Și credința este o încredere neclintită (textual: împlinire)
în lucrurile nădăjduite, fără să ne îndoim (textual: o puternică încredințare)
despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11,1)

Muschetarul P. a fost plecat duminică seara cu prietenii lui pe ringul de dans; el avea învoire în oraș până seara la ora 11. Dar desfătarea și toată plăcerea care-l înconjurau, au fost prea tari pentru caracterul lui slab și a rămas afară până la 12, până la ora 1, cu toate că în lăuntru lui conștiința îi reamintea neîncetat, că se va alege cu o pedeapsă cu închisoarea. El a încercat noaptea între ora unu și două, pe drumul primejdios peste zidul curții cazărmii, să ajungă nedepistat în camera și în patul lui. Credința în certitudinea pedepsei iminente era așa de puternică, încât la determinat să escaladeze zidul înalt cu ajutorul unei prăjini și să se hazardeze în partea cealaltă la săritura adâncă, ceea ce în rest n-ar fi întreprins niciodată. A fost zadarnic, căci de mult fusese raportat ca plecat în oraș, iar șeful lui de dormitor avea ordin să noteze exact ora și minutul întoarcerii sale. Nu era aceasta o credință tare în cele trei zile de arest semigreu, despre care tânărul ușuratic n-a putut nici să vadă, nici să audă, nici să simtă ceva? Un lucru total invizibil, care exista numai în gândul lui, stăpânea, deci, căile și deciziile lui. Atât cuvintele și avertismentele șefului său de companie, cât și ceea ce a apucat să vadă în cazuri asemănătoare la alți camarazi ușuratici, au întemeiat în inima lui acea convingere tare despre ceea ce încă nu văzuse. Sentimentele și starea lui sufletească n-au schimbat nimic în această realitate. El era tot așa de tare convins de pedeapsa iminentă când la miezul nopții se învârtea vesel în dans, ca și cu o oră și jumătate mai târziu, când stătea pe zidul înalt cu teamă și bătaie de inimă pentru a face saltul adânc, la care ar fi putut foarte ușor să-și rupă vreun picior. El nu s-a înșelat; deja luni la prânz și-a primit cele trei zile și a fost dus la închisoare. Muschetarul P. făcea parte, desigur, dintre acei oameni care nu se interesează de Dumnezeu, cărora Cuvântul lui Dumnezeu le este indiferent, care cred că păcatul, judecata, Dumnezeu prezent care aude, salvează și judecă sunt numai închipuiri, povești, peste care un om instruit în secolul 20 a trecut de mult. ‚Ceea ce nu pot să văd, să aud, să miros, să simt sau să pipăi, aceea nu cred.’ Aceasta este religia și înțelepciunea unor asemenea oameni, care, ce-i drept, se numesc creștini, dar nu sunt creștini.

Desigur, în viața practică ocupă o cu totul altă poziție. Ei seamănă sămânța pe câmp și cred că aceasta va încolți și va aduce rod, deși din toate acestea ei nu văd, nu simt sau nu aud nimic. Dar ei sunt așa de convinși de aceasta, încât folosesc săptămâni de muncă pentru cultivarea pământului și pentru însămânțare, pun în joc sudoarea omului și a calului, împrăstie în pământ multe chintale de grâu, pe care ar fi putut să-l vândă pe mulți bani. Domnul X. încredințează poștei 2000 de mărci și crede că suma va fi plătită corect într-un oraș îndepărtat. Ar fi o pagubă mare pentru expeditor, dacă cele 2000 de mărci n-ar ajunge exact la omul căruia îi datorează. Dar el n-are nici o grijă. El plătește banii, nu vede, nu aude, nu simte nimic din ceea ce se petrece într-un oraș îndepărtat, dar el este convins că se va petrece. De ce? Pentru că are o încredere necondiționată în poșta regatului nostru.

Aceasta este esența credinței, de a privi ca pe o realitate ceea ce nu vedem și să fim convinși de ceea ce nădăjduim. **Credința se bazează pe încrederea inimii.** Aceasta nu are nimic a face cu sentimentul. Dacă expeditorul acelei sume de bani este vesel sau trist, nu exercită nici o influență asupra reușitei trimiterii lui de bani. Dacă acel țăran s-a simțit fericit sau apăsător de griji în timpul muncilor agricole de toamnă și a însămânțatului, nu schimbă nimic în succesul semănatului său. Exact la fel este și cu lucrurile lumii nevăzute, care privesc relația vieții noastre cu Dumnezeu. Aceasta din urmă nu se bazează pe sentimente, ci pe încrederea credinței.

Când dragii noștri băieți germani sărbătoresc Crăciunul în Africa de Sud-vest, mulți ochi se vor umezi – acolo există dor de casă, sentimente adânci, emoționante. **De-ar vrea atunci mulți să-L caute cu stăruința inimii pe Dumnezeu**, care Și-a descoperit în Isus minunata Lui dragoste, pentru a mântui pe cei păcătoși! Cine apucă lucrul acesta **crezând**, ajunge la pocăință, la întoarcerea inimii, fără de care rămân fără efect toate lacrimile și sentimentele.

Când acasă luminează pomul de Crăciun și în strălucirea lui părinții văd copiii crescuți în jurul lor, când copiilor li se aduce aminte în asemenea ceasuri despre dragostea tatălui și a mamei, care a acționat toată viața asupra lor, atunci sunt mișcate sentimentele. Aceasta se trăiește în multe familii, an după an. În afară de acesta, în multe locuri, după obiceiul strămoșesc, se citește minunata, măreața evanghelie despre nașterea Fiului lui Dumnezeu. Dacă aceiași oameni sunt întrebați câteva zile mai târziu, dacă sunt siguri că Fiul lui Dumnezeu născut în Betleem i-a scăpat din toate lanțurile și din tot blestemul păcatului ca Mântuitor și Salvator al lor, îl privesc uimiți pe cel care întreabă. Sentimentele lor din seara de Ajun n-au efect, pentru că **lipsește credința**, care ia ca realitate: nașterea, suferința și moartea și învierea lui Isus Hristos.

Sentimentele se schimbă, ele urcă și coboară ca mercurul în termometru. Sentimente evlavioase, chiar până la lacrimi de emoție, pot tot așa de bine să fie provocate printr-o predică impresionantă, ca și printr-un așa-numit roman creștin, ca și printr-o piesă de teatru sau un cântec. În unele cazuri, aceste sentimente dau îndemnul, ca un om până atunci străin de Dumnezeu, să caute harul în rugăciunea credinței. Dar aceasta se întâmplă rar – sentimentele evlavioase în sine nu produc hotărâri ale voinței. De cele mai multe ori, sentimentele seamănă cu fumul, pe care ochiul îl vede, ce-i drept, dar următoarea pală de vânt îl risipește; el nu lasă în urmă nici un efect.

În schimb **credința** ia Cuvântul și ceea ce a făcut Dumnezeu, ca realități, care îi sunt mai sigure ca zidurile de piatră.

Prima realitate: Dumnezeu este sfânt; de El nu se poate apropia nimic păcătos.

A doua realitate: Eu sunt vinovat, necurat cu inima și cu buzele, despărțit de Dumnezeu prin păcatul meu.

A treia realitate: Dumnezeu Tatăl a trimis pe Preaiubitul Său Fiu pentru a mântui pe păcătoși. Isus a fost născut în grajdul din Betleem.

A patra realitate: Isus S-a împovărat cu vina mea și a purtat păcatele mele în trupul Său pe lemnul blestemat, pentru a fi judecat ca chezaș al meu.

A cincea realitate: Dumnezeu m-a chemat prin har, ca să fiu împăcat prin sângele lui Isus și să devin un copil al lui Dumnezeu.

A șasea realitate: Isus este astăzi prezent la mine, pentru a mă mântui și a mă ierta. Duhul Sfânt încearcă să-mi câștige sufletul; prin El vrea să-și facă Isus locuință în inima mea.

Cu toate că eu nu simt **nimic** din toate acestea, credința mea apucă aceste realități ca pe fapte reale. De aici reiese concluzia: mă abandonez, crezând, în mâinile Mântuitorului și sunt mântuit. Poate inima ta se întinde încă stângaci, ca o mână bătătoare, spre Mântuitorul prezent. Dar de îndată ce inima ta are încredere în Domnul, îți răspunde Dumnezeu. Duhul Sfânt va mărturisi inimii tale harul și te va umple cu mângâiere, pace și putere. Tu primești **certitudinea filiației lui Dumnezeu**.

Credința vie nu este fără sentimente, dar nu se bazează pe sentimente, ci pe realități. Așa răspunde Dumnezeu și cu realități trăite **ale ascultării rugăciunii**, rugăciunii credinței pentru ajutor pământesc. El trimite pâine pe masă, însănătoșire în boală, El ia durerile, aduce înapoi fii răătăciți. Copiii lui Dumnezeu chiar își **simt** fericirea, pacea și pot în aceasta să fie coplesitor de fericiți. Ei simt și dragostea lor pentru Domnul, simt și durerea când L-au întristat pe Domnul sau i-au rănit pe alți copii ai lui Dumnezeu. Dar aceste sentimente nu sunt

temelia mântuirii lor, a bucuriei lor, ci consecința credinței. De asemenea, aceste sentimente se pot schimba, dar credința se bazează pe Cuvântul neclintit și pe faptele lui Dumnezeu. La întrebarea: De unde știi sigur că toate păcatele tale sunt iertate pentru totdeauna, că-L vei vedea pe Domnul în slavă? răspunde credința: **Pentru că o spune Dumnezeu! Credința vie se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu.**

Nr. 14 CURSĂ DE ÎNTRECERE AUTOMOBILISTICĂ

„Viața noastră trece repede și noi zburăm.” (Psalmul 90,10)

Automobilul îi duce pe oameni destul de repede prin țară, dar și răpește multora viața și sănătatea. În mai 1904 a fost începută marea cursă automobilistică Paris-Madrid. În prima zi au avut loc atât de multe accidente, încât guvernul francez a trebuit să interzică continuarea. Nouă persoane au rămas moarte pe traseu. Aici avem transcrierea unei telegrame a ziarului din acele zile, asupra acestei curse:

„M. R. a zburat cu mașina într-un șanț al străzii; el trage să moară. Într-un sat, B. a intrat într-un copac; mecanicul lui este mort; el zace cu membrele rupte într-o casă din acel sat. St. împreună cu mecanicul lui și-au pierdut viața când automobilul a ajuns într-un șanț de pe marginea drumului. Un alt mecanic a fost aruncat din mașină și a suferit răni grave. T. s-a accidentat grav, mecanicul lui a fost omorât și în același timp doi spectatori care se găseau la locul accidentului. Un automobil s-a răsturnat la o trecere de cale ferată, a luat foc, iar mecanicul a murit ca urmare a arsurilor grave obținute. O femeie a fost omorâtă fiind călcată, doi bicicliști au fost trântiți și grav răniți. În afară de aceasta, cinci șoferi s-au ales cu vătămări grave. În schimb, L. R. a avut triumful de a ajunge în 5 ore și jumătate de la Paris la Bordeaux, 552 kilometri.

Această cursă automobilistică, cu victimele ei grave, seamănă cu cursa prin viață, unde toți se îndreaptă fără scrupule spre ținta lor și nimeni nu se uită în jur, ce victime lasă în urma lui. Automobilul cu care călătorim este timpul care zboară, dar nu ne poartă de la Paris la Madrid, ci prin viața pământească în veșnicie.

Acei șoferi de automobil nu s-au interesat de oamenii călcați și accidentați rămași în urma lor. Dar când ajung la țintă, află, prin telegrame, cercetările poliției și ziare, rezultatul călătoriei lor. Nici o bucată a drumului lor n-a fost fără importanță, totul a participat la rezultatul final. În fiecare stație a fost notat de către fiecare șofer concurent: când a trecut, cât timp a folosit deja.

Așa că lasă **ostăzi** să ți se spună: Și tu ai ajuns într-o stație a călătoriei tale zburătoare. Ce stație importantă: un început de an! Ești pe **drumul cel bun** spre țintă? Cât timp ai folosit deja? **Câtă pagubă** ai făcut? Stai liniștit numai o clipă, nu-ți va face nici o pagubă călătoriei vieții, ci îți va aduce folos. Privește odată în urmă pe harta amintirii tale întregul drum! N-ai mers greșit? Oare știi exact unde vrei să ajungi? Ai fost și tu un șofer de automobil, fără scrupule, căruia i-a fost indiferent pe cine a călcat și dacă el însuși a căzut periculos? **Viața ta a făcut deja victime? Ai adus altora suferință și lacrimi?** Să nu crezi că drumul tău rămâne nesupravegheat. Totul este notat, iar la stația finală vei întâlni un Judecător sfânt și drept. Poate plâng tata și mama în urma călătoriei vieții tale, pentru că le-ai pregătit grijă și durere în loc de dragoste și mulțumire? Încolo, zace aici la

marginea drumului, în urma ta, o inimă frântă, o viață ruinată, un om care a devenit nefericit prin tine? Au fost alți oameni încâlciți în păcat prin tine, escrocați cu fericirea vieții sau bunul renume? Nu merge mai departe așa, oprește-te și puneți vina în ordine! Pune-ți problema în ordine înaintea lui Dumnezeu! Nu este un judecător pământesc cel care-ți pune aceste întrebări. Nu, este Isus, Fiul lui Dumnezeu, dragostea veșnică. El S-a dat pe Sine Însuși la moarte de cruce pentru tine, pentru a lua din viața ta tot blestemul păcatului. **El vrea să-ți ierte rățăcirile, anii tăi pierduți!** Inima ta trebuie să găsească pace, viața ta trebuie să fie mântuită. Drumul tău să devină o cale a binecuvântării spre ținta slavei, binecuvântată și spre binecuvântare – n-ai vrea să trăiești o asemenea viață?

Acum lasă-te condus la o altă întrecere automobilistică. La Homburg vor der Hoehe a avut loc în iunie 1904 raliul automobilistic Gordon-Bennet. A fost o competiție între națiunile europene: cine vor fi cei mai buni șoferi, cine va prezenta mașinile cu randamentul cel mai bun. Atât în Anglia, cât și în Franța și Italia au avut loc cu ceva timp înainte verificări deosebite de curse și numai oameni selecționați au intrat pe pista din Homburg. De la vechiul fort roman, Saalburg, traseul bine pregătit și păzit o lua spre nord, spre Lahn și într-o curbă largă prin minunatul ținut al Taunus-ului înapoi la Homburg. Veniseră însuși împăratul german și împărăteasa, multe persoane princiare. Corespondenți de presă din toate națiunile au avut grijă ca desfășurarea raliului să se răspândească peste tot prin rapoarte telegrafice. Compus din specialiști și șoferi de automobil experimentați, juriul sub președinția unui duce, oferea chezașia pentru o decernare corectă a premiului. Pentru ziua raliului, tot traseul a fost închis cu trupe; la curbe și în locurile periculoase au fost plasate stații de control. Normal că nu avea voie să participe la raliu nimeni care nu era trecut pe lista selecționaților din toate națiunile, ca chemat și îndreptăți.

Această organizare extraordinară este o pildă de o asemănare izbitoare cu viața unui creștin credincios, care și-a pus piciorul în acea pistă, despre care Pavel, apostolul, spune: „Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, dar, în așa fel ca să căpătați premiul.” (1 Corinteni 9,24). Aici este un punct de plecare stabilit dumnezeiește: poarta strâmtă a pocăinței, acea clipă în care un om se abandonează în mâinile harului veșnic, ca păcătos pierdut și apoi în puterea credinței și în nădejde vie pășește pe calea îngustă, pe care contează să uite ce este în urmă și să se arunce spre ce este înaintea, pentru premiul chemării cerești în Hristos.

Pe calea unui credincios există și locuri abrupte – dar și păziri, binecuvântări, înviorări. Ce privilegiu pentru păcătosul născut din țărână, dacă poate să-și parcurgă drumul pământesc în certitudinea: merg pe calea lui Dumnezeu spre slavă! Da, într-adevăr, lângă calea copiilor lui Dumnezeu slujesc și veghează îngerii lui Dumnezeu. Ce-i drept, există și ispite și primejdii ale nevegheții și mândriei; există locuri înguste, unde alergătorul trebuie să fie atent ca să nu alunece. Dar ce mângâiere! Atotputernicia harului ocrotitor al lui Dumnezeu îl înconjoară pe credincios. Toată alergarea lui are loc sub ochiul iubitor, ba chiar sub mâinile ridicate ale Domnului său ceresc, harul îl duce la țintă. Cine sfârșește alergarea pe această pistă, va fi încununat. Nu toți primesc aceeași slavă, dar toți primesc mântuire deplină și har minunat. Pavel a spus când era foarte aproape de țintă. „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ,ziua aceea’ Judecătorul cel drept.” (2 Timotei 4,7-8). Alergarea lui în lumea aceasta a fost o alergare victorioasă drept spre țintă. Cu inima ușoară a privit înapoi, la punctul de plecare, acolo unde Isus Domnul i-a ieșit în întâmpinare în fața porților Damascului. Ce pistă de încercare a fost în urma lui – el a avut parte de credințioșia și puterea Domnului, în fața lui era cununa neprihănirii, slava veșnică.

Oprește-te!” **Ai venit cu viața ta pe această pistă?** Chemat ești; te-ai înfățișat la poarta strâmtă? sau circuli pe undeva prin lume, după propriul tău plan și propria ta plăcere?

Zboară un an după altul; nu știi câte zile mai vin. **Vrei să fii mântuit?** Vino astăzi, așa cum ești, la Domnul, adu-I Lui povara și vina! În sângele lui Isus se găsește pentru tine iertare deplină și veșnică. Privește la Domnul, uită-te în rănile de moarte ale lui Isus! El a purtat judecata pentru vina ta. Vino prin poarta cea strâmtă, aruncă-te înaintea spre cununa cerească!

Iar tu, care ești un ucenic la lui Isus, un luptător al lui Dumnezeu, pune totul în joc pentru această singură țintă, aleargă așa ca să apuci cununa, luptă ca să biruiești! Timpul trece repede, curând ești la țintă, unde-L vei vedea pe Domnul, pentru a fi încununat în fața tronului Său în acea zi.

Nr. 15 CETELE CELOR DEZNĂDĂJDUIȚI

**„O! De mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi,
să plâng zi și noapte pe morții fiicei poporului meu!” (Ieremia 9,1)**

Cine are ocazia în vremurile noastre să privească mai adânc în inimile oamenilor, cine a văzut poverile de vină și disperare sub care suspină atâția, acela știe că numărul oamenilor care sunt preocupați cu gânduri de sinucidere este mult mai mare decât bănuim. Gândul satanic, nimicitor de suflete, că suicidul ar fi scăparea din strâmtorare, rușine și grijă, s-a răspândit ca o otravă mistuitoare în toate clasele sociale.

Există un funcționar; este tată de familie. Prietenii lui îl găsesc de la o vreme așa de schimbat. Chipul lui poartă amprenta grijii și a fricii. Ei nu știu ce este, de fapt, cu el. Soția lui crede că bărbatul ei o fi bolnav; el este întotdeauna așa de tăcut. Exact, bolnav de vina păcatului. Îl amenință procurorul și sala de judecată și închisoarea, pentru că este un escroc și un falsificator de documente. El a observat că sunt pe urmele lui. Acum nu vede nici o scăpare și este preocupat cu gânduri de sinucidere. Diavolul îi șoptește la ureche: „Pune-i capăt!” Iar un asemenea om nu găsește pe nimeni care să-i spună: „Mai există un remediu pentru viața ta amenințată de rușine – fugi la picioarele lui Isus, recunoaște-ți cinstit vina, încredințează-ți viața în mâinile lui Isus – tu trebuie să ai parte de harul lui Dumnezeu.

Există un subofițer administrativ, un om cinstit și loial. La revizie, la verificare lipsesc trei perechi de cizme; i s-a făcut frică să nu ajungă să fie bănuț de necinste. Diavolul i-a șoptit la ureche: „Împușcă-te, până nu se face o anchetă” – el a făcut-o și a mers la pierzarea veșnică – pentru nimic, pentru că cele trei perechi de cizme au fost predate înainte cu șase săptămâni la batalion, iar el doar a uitat să noteze. Dacă L-ar fi chemat pe Dumnezeu, s-ar fi clarificat repede. Acum era plecat la porțile întunericului veșnic.

Ce înșelăciune mare și mârșavă, cea cu care Satan îi mână la sinucidere pe sârmanii oameni, când le spune la ureche: „Nici o speranță, nici o scăpare, nici un Salvator, nici un Dumnezeu, nici o judecată, nici o veșnicie!” Ah, această înșelătorie nu începe abia în ziua necazului și a strâmtorării – nu, sub acest blestem al minciunii a stat deja de mult toată viața; sub acest blestem al minciunii s-a păcătuț din tinerețe, s-a răs, s-au făcut căsătorii, s-a muncit, s-a trăit – până este prea târziu. Aceasta nu este numai pierzarea oamenilor săraci, care se luptă cu nevoia în viață, ci este la fel pierzarea celor bogați și instruiți. În oștirea sinucigașilor se găsesc atât săraci cât și bogați, nici o clasă socială, nici o meserie, nici o categorie de vârstă nu lipsesc. **Într-un an** au fost printre sinucigași, în regatul Prusiei, 3 copii sub zece ani și 67 de băieți și fete între 10 și 15 ani. În același an au fost 405 sinucigași din ambele sexe, între 70 și 80 de ani și 92 trecuți de 80 de ani. Acestea sunt cifre zguduitoare, care devin mult mai

impresionante când auzim că numărul oamenilor ale căror sinucideri eșuează printr-o salvare neprevăzută este mult mai mare decât al acelor care și-au atins scopul înfiorător. În câte cazuri nu intervine în ultima clipă puterea harului lui Dumnezeu, pentru a aduce încă o dată înapoi în sfera harului salvator, sufletul unui om, care se vrea el însuși pierdut pentru totdeauna!

Totala orbire a păcătosului înstrăinat de Dumnezeu, se face cunoscută cel mai înfiorător, acolo unde oamenii își aruncă viața dinadins sau chiar din fanfaronadă deșartă la picioarele lui Dumnezeu. Aici este un portret biografic din actualitate, copiat din ziar:

Pentru că n-a putut să participe la o petrecere cu dans, calfa de lăcătuș R., de 19 ani, a comis suicid. Tânărul bărbat, care lucra într-o fabrică și câștiga 36 de mărci pe săptămână, nu se descurca cu acești bani și făcuse deja datorii la tovarășii lui de cârciumă. Ieri a avut loc un ceai dansant organizat de un club de petreceri, la care tânărul trebuia să ia parte împreună cu logodnica lui în vârstă de 16 ai. Dar pentru că risipise deja salariul săptămânal în cea mai mare parte, nu mai posedă mijloacele bănești necesare pentru a putea participa la sărbătoare și din această cauză s-a decis să moară. R. s-a spânzurat ieri dimineață cu bretelele de la pantaloni. Dimineața, când proprietărea sa a vrut să-l trezească, a auzit un horcăit ușor din cameră și împingând ușa grabnic, l-a găsit pe calfa de lăcătuș atârând de crucea ferestrei. Cu ajutorul bărbatului ei l-a eliberat pe R. din starea îngrozitoare și eforturile unui medic chemat imediat acolo au reușit să-l readucă la viață pe cel deja inconștient.

Cu siguranță au existat în toate timpurile adâncimi zguduitoare ale păcatelor, grozăvie, în fața cărora inima se cutremură. Dar aceasta rămâne rezervată timpului actual, nu numai că în America există un „club al sinucigașilor” pentru bărbații din clasele mai sărace, ci în orașul San Francisco există chiar o asemenea asociație pentru femei bogate. Ziarele au relatat recent, cum într-un oraș, trei dintre cele mai bogate și mai de văză femei, care erau înrudite între ele, și-au luat viața în trei zile la rând, după ce au aderat la o asemenea uniune.

Dacă poporul nostru a rămas până astăzi ferit de asemenea grozăvii păcătoase nerușinate, totuși nu suntem așa departe de ele, cum cred unii. Oameni care în răzvrătire impertinentă privesc suicidul ca nimic, există și la noi destui. Iată un exemplu:

S-a sinucis cartonagistul A. B. de 32 de ani, care locuia ca burlac în Jakobstr. 47. Omul câștiga într-o fabrică 27 de mărci pe săptămână. Dar pentru că aceasta îi era prea puțin, a renunțat la serviciu, dar n-a găsit altul. Proprietarul, căruia îi datora bani de chirie și de cafea, i-a spus ieri că ar trebui să se mute dacă nu are de lucru. Un sfert de oră după discuție, B. și-a tras un glonț în tâmpla dreaptă și a fost mort pe loc.

Într-adevăr, avem motive să plângem cu profetul, pentru morții poporului nostru – nu numai pentru oștirea sinucigașilor, ci pentru cetele de oameni cu viața ruinată, pentru batalioanele de deznădăjduiți, pentru brigăzile de păcătoși impertinenți, pentru corpurile de armată ale celor ușuratici și pentru oștirea uriașă de oameni fără teamă de Dumnezeu. De nestăvilit, așa cum se prăvălește uriașul torent al Niagarei în abisul clocotitor, bubuitor, așa se revarsă prețioase suflete omenești în iad – ești și tu în acest torent? O, ascultă: Tu trăiești înaintea ochilor Dumnezeului prezent și sfânt! Smerește-te înaintea Lui! El L-a trimis pe Fiul Lui iubit, pentru a mântui sufletul tău din vină și blestem; Isus a murit pentru tine pe cruce, pentru a aduce viața ta sub binecuvântarea lui Dumnezeu pentru timp și veșnicie. Ce îngrozitor când un om nesocotește această nespuse de prețioasă jertfă a dragostei! Aceasta este vestea: că nu există nici o nevoie, nici o nenorocire, nici o dificultate din care Dumnezeu n-ar avea o scăpare salvatoare pentru omul care se abandonează crezând, în mâinile lui Isus.

Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu este vestită în mai bine de 400 de limbi pe globul pământesc – și totuși disperă mii de oameni. Crucea de la Golgota luminează peste toate popoarele și mărturisește că mântuirea este de găsit pentru toți. Vestea harului răsună: Dumnezeu te iubește și te caută! O, lasă-te apucat de mâinile harului, ca viața ta să fie așezată pe stânca ce nu se clatină niciodată. Ești tu însuși nedumerit, disperat, fără scăpare? Sau ai prieteni, rude care sunt deznădăjduiți? Lasă să îți se spună și spune chiar tu celor fără nădejde:

la Dumnezeu este ajutor! El știe de mult calea mântuirii pentru tine; cheamă-L! Tu trebuie să găsești mai mult decât ajutor provizoriu pentru nevoia pământească și suferința pământească; tu trebuie să găsești dragostea lui Dumnezeu și viața veșnică. Pleacă-ți genunchii! Nu i-ai plecat încă niciodată înaintea Domnului? Privește în sus! Isus, Mântuitorul, este aproape de tine! Sângele Lui vrea să spele petele păcatului tău și să mântuiască viața ta de tot blestemul!

Nr. 16
GHIULEAUA MISTERIOASĂ

**„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă
păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.”**
(2 Corinteni 5,19)

În vistieria princiară din D. se găsește o piesă ciudată. În aparență este un proiectil vechi de tun, dar el conține o taină.

O prințesă saxonă – așa am citit – a fost logodită cu un bărbat nobil de rang înalt; simpatia reciprocă a legat cele două inimi.

Prințesa și-a sărbătorit ziua de naștere și cu această ocazie a primit numeroase cadouri de la rude și prieteni; dar spre surprinderea și dezamăgirea ei trecea oră după oră fără să sosească vreun semn de la cel care era cel mai important pentru inima ei. În sfârșit, seara târziu a venit un pachet misterios; adresa conținea bine cunoscutul scris de mână al logodnicului ei.

L-a deschis în grabă; spre consternarea ei, nu s-a ivit nimic altceva, decât o ghiulea de fier. Rănită prin gluma proastă, a azvârlit ghiuleaua; dar spre uimirea ei, ea s-a deschis și s-a ivit o sferă de argint. I s-a trezit curiozitatea.

Ea a ridicat obiectul de argint, l-a apăsat încoace și încolo, până s-a deschis și el și s-a rostogolit afară o sferă de aur bogat ornamentată. Și aceasta s-a lăsat deschisă; ea conținea un inel splendid, care strălucea de pietre prețioase. Ea l-a probat pe deget; se potrivea ca măsurat. La o examinare mai atentă, spre marea ei bucurie a observat în interiorul inelului inscripția: „Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a lui”.

O asemenea sferă misterioasă este și Cuvântul lui Dumnezeu. Poate îți privești Biblia cu gândul: „Este o carte plictisitoare!” - Sau te gândești. „Ce carte dură și gravă!” Câte unul a făcut cu ea cum a făcut prințesa cu ghiuleaua, a azvârlit cartea. Dar dacă vin zile de suferință sau de boală sau dacă i se distrug speranțe scumpe, atunci găsește că în această carte au fost ascunse comori ale dragostei lui Dumnezeu, despre care n-a bănuțit nimic. Cartea se deschide brusc în fața ochilor inimii lui, întâi găsește argint, apoi aur, apoi comoara dragostei lui Dumnezeu. **Cuvântul lui Dumnezeu este darul prețios coborât din cer, al unei inimi care te iubește nespus.** Admiră-l în tăcere! Vei găsi în el frumuseți minunate, tot mai mărețe și mai prețioase, până vei găsi, în sfârșit, vestea bună printre perle și pietre prețioase: „Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a lui.” (Cântarea Cântărilor 2,16).

Împărați și cerșetori, bătrâni și copii, cei mândri de virtutea lor și cei imorali găsesc în Cartea lui Dumnezeu nu numai imaginea lor, starea lor sufletească, spaimile conștiinței lor, nu, găsesc și drumul mântuirii și al păcii. Privește la nenorocirea lui Iov, care în disperarea lui a blestemat ziua în care s-a născut și totuși Dumnezeu a avut pregătite pentru el râuri de binecuvântare și de ajutor. Citește cum a primit David, adânc căzut în înșelăciune, omor și adulter, vestea: „Tu ești omul acela!” – și totuși a găsit har. În toate găsești ceea ce are Dumnezeu să-ți spună. Biblia vorbește despre oameni care au trăit aceeași viață ca tine; totuși,

ea-l prezintă pe om așa cum îl vede Dumnezeu, cu: păcatul lui, suferința lui, dorința lui și speranța, grijile și deznădejdea lui. Tu vezi propria ta viață în lumina dumnezeiască, luminată de **adevăr** pentru a-ți arăta vina și de **har** pentru a te asigura că Dumnezeu, cu toate acestea, te iubește de nespus.

Cu siguranță auzi glasul lui Dumnezeu în creație, în vuietul furtunii, în căile stelelor, în crinii câmpului și în destinele popoarelor. Dar creația și istoria oamenilor nu pot să-ți răspundă la întrebarea inimii tale care caută și tânjește. **Aceasta poate numai sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu.** În Biblie ți se dezleagă misterele vieții și ți se arată guvernarea Dumnezeului veșnic. **Să nu crezi că trebuie să citești Biblia pentru a deveni evlavios! Nu, trebuie să-L găsești pe Isus și prin El viața veșnică.**

Prețiosul punct central al Bibliei este crucea lui Hristos. **În dragostea lui Isus, care a mers la moarte de cruce pentru vrăjmașii Lui, văd toți oamenii că Dumnezeu este mai mare ca inima lor.** „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” Ai văzut vreodată oameni a căror inimă însetată nu mai poate prinde nici o nădejde? Lasă să ți se mărturisească: acolo unde amuțesc cuvintele înțelepciunii omenești, unde mângâierea omenească nu mai poate, acolo oferă Dumnezeu apa vieții în Cuvântul Lui. Pune oameni desperați să bea din această apă și vei vedea că oameni care au fost pe drumul sinuciderii, învață să-L laude pe Dumnezeu cu bucurie. Omenirea ar pieri în mizeria ei, dacă i s-ar lua Biblia - **dar tu, care o ai, ai citit-o?**

Face parte din darurile de har deosebite, minunate, cu care Dumnezeul cel veșnic Își întinde mâna salvatoare către generația zilelor noastre, că a răspândit Biblia așa de mult în poporul nostru. Oricine poate s-o aibă, iar Dumnezeu poartă de grijă, ca prin instrucția școlară generală, oricine să fie în stare de a citi Cartea lui Dumnezeu. Da, în toate popoarele pământului Dumnezeu a răspândit Cuvântul Lui în așa fel, în care în timpurile trecute nimeni n-ar fi crezut că este posibil. Ca să înțelegi lucrul acesta, permite să ți se povestească ceva din istoria răspândirii Bibliei: O fată tânără de la țară, pe nume Mary Jones, a venit în anul 1804 în orașelul Bala, în comitatul Wales (vestul Angliei), pentru a-și cumpăra de la preotul ei o Biblie în limba ei maternă. (Populația din Wales nu vorbește englezește, ci are o limbă proprie.) Mary Jones a economisit timp de șase ani fiecare bănuț, și-a refuzat orice bucurie pentru a ajunge în posesia extrem de dorită a unei Biblii, care pe vremea aceea era foarte scumpă. Existau doar puține Biblii în țară; nici în casa părintească a lui Mary, nici în cea a vecinilor și a prietenilor ei nu era de găsit vreo Biblie. De aceea s-a dus în fiecare săptămână două ore peste câmp la rudele ei, pentru a citi acolo și a învăța pe dinafară, cuvintele Bibliei despre care se predicase duminică. Din nenorocire, tipărirea de Biblii în limba din Wales a fost oprită, așa că preotul nu-i putea da nici o speranță că va obține comoara dorită. La această dezamăgire neașteptată, fata a izbucnit în lacrimi așa de amare, încât venerabilul om mișcat de compasiune adâncă, i-a dat propria lui Biblie în limba din Wales. Această Biblie, care și astăzi mai poartă pe prima pagină numele „Mary Jones”, este păstrată în muzeul londonez al Societății biblice engleze, căci ea constituie piatra de temelie a istoriei acestei minunate și celei mai mari Societăți biblice, care în cei 100 de ani ai existenței sale a răspândit 180 de milioane de Biblii și părți ale Bibliei, în toate limbile pământului. Acel preot din Bala a fost așa de mișcat de dorința fierbinte a lui Mary Jones de a poseda o Biblie și de lacrimile ei, încât puțin timp după aceea a discutat la Londra cu câțiva prieteni credincioși, nevoia de Biblii a poporului. Au chibzuit dacă trebuia înființată în marele oraș Wales o Societate biblică pentru răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci unul dintre acei prieteni a exclamat: **De ce numai pentru Wales? De ce nu pentru toată țara, ba chiar pentru toată lumea?** Aceste cuvinte au fost hotărâtoare. A luat naștere „Societatea biblică engleză și

internațională”, una din cele mai binecuvântate lucrări din Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Și tu, prietene, ai privilegiul de a citi Biblia. Dumnezeu vrea să-ți spună cuvinte despre dragostea veșnică și har, după nevoile inimii tale, spre mântuirea ta. Permite să fii rugat: **Citește zilnic Biblia cu rugăciune!** Aici vei găsi ceea ce ai nevoie: **iertarea vinei tale prin sângele lui Isus, părtășie de viață cu Dumnezeu, siguranța harului, nădejde nestrăcutabilă, pace și bucurie pentru inima ta.** Nu sunt acestea comori mărețe de nespuse? Dacă nu înțelegi imediat niște pasaje, roagă-L pe Dumnezeu să ți le tălmăcească El. Vei găsi o viață nouă, binecuvântată pământeste, binecuvântată pe veci. Da, vei trăi clipa când plin de bucurie și pace, cu inima preafericită vei privi în sus la Isus și vei striga de veselie:

Preaiubitul meu este al meu și eu sunt al Lui!

Atunci vei fi găsit fericirea veșnică!

Nr. 17 ÎN FABRICA DE HÂRTIE

„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură (creație) nouă.

Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

(2 Corinteni 5,17)

Nu toți oamenii știu, că zdrențele murdare, fără valoare în sine, constituie o marfă impunătoare de comercializare, care anual sunt preschimbate în multe milioane de mărci și sunt câștigate sute de mii. Zdrențele și cârpele murdare și scârboase, pe care le aruncă oameni ca nefolositoare, colectorul de zdrențe le caută cu sânge în grămada de gunoi și iată, căutarea și găsirea lui nu sunt zadarnice, din aceste materiale amărâte încă va mai ieși ceva măreț. Aceste zdrențe disprețuite se preschimbă prin curățare chimică într-un material din care se confecționează hârtia albă ca zăpada, pe care împărați, regi, oameni mari ai acestui pământ își scriu cele mai importante hotărâri și secrete de stat.

Când regina Victoria a Angliei a ajuns într-o plimbare la o fabrică de hârtie, a coborât și a pus să i se arate fabrica. Întâi a fost condusă într-o sală mare, unde bărbați, femei și copii sortau zdrențele murdare, urât mirositoare. Apoi a văzut cum zdrențele au fost înălbite chimic, pisate până au devenit terci și în cele din urmă a văzut această masă albă alunecând peste valțuri fierbinți și transformându-se în hârtie. Câteva zile mai târziu regina a primit un pachet cu minunată hârtie de scrisori; fiecare coală purta chipul ei și litera de început a numelui ei. În plus, expeditorul a scris:

„Dorește Majestatea Voastră să accepte o mostră din hârtia mea, pe care v-o trimit preaplecat, ca o mică amintire a vizitei dumneavoastră, cu asigurarea că fiecare coală din ea este un produs din acele zdrențe murdare, în culori închise, pe care le-ați văzut în fabrică? Sper că rezultatul va face plăcere chiar și unei regine. Dorește Majestatea Voastră, de asemenea, să-mi permită să spun, că mie tocmai această transformare bătătoare la ochi, care se petrece în fabrică cu aceste zdrențe, mi-a ținut deja multe predici? Am învățat din aceasta cum Fiul lui Dumnezeu poate elibera de necurăția lor pe oamenii pătați, murdăriți prin păcatele lor, deci că, chiar dacă păcatele lor sunt roșii ca sângele, trebuie totuși să devină albe ca zăpada. Mai mult: că Dumnezeu vrea să ne imprime chipul Lui, cum Majestatea Voastră vă vedeți chipul imprimat pe hârtie.”

Privește numai când un vagon de tren plin cu zdrențe murdare, închise la culoare este dus în fabrica de hârtie. Compară cu el hârtia albă, strălucitoare, care este expediată din fabrică. Aici ai o pildă despre transformarea uriașă care se produce într-un om prin întoarcere și nașterea din nou.

Printre zdrențele care sunt aduse în fabrica de hârtie, există unele care arată acceptabil de curate, dar toate, în starea lor de până atunci nu se pot folosi, **toate** au nevoie de o deplină curățare și transformare. Cea din urmă se realizează atât cu cele deschise la culoare, cât și cu cele gri, roșii și negre.

Este foarte consolator și important să înțelegem că nici un om nu este pre rău, prea murdar, prea dezgustător, încât harul lui Dumnezeu să nu poată și să nu vrea să-l mântuiască. Omul firesc, care pune ceva preț pe cinstea lui, se împotrivește de a fi socotit printre cei total pierduți și ticăloși. Mulți oameni gândesc că nu sunt chiar așa de răi. Ei îi văd pe alții, a căror viață este vopsită mai în negru și atunci se consideră ei înșiși buni. Ei nu recunosc ce este omul firesc înaintea lui Dumnezeu – toată virtutea și neprihănirea lui nu sunt decât o haină din cârpe rupte și murdare. Mâna îndurării lui Dumnezeu se întinde după aceia care se recunosc vinovați și răi. Cu ei sărbătorește harul triumful. **Împăcarea este pentru cei vinovați, harul este pentru cei osândiți, salvarea pentru cei pierduți. Ești tu un asemenea om?** Atunci ești un obiect potrivit pentru harul lui Dumnezeu. Acesta produce o curățire deplină prin sângele lui Isus.

Îndată ce păcătosul împovărat de vină și pătat Îl omagiază pe Isus în pocăință și credință, primește prin Duhul Sfânt o viață nouă, o fire nouă. Fiecare copil al lui Dumnezeu, fiecare creștin adevărat este un om pe care Dumnezeu cel veșnic a scris Numele Lui, el este o proprietate a Domnului. Cu toate că el este născut și conceput în păcat, în ochii lui Dumnezeu este totuși spălat mai alb ca zăpada. (Psalmul 51,7 textual). Prin puterea curățitoare și reînnoitoare a sângelui lui Isus, păcătosul vinovat va fi un iertat al lui Dumnezeu. Murdăria și petele, toate culorile firii lui înnăscute vor fi șterse definitiv, rezultă o făptură nouă. „Cele vechi s-au dus. Iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

În orașul american St. Louis exista acum vreo 30 de ani un criminal de temut, pe nume Valentin Burke. Fotografia lui era în albumul infractorilor, pe care îl aveau în mâini toate autoritățile polițienești americane. Omul tare ca un copac, cu trăsături faciale de fier, care putea să înjure și să blesteme așa de îngrozitor, lăsase deja în urmă 20 de ani de felurite pedepse cu închisoarea. Se afla din nou la închisoare, în detențiune preventivă când evanghelistul Moody a venit la St. Louis. Un ziar politic foarte răspândit a hotărât să publice cuvânt cu cuvânt predicile zilnice ale lui Moody. Așa a fost aruncat într-o zi în celula lui Burke o foaie de ziar, care purta titlul cu litere groase: „Cucerirea temnicerului din Filipi.” Era evanghelia despre acel temnicer, care salvat chiar de pe marginea pierzării veșnice, de la sinucidere, a pus lui Pavel și lui Sila întrebarea: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Burke a început să citească zelos articolul; pentru că și în America exista un oraș Filipi, unde el deja fusese, se aștepta să citească despre vreo revoltă din acea închisoare, în care infractorii l-au luat prizonier pe supraveghetor. Dar a citit altceva, a citit despre păcat și har, despre pocăință și credință, despre mântuirea unui păcătos pierdut prin sângele lui Isus. **Cuvântul lui Dumnezeu a acționat asupra acestui infractor împovărat de vină așa de impresionant, încât încă în aceeași noapte l-a apucat pe Isus prin credință.** Omul foarte puternic, agresiv, zăcea acolo, în celula pustie, cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu, suspinând și plângând cu sughituri. Astfel a găsit în acea noapte în adâncimile vieții lui pierdute, har deplin prin sângele lui Isus Hristos. Când s-a crăpat de ziuă, totul devenise nou; criminalul temut ba plângea, ba striga de bucurie copleșitoare. Angajaților închisorii ne le venea să-ți creadă ochilor și urechilor, când au văzut această schimbare de necrezut. Dar toată conduita lui Burke, umilința și blândețea lui arătau că era veritabilă. În mod miraculos, puțin după aceea a fost achitat la proces și eliberat. Bărbatul cu mutră de

criminal era acum fără serviciu, fără pâine și pe drumuri. El era decis cu energie dumnezeiască, mai bine să moară de foame pe străzi, decât să-și mai întindă mâna spre un bun străin. Când a observat că înfățișarea lui îl face de speriat, că nimeni nu are încredere în el, s-a rugat Domnului: „Doamne, nu mă place nimeni și nu se știe ce ai făcut Tu pentru mine; dă-mi un chip prietenos!” Domnul l-a ascultat; trăsăturile feței lui s-au schimbat așa, încât pacea lăuntrică se reflecta în afară. În timp ce luni în șir a căutat zadarnic un loc de muncă stabil în St. Luis și New York, poliția îl supraveghea intens. Viața lui era așa fără cusur, încât directorul poliției din St. Louis a hotărât să-l angajeze. Astfel a găsit Burke dintr-odată ceea ce a cerut de la Dumnezeu, o pâine cinstită și el l-a proslăvit pe Isus prin loialitatea lui astfel, încât a câștigat încrederea deplină a autorităților. Când după câțiva ani Moody a venit din nou în St. Louis și a auzit despre Burke și despre convertirea lui, l-a vizitat în clădirea poliției. Acolo evanghelistul l-a găsit pe spărgătorul de altădată, cum în timpul unui proces păzea tocmai un sac cu pietre prețioase, în valoare de un sfert de milion. Cu greu poate fi dovedită mai potrivit deplina transformare a unui păcătos obraznic împovărat de vină, decât prin aceea că poliția l-a ales ca om de încredere pentru o asemenea slujbă, pe mult pedepsitul infractor.

Da, este adevărat, nici unul nu este prea rău, nici unul nu-i căzut prea adânc, Isus poate și vrea să-l mântuiască, numai păcătosul să se apropie cu sinceritate și adâncă mărturisire a vinei și nevoii sale, de acest Mântuitor minunat și plin de har. Oare nu este timpul pentru tine, prietene, să vii pentru a găsi o reînnoire a vieții prin har și prin sângele lui Isus?

Dar comparația cu fabrica de hârtie conține și avertizarea serioasă pentru toți creștinii credincioși, să umble în adevăr și curăție înaintea lui Domnului, ca lumea să recunoască ce înseamnă creștinismul adevărat. Ce bine se poate înțelege chemarea poetului:

Curat, liniștit și fără chipuri duhul de mi-ar fi,
Ca foaia de hârtie albă, pe care vrei să scrii,
Prin razele luminii Sale, Fiul lui Dumnezeu
Curând și-ar imprima chipu’-I minunat pe chipul meu.

Nr. 18 **AI CITIT ACEASTA?**

**„Voi cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică,
dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5,39)**

„N-ai citit acest roman? Nu!, trebuie să-l citești, este prea interesant. Această carte circulă în toată lumea; în general nu mai ai nimic de spus, dacă n-ai citit această carte.” Aceste cuvinte auzite de mii de ori, au fost rostite prima dată către un soldat tânăr; este vorba despre unul dintre acele romane scrise admirabil, în care păcatul nu se mai numește păcat. Acolo sunt prezentate personaje voluptoase și relații de dragoste adultere. Acolo citești despre oameni care rup legământul de dragoste și fidelitate și calcă în picioare cele mai sfinte porunci ale lui Dumnezeu; toate acestea sunt descrise în culori așa de strălucitoare, încât concepțiile despre bine și rău au fost amuțite în cititorul neexperimentat. Astfel a pășit în fața ochilor pofta păcatului, în descrieri ademenitoare, imaginația a animat personajele și imaginile – Satan dezleagă pofta, iar tânărul merge pe calea păcatului pe care n-ar fi mers fără această carte. Vreau să-ți povestesc până la capăt istoria vieții acestui soldat tânăr, care a fost pe atunci așa de fascinat de această carte. El s-a aruncat în slujba poftei carnale. Pentru că era amabil, deștept și dibaci, a avut tot felul de relații amoroase, care i-au devorat puterea. Pentru a o

împrosăta pe acesta din urmă, a ajuns la băutura. Dar consecința a fost: neglijarea datoriei, datorii, minciuni, pierderea conștiinței și în lucrurile profesiei pământești. Datoriile au crescut foarte mult, părinții și-au luat mâna de pe el, iar el a devenit dezertor. Recrutat pentru armata colonială olandeză, a plecat la Java, în India olandeză. Acolo unde așa de multe existențe distruse și vieți ruinate au pășit pe ultima bucată a pantei lor înclinate, și-a găsit și el, după puțin timp, sfârșitul prin boală.

„Ați citit cartea profesorului X.?” „Nu, până acum nu.” – „O, aceasta trebuie s-o citiți; aici primiți noțiuni clare, că tot creștinismul Bibliei nu este decât o poveste apărută treptat. Vreau să vă împrumut această carte neprețuită, dar trebuie să-mi promiteți că o veți citi.” Omul tânăr o citește. – Normal, își zice, totul este foarte limpede! Lucrul acesta poate să-l înțeleagă orice copil. Și ce frumos, ce nobil! Omul apreciază chiar și la babilonieni ce este bun și religios; și ce limpede este aici totul dovedit istoric! Într-adevăr, să nu-mi mai vină cu Biblia; am terminat cu ea! Ce ciudat, acest om **n-a început încă niciodată să citească Biblia și deja a terminat cu ea!** Profesorul foarte talentat, cu prezentările lui strălucite, l-a băgat în buzunar fără multă vorbă, pe tânărul semi-școlit, superficial – nici nu-i de mirare. I-a mers tânărului sărman, nebun, cum le-a mers peștilor care au mușcat undița. Cârligul era ascuns sub momeala excelentă. Peștele înhață și este prins. El a fost tras la pierzare de către o putere străină, pe care n-a cunoscut-o. Așa le va merge întotdeauna oamenilor care cred că trebuie să citească totul „**ca să-și facă o părere**”. Asemenea cititori nu-și fac o părere despre carte, ci cartea îi domină și le orbește judecata – **căci cel mai tare îl domină pe cel mai slab.** Scriitorul ingenios, necredincios este cel mai tare și este în slujba unuia puternic, a lui Satan, care urmărește după aceea să le ia prin înșelăciune oamenilor nebuni și sărmani: frica de Dumnezeu, recunoașterea păcatului, Cuvântul lui Dumnezeu.

Fiecare carte, fiecare ziar pe care îl citim, exercită o acțiune asupra vieții noastre, ne aduce într-un oarecare fel mai aproape sau mai departe de Dumnezeu. Mulți, mulți oameni au pierdut capacitatea de a înțelege harul lui Dumnezeu, prin citirea cărților necredinței. Puterea spirituală ostilă face totul țândări în fața ochilor lor: adevărul și dragostea lui Dumnezeu, sfânta Persoană a Domnului, rugăciunea, teama de Dumnezeu, nădejdea, moralitatea, conștiința, ba chiar tot ceea ce este bun și binecuvântat. Inima lor a devenit asemenea ogorului pe care nu mai cresc decât spinii păcatului, mărăcinii înstrăinării de Dumnezeu și egoismul.

Există numai o carte pe care trebuie s-o citești, este Cartea lui Dumnezeu, este Biblia. Este cartea cea mai răspândită pe pământ și totuși cea mai necunoscută. **Ai citit-o?** Este râul apei vii, din care trebuie să bea **toți** – dar mult mai mulți beau din apele otrăvite, contaminate ale înțelepciunii omenești. Ei spun: „Vreau să citesc aceasta, **doar trebuie să învățăm să cunoaștem totul!**” – dar tocmai Cuvântul lui Dumnezeu nu vor să învețe să-l cunoască.

Când celebrul scriitor englez Walter Scott și-a simțit moartea aproape, s-a întors spre ginerele lui și a zis: „Dă-mi cartea!” „Care carte?” a întrebat acesta. „Mai poți să întrebi?” a replicat omul ale cărui scrieri au uimit lumea, „mai poți să întrebi: care carte? Există o singură carte, Biblia. Nu există nimic cu adevărat bun, care ea să nu-l ofere omului care vrea să recunoască propria lui sărăcie și bogăția lui Dumnezeu. Adevărul, care nu se demodează niciodată – bogăția, care nu pierd niciodată – bucurii, care nu-și pierd niciodată valoarea – o cunună, care nu se strică niciodată – da, alinarea oricărui necaz, îndepărtarea oricărei temeri, în plus fericita nădejde și perspectiva unei slave veșnice, netrecătoare, acestea sunt darurile lui Dumnezeu pentru oricine care se smerește înaintea Cuvântului Său și-l primește.” Prietene, ce este pentru tine Cuvântul scump și veșnic al lui Dumnezeu? Este lumina vieții tale și hrana sufletului tău, toiajul și sprijinul tău? Crede-mă: așa cum stai **în inima ta față de Cuvântul lui Dumnezeu, așa stai și față de Dumnezeu.** Lucrul acesta îl află fiecare credincios pe pielea lui. În vremurile când umbla devotat înaintea Domnului, iubea Cuvântul și-l citea cu bucurie – în vremurile când n-a vegheat și a umblat în necredințioșie, a fost indiferent și leneș și în citirea și cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Această carte a Bibliei este așa de puternică, încât chiar cel mai necredincios batjocoritor și omul de știință răscumpărat de Dumnezeu, trebuie să cadă înfrânți la picioarele lui Isus, numai să citească Biblia zilnic, mai mult timp, cu rugăciune, ca Dumnezeu să-i lumineze și să-i facă să recunoască adevărul. Acolo nu rămâne nici o inimă nebinecuvântată, care se smerește cu adevărat înaintea lui Dumnezeu.

Din Biblie curg râuri de viață și de binecuvântare, chiar și într-o inimă care a fost pustiită de păcat și vrăjmășie față de Dumnezeu. O asemenea viață a avut în urma lui, renumitul, foarte talentatul și eruditul poet Heine (născut în 1799), o viață plină de blestemul imoralității și al batjocurii defăimătoare asupra a tot ce este sfânt. În anul al 47-lea al vieții a devenit suferind de măduva spinării. El a observat că păcatul vieții lui i-a consumat puterea. Atunci a început să citească Cuvântul lui Dumnezeu. Acum ascultă ce spune el însuși despre acesta: „În cea mai recentă carte a mea, m-am pronunțat asupra transformării care a avut loc în duhul meu, în ceea ce privește lucrurile dumnezeiești. . . . Datorz iluminatul meu, foarte simplu, unei cărți. Unei cărți? Da, și este o carte veche, simplă, modestă ca firea și naturală ca ea; o carte de toate zilele și arată fără pretenții, ca soarele care ne încălzește în fiecare zi, ca pâinea care ne hrănește în fiecare zi; o carte care ne privește așa de familiar, de binecuvântător, de binevoitor ca o bunică bătrână, care citește și ea zilnic cartea, cu dragele buze tremurânde și cu ochelarii pe nas. Această carte se numește foarte direct **cartea, Biblia**. Pe drept se numește aceasta și Sfânta Scriptură. **Cine L-a pierdut pe Dumnezeu lui, poate să-L regăsească în această carte, iar cine nu L-a cunoscut niciodată, aceluia îi adie aici în întâmpinare răsuflarea vieții divine.**”

Gândește-te, aceasta este mărturia unui batjocoritor rău famat, a unui om care până spre sfârșitul vieții lui a fost un dușman al credincioșilor. Acest spirit mândru s-a prăbușit înaintea dragostei și adevărului lui Dumnezeu, care i-au vorbit din Biblie; căci verdictul Dumnezeului sfânt asupra vieții imorale, împovărate de vină a lui Heine a fost: o viață pierdută!

Nu ai și tu nevoie să bei din acest râu de apă vie, ca viața ta să fie mântuită de blestemul păcatului, ca să găsești harul lui Dumnezeu? Vrei să-L cunoști pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor pierduți? Îl întâlnești în Biblie, acolo ți se descoperă și-ți vorbește; acolo poți să auzi că El te iubește și te caută. Numai acolo găsești în același timp toată înțelepciunea și toată mângâierea de care ai nevoie.

Nr. 19 MAMA TA

„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta -
este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință.” (Efeseni 6,2)

Țării noastre i-ar sta bine un obicei, care în China ar exista. Acolo, în ziua de Anul Nou, fiecare bărbat, bătrân sau tânăr, își vizitează mama, îi aduce un dar, fiecare în funcție de cât îi permit mijloacele materiale, îi mulțumește pentru tot ce a făcut pentru el și o roagă să-i păstreze dragostea ei și în noul an.

Fie ca această temă să trezească în conștiința ta întrebarea, dacă n-ai rămas dator mamei tale cu multă dragoste. Dumnezeu ia în serios această problemă și tocmai în aceasta este ușor de înțeles: „Ce seamănă omul aceea va și secera.” Fii convins, prietene, Dumnezeu ia cunoștință despre purtarea ta față de mama ta. Dacă îi datorezi deja de mult timp o scrisoare și o mulțumire, grăbește-te să-i scrii. Dar nu numai aceasta, ci cercetează dacă nu cumva ai să-i mărturisești unele lucruri și să-i ceri iertare. De multe ori, la întrebarea: Aveți necinste pe

conștiință? obținem răspunsul: „Nu!” Dacă întrebăm mai departe: ‚N-ați luat niciodată banii mamei?’ atunci conștiința se trezește: Da, am luat câteodată de la mama un bănuț, pentru a cumpăra dulciuri. Ambele sunt adevărate, că mulți, de altfel oameni cinstiți, deja în copilărie au furat-o pe mama și că mulți hoți, care zac în închisoare, au început cu aceasta, furând-o pe mama.

Totuși, bănuții furați nu cântăresc nici pe de parte așa de greu ca atitudinea lipsită de iubire. Toanele rele și multa neascultare, cu care mulți fii și multe fiice au umplut drumul greu al vieții mamei lor cu suspine și lacrimi în loc să-l împodobească cu florile dragostei.

În anul 1882, trupele engleze luptau în Egipt împotriva răzvrătitului Arabi Pașa, pe care apoi l-au biruit în 13 septembrie, la Tell-el-Kebir. Pe atunci, o doamnă a găsit în spitalul militar englez din Cairo, un muntean (scoțian) grav rănit. O ghiulea i-a smuls un picior și, cum a spus medicul, n-o să supraviețuiască nopții. Zăcea acolo cu febră mare și cu ochii închiși. ‚Am rămas în picioare lângă patul lui”, așa povestea doamna, ‚pentru a vedea dacă n-aș putea face ceva pentru el și am auzit cum în aiureala febrei lui zicea ‚Mamă, mamă’. Am udat un prosop într-un castron cu apă rece ca gheața și i l-am pus pe fruntea care ardea. El a deschis ochii și a zis: ‚O, ce rece! Îmi face așa de bine!’ La aceasta mi-a apucat mâna și mi-a sărutat-o cu vorbele: ‚Vă mulțumesc! Îmi amintiți de mama mea.’ ‚Să-i scriu mamei dumneavoastră?’ am întrebat. ‚Nu’, a răspuns el, ‚medicul vrea să facă lucrul acesta pentru mine. Dar ați putea să-mi cântați un cântec bisericesc?’ Am ezitat, m-am uitat în jur, în sala mare. Tocmai mi-a căzut privirea pe Nil, prin fereastra mare, deschisă, pe a cărui valuri le aurea soarele de seară cu ultimele lui raze. Involuntar a trebuit să mă gândesc la râul din cetatea cu străzi de aur; astfel am început să cânt cu voce înceată, o cântare cunoscută pe la noi:

Toți să ne-adunăm la râu, pe malul
Unde îngerii ne-așteaptă mereu
Și apa limpede cum e cristalul
Curge viu din tronul lui Dumnezeu.

Curând toate privirile erau îndreptate asupra noastră, multe capete s-au ridicat de pe perine ca să poată asculta mai bine. Când am ajuns la cuvintele unde intervine corul, acolo mulți bolnavi au cântat împreună cu mine, unii mai greu, cu voci tremurânde, alții cu putere:

Da, ne adunăm la râu, ne adunăm,
La râul măreț, minunat mereu!
Cu mântuții sus să ne adunăm,
La râul tronului lui Dumnezeu!

Iar eu am cântat mai departe:

Acolo unde-n malul râului
Se sparge valul, unda argintie,
S-aducem veșnic laudă harului,
În ziua plină de lumină vie!

Înainte ca la râu să poposim,
Să lăsăm orice grea povară jos,
Ca-nvingători acolo să primim,
Veșnice cununi și lauri ca folos.

În oglinda râului, strălucitoare,
Chipul lui Isus vedem deodată,
Iar a morții rece închisoare,
Nu desparte-acolo a sfinților ceată.

La râul plin de viață, argintiu,
Ni se termină călătoria,
Iar din a inimii fior, sfânt și viu,
Se-nalță către ceruri bucuria.

După fiecare strofă, corul răniților intervenea din nou:

Da, ne adunăm la râu, ne adunăm
La râul măreț, minunat mereu!
Cu mântuiții sus ne adunăm,
La râul tronului lui Dumnezeu!

Eram toți profund emoționați; cu lacrimi în ochi l-am privit pe tânărul soldat, care trăgea să moară aici, departe de mama lui, într-un spital egiptean. L-am întrebat: **„Veți fi într-adevăr acolo, la râul din fața tronului lui Dumnezeu?”** „Da”, a spus el, **„voi fi acolo pe baza a ceea ce a făcut Domnul pe cruce pentru mine.”** La aceasta, ochii lui mari, de un albastru închis au strălucit ca transfigurați. Lumina unui soare care n-a fost creat, ci ceresc, veșnic, s-a revărsat peste trăsăturile lui palide ca moartea. Mi-am luat emoționată rămas bun de la el; am știut că nu-l voi mai vedea aici jos, dar că-l voi vedea sus, la râul din fața tronului lui Dumnezeu.”

Spune, prietene, dacă Dumnezeu vrea să-ți curme viața, să te cheme de aici, fie prin boală, răni de război, naufragiu sau oricum altfel – va primi mama ta vestea că ai plecat acasă în triumful credinței în Isus, în slava lui Dumnezeu? Ai putea și tu să spui: „Pentru că Isus a murit pe cruce pentru mine și m-a împăcat cu Dumnezeu, voi merge în slava lui Dumnezeu!”? Aceasta este pentru tine cea mai importantă întrebare a vieții – dacă este pusă în ordine prin harul lui Dumnezeu, se poate spune: ești în siguranță pentru timp și veșnicie. Eu nu știu dacă tu ai privilegiul de nespus, de a avea o mamă credincioasă, rugătoare. Dacă este așa, laudă-l zilnic pe Domnul pentru lucrul acesta! Lasă să-ți se aducă aminte, că dragostea de mamă este numai o rază din inima lui Dumnezeu, o pildă vagă a dragostei Celui veșnic, al Cărui ochi se odihnește zi și noapte asupra ta. Dumnezeu a dat pentru tine, păcătosul, lucrul cel mai prețios pe care L-a avut, L-a dat pe Isus, Preaiubitul Său Fiu, la moarte de cruce, pentru a-ți deschide poarta slavei veșnice. Caută adăpost la Isus! Grăbește-te cu povara păcatelor tale și cu vina anilor tăi pierduți la Acela care vrea să te împace cu Dumnezeu prin sângele Lui prețios!

Acolo, pe malul Nilului, o mamă și-a abandonat odinioară fiul iubit, în vârstă de trei luni. Un ordin îngrozitor al Faraonului egiptean, a poruncit poporului Israel, să arunce orice fiu nou-născut în torentul Nilului, o pradă pentru crocodili. Totuși, mama n-a putut să facă lucrul acesta. Ea voia să-și culce odorul, crezând, în mâinile lui Dumnezeu. Ea a împletit un coș din trestie, pe care l-a uns cu smolă, a pus băiatul în el și l-a așezat între trestiile fluviului Nil. Copilul fără apărare era pierdut fără nădejde pentru ochiul omenesc, lăsat pradă tuturor primejdiilor; dar rugăciunea de credință a mamei s-a bazat pe Dumnezeu, a pus la socoteală puterile lumii nevăzute. **S-a înșelat această mamă?** Iată, se apropie fiica Faraonului cu slujnicele ei; ea a văzut coșul în valuri, a pus să fie scos și l-a deschis. În fața ei zăcea băiatul plângând. Era Moise. Credința mamei a triumfat. Dumnezeu n-a folosit numai plimbarea acestei prințese, nu, El a condus împrejurările așa fel, ca Moise să fie crescut ca un fiu de rege la curtea Faraonului.

Și mamele rugătoare ale zilelor noastre, vrând-nevrând, trebuie să-și dea iubiții fii în primejdiile fluviului acestei vieți. Câte ispite care stau la pândă, cumplite cum sunt crocodilii! Ce vrăjmaș puternic, care atentează să tragă aceste suflete în adâncurile păcatului și să le distrugă! Mama lui Moise n-a putut să rămână cu fiul ei în timp ce el plutea în coșul de trestie – a trebuit să se ducă acasă. Dar inima și rugăciunea ei de credință au rămas cu el. Ea l-a lăsat în grija harului și a puterii lui Dumnezeu. Care mamă ar putea astăzi să-și păzească și să-ți ferească fiul în această lume rea? Ea n-a putut să rămână cu el, când el a trebuit să iasă în torentul lumii. Dar **rugăciunea credinței** are intrare liberă la puterea și harul Dumnezeului veșnic.

Multe mame care aparțin poporului lui Dumnezeu, au avut parte de salvarea fiilor lor iubiți, ca atunci mama lui Moise. **Ele și-au văzut fiii salvați din valurile lumii, din primejdiile acestei vieți rele și înălțați la rang de copil de rege, de copil al Dumnezeului veșnic, plin de har! O, mamă, tu, care te temi pentru copilul tău, învață să-L cunoști pe Isus și harul lui Dumnezeu! Împletește un coș din rugăciunile tale, în care să-ți pui odorul și așteaptă crezând, ceea ce va face Dumnezeu cu prețioasa lui viață!**

Nr. 20

OAMENI CARE ZADARNIC AU AVUT PARTE DE MINUNILE LUI DUMNEZEU

**„Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa, ca să nu fie primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice:
La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat.
Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.”**
(2 Corinteni 6,1-2)

Un soldat tânăr și plin de speranțe, singurul fiu al părinților lui avuți, în zilele perioadei active a slujbei sale din H. s-a îmbolnăvit de aprindere de plămâni, din care părea că se dezvoltă tuberculoză – cel puțin aceasta era părerea medicilor, care voiau să-l trimită în sud. Bolnavul a auzit adesea, printr-un creștin vârstnic, pe care îl cunoștea de mic, atât despre harul mântuitor pentru păcătoșii vinovați, ca și despre puterea ajutoare a Celui care ascultă rugăciunile în nevoia pământească. Dar toate acestea n-au avut pentru el, care era în puterea tinereții și în plăcerea vieții din tinerețe, nici valoare, nici putere de atracție. Clinchetul paharului, distracțiile de duminică ale marelui oraș, i-au orbit ochii. Dar acum, că degradarea puterilor lui a luat proporții și el însuși a trebuit să-și spună că era aproape de marginea veșniciei, a devenit accesibil pentru mărturiile despre dragostea lui Dumnezeu. Părinții s-au învoit, având în vedere slaba speranță de însănătoșire pe care o aveau medicii, ca fiul să fie adus sub îngrijirea și rugăciunile copiilor sinceri ai lui Dumnezeu.

Aici era o casă, în care părinții casei, care aveau o viață de rugăciune, primeau oameni bolnavi și fără pace, ca să-L proslăvească pe Isus în dragoste jertfitoare. Multe ascultări minunate de rugăciune au fost trăite acolo. Inimi omenești, tot așa sub păcat și blestem, au găsit pacea și oameni bolnavi s-au făcut sănătoși sub acest acoperiș prin rugăciunea credinței.

Când tânărul bărbat a ajuns acolo, s-a dovedit din nou toată gravitatea stării lui deznădăjduite. Au apărut hemoragii pulmonare; bolnavul a văzut și el că Dumnezeu vorbește serios cu el; așa că s-a lăsat condus de bună voie să caute fața lui Dumnezeu. El a recunoscut că în urma lui zace o viață pierdută și a strigat după îndurarea lui Dumnezeu.

Ce deosebire între atmosfera de mai înainte și de acum! În lume, pe căile păcatului și ale nechibzuinței existau destule glume și râs, dar nici mângâiere, nici pace, nici dragoste adevărată. Dar aici, unde trăia în prezența lui Dumnezeu – câtă îndurare, mijlocire a credinței, slujire altruistă! Bolnavul a început să se roage. Acum credea că era prezent un Dumnezeu plin de har, care **voia** să-i mântuiască viața de blestem și păcat și **putea** să vindece trupul lui bolnav.

Dumnezeu S-a plecat în har; după câteva luni tânărul s-a întors sănătos la părinții lui și curând la trupă și, așa după cum mărturisea, întors la Isus. Dar vai! Aici, unde trebuia să-L proslăvească pe Dumnezeu, să-L mărturisească pe Isus și să adeverească ceea ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru el, loialitatea lui a eșuat. Nici superiorii lui, nici camarazii lui n-au obținut o dovadă limpede că în fața lor stătea un om nou, care a avut parte de puterile lumii nevăzute și a gustat Cuvântul binevoitor al lui Dumnezeu. Puterea lucrurilor pământești, duhul lumii au exercitat asupra inimii lui farmecul lor înșelător. Satan, „dumnezeul veacului acestuia, care a orbit mintea necredincioasă, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos”, și-a aruncat lațurile din nou peste tânăr, care totuși n-a putut să uite niciodată ceea ce a trăit. Piciorul lui s-a întors pe calea lată.

A trecut mult timp. Deodată boala de plămâni a apărut din nou, cu toată seriozitatea. Tânărul bărbat înțelegea foarte bine că Domnul a fost Acela care i-a pus în conștiință cele două întrebări: **Unde ești? Ce ai făcut?** Conștiința lui a răspuns la amândouă aceste întrebări: Sunt pe calea lumii, a păcatului. M-am lepădat de harul de care am avut parte, am rupt jurământul credinței, am întors spatele Domnului Isus după ce S-a îndurat de mine.

Această a doua îmbolnăvire a fost mai dureroasă pentru inimă decât prima, dar ce este de făcut? Pentru bolnav nu exista în această privință nici o îndoială: **Înapoi, acolo unde a găsit harul!** Înapoi la oamenii care cunoșteau adâncimile păcatului inimii omenești și înălțimea harului divin. A venit pentru a doua oară nefericit în trup și-n suflet și a găsit ce i-a dorit inima: har, ajutor, însănătoșire. Astfel s-a întors pentru a doua oară, deplin sănătos, după sentința medicilor.

Îți spui: Acum a devenit o viață plină de dăruire pentru Domnul. Ah, nu! Și acum a refuzat, după puțin timp, să-L urmeze pe calea cea îngustă pe credinciosul lui Domn și Mântuitor. Și acum a preferat slava oamenilor, decât slava lui Dumnezeu. Trupul lui a rămas de atunci sănătos și înfloritor, dar sufletul lui a rămas bolnav prin pofta și slujirea lumii. Aceste influențe puternice nu se dezbracă odată cu haina militară – ele îi leagă pe oamenii în haine civile la fel ca și pe cei în uniformă. În loc să stea de partea copiilor lui Dumnezeu, a stat de partea lumii. **El a trăit zadarnic minunile lui Dumnezeu.** Desigur, istoria acestei vieți încă n-a ajuns la capăt. Noi nu știm ce măsură de har covârșitor poate Dumnezeu să folosească, pentru a înfrânge, în sfârșit, un om îndelung căutat. Pe de altă parte, vedem câte un caz impresionant, în care Dumnezeu îi smulge deodată, cu groază, pe asemenea oameni, care se împotrivesc dragostei Sale căutătoare și se împietresc. **Rugăciunile ascultate, minunile trăite îl aduc pe om cu atât mai mult sub responsabilitate, încât își deschide inima harului și îl omagiază în adevăr pe Mântuitorul prezent.** Nu L-ai chemat și tu în mare nevoie sau primejdie pe Dumnezeu și ai avut parte de ajutorul Lui? Care a fost după aceea răspunsul inimii tale la salvarea lui Dumnezeu?

Mulți oameni îl cunosc pe Dumnezeu ca ajutor în caz de nevoie. Când prietenii cu multă experiență, rudele bogate și medicii nu mai pot sau nu mai vor să ajute, când omul este în nevoie, foame, boală, dizgrație, când a terminat cu rațiunea și nu mai vede nici o ieșire, atunci își aduce aminte că există un Dumnezeu care poate fi chemat și care, cum spun unii oameni, ar ști să ajute când oamenii nu mai văd nici o cale.

Surprinzător, marele Dumnezeu sfânt, care într-adevăr ar putea să pretindă să vină omul întâi și înainte de toate la EL, nu Se impacientează, nu Se simte desconsiderat prin nebunia oamenilor. Nu, EL ascultă, ajută și salvează. El nu degeaba Își zice „Ascultătorul rugăciunii”.

El procedează sigur și demn de încredere după Cuvântul Său: „Domnul este aproape de toți cei ce-L cheamă, de toți cei ce-L cheamă în adevăr.” (Psalmul 145,18). Dumnezeu Își împlinește Cuvântul; aceasta este mai sigur decât mersul stelelor și calea pământului. Toate acestea merg pe căile hărăzite lor de Dumnezeu, în supunere liniștită sub cuvântul creator al Dumnezeului veșnic, care spune: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” O, făptură omenească, în nevoia ta, în neliniștea ta, în suferințele și lacrimile tale, cheamă-L pe Dumnezeu, cheamă-L cu seriozitate – dar nu uita după aceea să-L lauzi!

Fii acum atent la ce am să-ți spun: nenumărate sunt minunatele salvări, ocrotiri, tămăduiri cu care Domnul Se proslăvește în oamenii care-L cheamă la nevoie. Dar niciodată nu este intenția lui Dumnezeu să salveze un om din nevoia lui pământească, din boală sau din primejdie de moarte, ca el să se întoarcă pe calea lumii și a păcatului, pentru a se scufunda apoi în pierzarea veșnică a iazului de foc, a osândeii. Nu, experiențele pe care le fac oamenii păcătoși și nerecunoscători în legătură cu ajutorul salvator al lui Dumnezeu, trebuie să-i cheme la pocăință. **Sufletul lor trebuie să fie mântuit.** Blestemul și vina trebuie să fie luate de la ei, deoarece ei omagiază în pocăință pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor, Îi încredințează inima și viața lor, ca totul să fie reînnoit din temelie, prin har.

Ei , bine, spune cinstit, a ajuns Dumnezeu cu tine la această țintă a harului sau nu? Dacă nu, lasă-te chemat!

Nr. 21

RUGĂCIUNEA COPIILOR LUI DUMNEZEU

„În orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.” (Filipeni 4,6)

Oamenii care trăiesc fără Dumnezeu, nu-și imaginează deloc în ce relație intimă trăiește un adevărat copil al lui Dumnezeu cu atotputernicul său Domn și cum în lucrurile mari și mici, stăruința copilărească a credincioșilor mișcă mâna atotputerniciei și influențează planurile lui Dumnezeu. Atunci se trăiesc multe minuni ale puterii și harului lui Dumnezeu, în lucrurile mari și mici. Pentru Dumnezeul veșnic nu este nimic prea mare și nimic prea mic. Ce privilegiu de a-L cunoaște pe Acela care ascultă rugăciunile!

Pe colina din Frenois, către prânz, în 2 septembrie 1870, tocmai avea loc, în fața prinților și generalilor germani adunați, discursul memorabil în care împăratul Wilhelm I făcea cunoscută capitularea armatei franceze și a fortăreței Sedan. În bucuria pentru această minunată izbândă de război, dată de Dumnezeu, patru ofițeri mai tineri au hotărât să călărească prin fortăreața Sedan, pentru a vedea cu proprii lor ochi, starea oștirii, de acum prizonieră. Poarta fortăreței le-a fost deschisă de bunăvoie, dar în urechi le-a răsunat un zgomot neplăcut, ca și când ar fi fost trântită în urma lor și încuiată. La acea oră, convenția capitulării încă nu era cunoscută armatei lui Napoleon. Un colonel francez, înconjurat de ofițerii lui, i-a amenințat violent pe cei patru germani, când au vrut să călărească pe lângă regimentul lui. Totuși, după o scurtă staționare, au ajuns în centrul orașului, unde străzile erau așa de aglomerate cu soldați de la toate felurile de armă și vehicule de război, izolate, încât cei patru înaintau doar încet, pas cu pas, călărind unul în spatele altuia. Încleștați cu desăvârșire în această mulțime descompusă de soldați francezi, au observat curând că au intrat în mare primejdie. În străzile înguste ale orașului Sedan, nu știau să recunoască drumul spre poarta cea mai apropiată. Dacă le mai și adresau zâmbind pe din afară, veseli, ici și acolo soldaților francezi vreo vorbă hazlie, erau convinși că în orice clipă puteau fi smulși de pe cal de unii francezi nervoși.

Cu toate acestea, unul dintre ei, cel care călărea în frunte, Îl cunoștea pe Domnul și adăpostul la Acela care are salvare din orice situație. Abia privise în sus, spre Domnul, când foarte aproape de scărița lui stătea un bărbat în haine burgheze, în orice caz un băștinaș din Sedan, care a zis în surdină, în germană: ‚Unde vreți să mergeți? Vă scot eu afară.‘ ‚Conduceți-ne la cea mai apropiată poartă a fortăreței!‘ Omul a croit drum prin înghesuială, mergând în față, iar cei patru îl urmau. Au ajuns la poartă, în fața căreia era suburbia Bazeilles. Portarul, un veteran francez, îmbrăcat elegant, își cunoștea datoria și instrucțiunile; el a explicat că nu are voie să lase pe nimeni să treacă fără permisiunea scrisă a comandamentului. Cei patru germani deja întorseseră caii pentru a se întoarce în învâlmășeala primejdioasă a orașului și să ceară la comandamentul francez un bilet de trecere, când bătrânul portar a alergat după ei și mișcat brusc de câteva cuvinte ale acelei călăuze vorbitoare de germană, a spus: ‚Vă voi deschide poarta.‘ Așa s-a întâmplat și câteva minute mai târziu, cei patru călăreau peste podul de cale ferată – erau liberi.

Cine Îl cunoaște cu adevărat pe Domnul, cine trăiește cu și pentru El, acela nu-L cheamă numai la ceas de nevoie și primejdie, ci el învață să se bazeze pe El în toate lucrurile, să aibă încredere în El. Ce cuvânt. ‚Nu vă îngrijați de nimic; ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.‘ (Filipeni 4,6-7 textual). Ce viață de putere și binecuvântare se ivește! Să povestim un exemplu și despre aceasta:

F. K., un ceasornicar credincios, a fost chemat într-o casă distinsă, pentru a pune în ordine o pendulă mare, o moștenire de familie. După ce a făcut lucrul acesta, a cerut voie să vadă ce era cu un ceas splendid, franțuzesc, pentru că nu mergea și care stătea ca obiect de lux în vestibulul vilei. Stăpâna casei a încercat să-l convingă să nu facă nimic, pentru că deja mulți ceasornicari pricepuți s-au străduit zadarnic cu această pacientă, deși toți au declarat permanent că de fapt ceasul era cu totul în ordine, că nu i se poate găsi nici un defect. Dar nimeni n-a putut să-l facă să meargă. ‚Dacă reușiți,‘ a spus doamna, ‚toți din casă am socoti-o aproape ca pe o minune, cu toate că nici unul dintre noi nu crede aici în minuni sau în Dumnezeu.‘ F. K. a început fără întârziere să demonteze ceasul; între timp i-a povestit stăpânei casei ce a făcut Dumnezeu pentru el, cum înainte a trăit fără Dumnezeu și cum Dumnezeu l-a călăuzit așa de minunat și plin de har. Doamna a rămas de față la treaba pe care o făcea el, chiar și când la asamblarea ceasului el a cântat o cântare despre marea nădejde a vieții sale.

Când el a împins pendulul cu convingerea că acum ceasul ar trebui să meargă, n-a mers, iar femeia necredincioasă a râs. Atunci F. K. a zis: ‚Îl voi ruga pe Domnul și Mântuitorul meu, să vrea să-mi arate cum să pornesc ceasul și El mă va asculta.‘ Doamna i-a răspuns că este curioasă dacă Domnul universului se lasă înduplecat pentru un lucru așa de mărunț. Spre uimirea ei, F. K. a ingenuncheat fără a spune nici un cuvânt de scuză și a spus: ‚O, Dumnezeu și Tatăl meu, știu că mă ascuți. Tu mi-ai dat dragostea pentru meseria mea. Deja atâția ani m-ai sprijinit în ea. Mi-ai dăruit reușită din localitate în localitate, din casă în casă. Acum, Dumnezeule și Tată, pentru că m-ai mântuit și am devenit copilul Tău, cu atât mai mult îmi vei da pricepere și înțelepciune, ca Numele Tău să fie proslăvit prin mine.‘ El a rugat ca până mâine dimineață, ceasul să fie lăsat să stea acolo unde stătea și a plecat.

Când seara a făcut o plimbare rugându-se și lăudându-L pe Dumnezeu, și-a amintit de ceas și de unele roțițe dinăuntru, care probabil încă niciodată n-au fost desfăcute și cercetate. El era convins că aici era rezolvarea problemei. În dimineața următoare a mers devreme la vilă, doamna l-a salutat, el a scos afară acele roțițe, le-a verificat, le-a curățat și le-a pus înapoi – ceasul a început să meargă, a bătut sferturile de oră, iar când s-a terminat ora, au bătut clopotele în turnul care încununa această minunată operă de artă. Doamna a stat tăcută alături, până când, în cele din urmă a spus: ‚Dacă Domnul v-a ajutat și v-a ascultat rugăciunea, atunci vreau și eu să mă smeresc înaintea Lui și să cred în El.‘

Ea a făcut-o și a devenit credincioasă în Isus împreună cu toată casa ei și Îi slujește; un adevărat copil al lui Dumnezeu, care ducea o viață de rugăciune.

Nu este aceasta o viață minunată, să ai parte, ca un copil iubit al Tatălui veșnic, de puterea Sa, de ajutorul și grija Lui, ca acest creștin simplu și smerit? Ce mare este privilegiul credincioșilor!

Privilegiul de a-L chema pe Dumnezeu la nevoie, este dat tuturor oamenilor. Este scris: „Cheamă-Mă în ziua necazului și eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmul 50,15 textual). Aceasta este valabil pentru: neamuri, mahomedani, iudei și creștini. Este o proclamație regească de har către oameni: săraci și bogați, învățați și neînvețați, copii și bătrâni, sănătoși și bolnavi. Ea se extinde asupra oricărui fel de nevoie, impas sau dificultate.

Dar permite, dragă omule, tu, care încă nu-L cunoști pe Isus, să ți se arate cel mai mare necaz în care ești, din care numai Isus te poate salva: **necazul păcatelor tale, a vinii tale!** Strigă după har – atunci Domnul te va izbăvi. Căci și aceasta este scris: „Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit!” (Ioel 2,32).

Nr. 22 RIDICĂ PIATRA

„Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor asculta, vor învia.”
(Ioan 5,25)

„Acum 18 ani,” așa cum relatează cotidianul din L., „învățătorul M. din M., pe când se întorcea acasă de la un târg, la care își vânduse căruța cu 1300 de mărci, a fost găsit nu departe de locuința lui, omorât și jefuit. Ca extrem de suspect pentru faptă a fost luat în detențiune preventivă vizitiul de poștalion O., dar din lipsă de probe a fost achitat de curtea cu juri din L. Acum, pe patul de moarte, O. și-a recunoscut crima.”

Acest vizitiu de poștalion a fost cu siguranță un bărbat deștept, căci el a știut în fața justiției să scape din încurcătură prin minciuni, încât a trebuit să fie achitat. Dar moartea lui a făcut public, că el a simțit pe conștiință piatra grea a vinii sale timp de 18 ani. Câte ore de frică vor fi fost, în care i-a fost teamă că va fi descoperit și va fi dus din nou în fața judecătorului. Amintirea vinii lui urca zilnic împreună cu el în poștalion și stătea în fiecare seară și în fiecare dimineață la patul lui. Cei 18 ani de la crimă n-au diminuat nimic din vina lui. Când moartea și-a pus mâna rece pe el, a fost convins că acum drumul lui duce în fața unui Judecător, în fața Căruia nu vor putea ajuta nici tăgăduiri, nici minciuni. Atunci a mărturisit în sudoarea rece a morții. – Crezi că asemenea mărturisire ar putea aduce pace și iertare veșnică? Mă tem că a plecat neîmpăcat și fără pace în veșnicie. Dacă prin privirea la cruce a apucat harul lui Dumnezeu în pocăință și credință, despre acesta ziarul nu spune nimic – Dumnezeu o știe! Ce viață tristă! Zi și noapte acest om era conștient de vina lui, iar apoi a ajuns în veșnicie, pentru a apărea în fața Dumnezeului sfânt, care a văzut tot, ca un martor care nu poate fi corupt.

Cei mai mulți oameni stau așa sub blestemul fricii de oameni și sub neadevăr, încât doresc să-și treacă sub tăcere păcatele și să le ia așa în groapă.

Cum o slujnică necinstită aruncă pe ascuns în gunoi cioburile farfuriilor sparte și apoi spune: ‚N-am spart nimic!’, așa vor mulți să-și arunce păcatele tainice la gunoiul trecutului – câtă escrocherie, adulter și trădare sunt aruncate acolo!

Doar se spune: tăcut ca mormântul! Prin acesta se înțelege că dacă unele morminte ar putea vorbi despre păcatele celor înmormântați, atunci mormintele ar aduce la cunoștință lucruri

îngrozitoare. Dar mormintele tănuiesc adevărul, iar inscripțiile funerare mint de multe ori, spun minciuni flagrante. Aici zace o pereche; pe una din pietre scrie: ‚Aici odihnește profund iubitul meu soț‘; pe cealaltă scrie: ‚Aici odihnește doamna X., care după zece ani de văduvie, l-a urmat pe iubitul ei soț în veșnicie‘. Imaginează-ți cum în ceas de taină mormintele încep să vorbească despre această căsnicie, unde bărbatul a fost un bețiv, un risipitor și un preacurvar, care a avut pentru soția lui numai vorbe de ocară și toane rele. Apoi ar începe să vorbească mormântul femeii, cum de-a lungul anilor i-a dorit moartea bărbatului ei dur, cum și-a încălcat și ea jurământul de credință, cum, atunci când el murind, striga după ajutor și mângâiere, ea l-a dojenit cu vorbe amare ca să se liniștească, până când, în sfârșit, a fost mort și liniștit. Atunci începe să vorbească mormântul unui bărbat tânăr, cum deja de copil a fost încălcat în acele lucruri rele și murdare, care ruinează mii de vieți în zilele tinereții și le aduc sub puteri sumbre. Cum a început apoi să sustragă bani părinților lui, pentru a merge pe ascuns la cârciumă. Cum a ajuns în adâncul viciului, cum i-a tras pe alții înăuntru – cum și-a înșelat patronul și a falsificat cărțile de joc, cum a ajuns apoi cu nervii la pământ într-un sanatoriu și a trebuit să moară de tânăr ca un om care a lăsat în urma lui pe tot drumul, numai jale, murdăria păcatului și inimi rănite.

Ce povestesc aceste morminte aici nu este născocire – nu, este adevăr din viață. Poate pământul care este clădit peste sicriu, să acopere vina vieții? Pentru aceasta nu ajung nici chiar acei munți uriași de piatră, piramidele, monumentele funerare ale regilor Egiptului; pentru aceasta nu ajută nici tăcerea buzelor tale, o, făptură omenească!

Există o singură putere care face cu adevărat să dispară păcatele, un mijloc minunat, măreț, pentru a îndepărta povara de pe conștiință și vina din viață, acesta este sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, curs pe crucea de pe Golgota, pentru a împăca deplin pe orice păcătos care vine la Isus crezând, care-L omagiază în adevăr și în pocăință.

Permite să ți se spună, tu nu îndepărtezi vina păcatului tău prin tănuire; dacă ai fi trecut-o sub tăcere 1000 de ani, este tot așa de proaspătă și strigă tot așa de tare, ca și când ar proveni din noaptea trecută. Păcătosului însuși i se aduce aminte în câte un ceas liniștit, ceea ce el ar dori să uite. El a poruncit conștiinței lui să tacă. El a trecut de atâtea ori peste ea cu tăvălugul greu al vieții lui nelegiuite, încât gândea. ‚Acum este strivită de moarte!‘ În timpul câte unei povestiri, a unei istorii pe care o citim în ziare sau cărți, conștiința se trezește și începe să vorbească: ‚Mai ții minte? Atunci când făceai și ziceai aceea și când înșelai, tu făceai exact așa cum este tipărit aici.‘

Când un asemenea om ajunge sub Cuvântul lui Dumnezeu, observă că tot ce se spune, i se potrivește lui. Prin urmare se întâmplă ca după vestirea evangheliei să vină oameni care să spună: ‚Ați povestit istoria vieții mele. Cu siguranță a fost unul sau altul la dumneavoastră și v-a vorbit despre mine.‘

Acum să nu crezi că cineva trebuie să fie un hoț sau un criminal, pentru a simți povara vinii păcatului. O, nu, lasă să ți se amintească multele tale minciuni, egoismul, calomnierea, amărăciunea, mânia, toanele rele, neascultarea față de părinți, gândurile necurate, imoralitatea, necinstea, anii pierduți, nerecunoștința față de Dumnezeu și de oameni – **nu este lista destul de lungă?** O putem dubla cu ușurință și fiecare element în parte conține un munte de păcate. Îți spun: dacă ți-ai vedea păcatele în lumina lui Dumnezeu, ai fi strivit sub această povară.

Pe inima majorității oamenilor este mai multă povară a conștiinței decât am crede. Lucrul acesta nu se poate vedea în înfățișarea exterioară a oamenilor. Câte unul caută în tot felul să ajungă la pace, dar nu reușește. Aude Cuvântul lui Dumnezeu, citește Biblia, se roagă, face milostenii; dar cu toate acestea nu ajunge nici la liniște lăuntrică, nici la bucurie. O piatră grea zace pe inimă – **cine o va ridica de acolo?** Câte unul, care n-a putut să poarte mai mult povara conștiinței, s-a sinucis ca Iuda Iscarioteanul. Acesta este blestemul nesincerității. Omul nu vrea să vină la lumină, vrea să rămână în întuneric, atunci întunericul îl trage pe sârmanul

păcătos de tot în adânc. Dar nu aceasta este dorința lui Dumnezeu. **Isus cheamă la viață, la iertare, la pace.**

Dacă suspini sub piatra grea a învinuirilor conștiinței, a cunoașterii vinii, smerește-te și în fața oamenilor cu mărturisirea a ceea ce apasă în mod deosebit conștiința ta! Există multe feluri de păcate pe care avem nevoie să le mărturisim înaintea lui Dumnezeu. Dar există lucruri rele, care nu sunt păcate doar înaintea lui Dumnezeu, ci sunt rele, condamnabile și înaintea oamenilor. În cazul celor din urmă este nevoie, din cauza sincerității, să le mărturisim și oamenilor. Experiența ne învață în nenumărate cazuri, că în aceste lucruri conștiința nu ajunge la odihnă, până nu ne-am smerit înaintea oamenilor cu deplină mărturisire. Domnul îți va da, ca să găsești creștini adevărați, în care poți să ai încredere, cu care poți vorbi până la capăt și care să-ți arate drumul spre Isus. Roagă-L lucrul acesta! **Ridică piatra!** Arată ce zace acoperit în ascunzătoarea trecutului tău! Lasă lumina harului să lumineze în mormântul de atâta timp închis! Vei vedea că acolo unde Isus, Soarele vieții, luminează în inimă, se ivește viața. Tu, om mort spiritual, fără pace, împovărat de vină, trebuie să auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și să **trăiești!**

Nr. 23 CARNAVALURI

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia.” (2 Corinteni 4,3-4)

Pe vremuri, când în orașul M. mai staționa o garnizoană austriacă – așa povestea un ofițer bătrân – era obiceiul ca în ziua carnavalului, mai-marele nebunilor, prințul Carnaval, să se înfățișeze cu toiagul lui, ca să ia cuvântul. Garda lui de nebuni ocupa pentru ziua aceea locul gărzii principale, pentru a dovedi lumii întregi că exuberanța și veselia trăsniță stăpânesc tot orașul. Poliția, instanțele și școlile aveau zi liberă, oricărui fel de dezmăț și voluptate i-au fost luate barierele; familiile respectabile abia dacă știau cum să se apere de oamenii îmbrăcați în haine de bufoni, care pătrundeau cu forța pe ușile lor. Astăzi mai-marele nebunilor nu mai are voie să se amestece în slujba militară, dar în rest, agitația fără frâu a carnavalului este în plină floare în multe localități. Atunci peste orașe întregi se revărsa un spirit de amețeală de plăcere, de care se îmbătau tineri și bătrâni.

Oamenii se întreceau în săptămâni întregi de pregătiri și ședințe de bufoni, pentru a se îndemna reciproc la plăcere și uitarea de Dumnezeu. În afară de aceasta, sub pretextul veseliei generale, mulți merg pe calea lată a păcatului nerușinat. Dacă deja cu săptămâni înainte tații și-au cheltuit banii pentru carnaval și haine de bufon, în timp ce familia lor duce lipsă, dacă oameni tineri se aruncă în datorii, dacă fiicele ajung de rușine, iar fiii ajung pe căile imoralității – toate acestea se maschează cu entuziasmul clipei așa-numitului „umor”. Că aceasta nu este exagerare, ci adevăr, se poate deduce de acolo, că un cunoscut scriitor german a citat de curând următoarele într-un document despre imoralitate: „Am aflat că într-un oraș de 200 000 de locuitori, după o agitație dezmățată de carnaval de trei zile, în miercuria cenușii, între orele 8-12 înainte de prânz, au fost eliberate peste 700 de rețete în 14 farmacii din oraș, împotriva unor boli murdare.” Idolul carnavalului sau a amețelii de carnaval înghite multe victime, dar cine îndrăznește să spună ceva împotriva? Chiar și copiii cresc cu gândul că ei trebuie să aibă în fiecare an câteva asemenea zile extraordinare.

În această îndeletnicire dezvăluită este înăbușit și copleșit orice gând la Dumnezeu și la veșnicie. Dar aceasta nu se întâmplă numai la Rin și nici numai în timpul carnavalului. Peste tot încearcă oamenii prin veselie, glume și exuberanță să îndepărteze acele cuvinte incomode: **Dumnezeu - judecată - veșnicie!**

Satan, dumnezeul acestui veac este cel care a orbit mintea necredincioșilor. Acel duh obraznic al lumii care răpește orice chibzuință înțeleaptă la mii de oameni pe zi, îi declară pe oamenii rezonabili și serioși ca demni de compătimit, cărora le-ar lipsi dreapta judecată. Diavolul sucește mereu noțiunile. El numește cea mai nebunească lipsă de judecată: adevărata bucurie a vieții, iar calmul cumpătat îl numește nebunie întunecată. Viața directorului G. K. și suicidul care a urmat în anul 1904, furnizează un trist exemplu despre cât de repede trece entuziasmul plăcerii, cât de repede o falimentează cea mai înaltă exuberanță, pe cea mai grozavă bucurie de viață. Acest om era director al unui teatru de varietăți, cunoscut public pentru aceea, că el ca rege „mereu vesel”, adora să se amețească cu vin și femei și că pentru viața lui veselă folosea mai mulți bani decât încasa. Ceea ce la alți oameni se numește glasul conștiinței și conștiință juridică, acest om declara ca mic-burghez și nepotrivit pentru el, care voia să savureze viața în culmea plăcerii. Într-un ziar berlinez care a discutat sinuciderea lui, a fost dat verdictul: „Sfârșitul lui tragic este o consecință a neînfrânatei bucurii a vieții.” Acest sfârșit tragic constă, de fapt, în aceea, că G. K., scurt înainte ca soția lui să se întoarcă acasă dintr-o călătorie mai lungă, a băut o sticlă de vin greu de Burgundia, s-a așezat apoi pe canapea și și-a tras un glonț în tâmplă.

Dar în fața acestui sfârșit jalnic, în loc să le spună oamenilor că **păcatul este pierzarea oamenilor**, acel reporter de ziar a opinat, în privința vieții neînfrânate a decedatului: „Cine îi poate interzice, dacă sângele lui, temperamentul lui, entuziasmul lui îl ademenește la ce este frumos, unde pocnesc dopurile de șampanie și îl fulgeră ochi ispititori de femei? Cine va arunca cu piatra în el, dacă și-a lăsat și dansatoarele să bea din paharul spumegând al bucuriei de viață?”

Așa gândește, scrie și trăiește omul amețit de spiritul plăcerii lumești, atâta vreme cât este sănătos și are bani în portofel, chiar dacă ar fi numai bani împrumutați. Când a trecut scurta beție, vine prăbușirea totală.

Când înainte, la sărbătorile idolești ale lui Moloh, părinții lăsau să le fie arși copiii, era și muzică zgomotoasă acolo, ca să nu se audă vaietele nefericiților copii. Tot așa este și cu plăcerea zgomotoasă a lumii și cu bucuriile lor de carnaval. Dincolo de toate glumele, farsele și costumele de sărbătoare, oamenii nu disting mizeria și jalea sufletelor nemuritoare, care se distrug în stânga și-n dreapta.

Acești oameni nu sunt căutați și chemați de dragostea lui Dumnezeu? Cu siguranță că sunt și **mulți dintre ei o știu foarte bine.**

Da, Fiul lui Dumnezeu a venit și pentru ei din ceruri și a mers la cruce. Isus a pus deja de multe ori să li se spună, că El avea în vedere sufletul lor nemuritor când a spus plângând: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! - Dar acum sunt ascunse de ochii tăi.” (Luca 19,42). Toate acestea sunt acoperite, îndemnurile și avertismentele sunt nesocotite. Mintea necredincioșilor este orbită prin dumnezeul veacului acestuia. Despre ei spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce merg **pe calea pierzării.**” Ce înseamnă „calea pierzării”? Acești oameni, care, cum ziceam, vor să pleznească de exuberanță și veselie, se vor scufunda după puțin timp, în abisul fără nădejde al necazului veșnic. Ei merg în focul veșnic, în chinul flăcărilor sufletului, unde răsună veșnica tânguire: Pierdut! Pierdut! Prea târziu!

Așa cum în 1904, după zilele de carnaval, în portul din Mülheim am Rhein, a fost împins dinspre Köln cadavrul uni bărbat tânăr în haine de carnaval, așa ajung mulți oameni pe țărnul veșniciei, care sunt smulși din mijlocul plăcerii lumii. Cât de repede trece valul desfătărilor pământești și a distracțiilor și ce pustie îi privește viața după aceea pe oameni! Negreșit, aici,

pe pământ, se poate domoli prin muncă pustiul inimii. În angrenajul lucrurilor cotidiene se uită treptat conștiința apăsătoare a zilelor păcătoase petrecute. Sentimentele neplăcute și amintirile cu privire la aceasta sau aceea, pe care, în fond, am dori să nu le fi făcut, sunt acoperite cu noutățile și discuțiile zilei. Dar ajută lucrul acesta?

Nu s-a isprăvit cu mizeria casnică a unei vieți de familie ruinate, cu privire la copiii neglijați, cu teama pedepsei pentru îndatoriri omise sau chiar pentru bani delapidăți; nu s-a isprăvit nici cu multele ore tulburi, care apasă inima zi și noapte, când sănătatea ruinată îl face incapabil pe omul bolnav care îmbătrânește, să savureze mai departe voluptatea lumi. Și nu s-a isprăvit nici cu murirea jalnică – acum urmează veșnica pentru omul sărman, înșelat, orbit.

Acolo îl așteaptă un judecător sfânt, în ale Cărui protocoale este notată istoria vieții păcătosului vinovat, în mod complet, fără cusur. Tu, cel care citești aceasta, conștiința ta îți dovedește adevărul Cuvântului dumnezeiesc. Dacă până astăzi ți-a fost acoperită fericita Evanghelie despre harul lui Dumnezeu care s-a arătat în Isus și ochiul tău a fost orbit prin plăcerea lumii, atunci vino-ți în fire! Pe tine te cheamă harul. Să devii văzător! Isus vrea să te mântuiască și să-ți dea o viață nouă, **nădejdea sigură a slavei veșnice.**

Nr. 24 COLACI DE SLAVARE INUTILI

.....Vor căuta pace, dar ea nu va fi." (Ezechiel 7,25)

Ce mulțime de bărci de salvare pe marele pachet rapid transoceanic! Parțial stau pe punte câte 3 și 4 unele peste altele și unele în altele. În fiecare sunt deja puse vâslele, proviziile și uneltele necesare, care erau trebuincioase pentru o călătorie de 14 zile. Pregătirile așa-numitului „David” sunt în așa fel, încât în cel mai scurt timp bărcile să poată fi lăsate peste bord, în mare. Echipajul fiecărei bărci este deja angajat, așa că ai impresia că în caz de accident, au avut grijă cât se poate de bine de siguranța pasagerilor.

Totuși, la o comparație a numărului de pasageri – unele vapoare au peste 1000 de pasageri de clasa a treia – cu numărul de locuri disponibile în bărcile de salvare, devine curând limpede că pentru numărul mai mare de pasageri nici nu există loc în bărcile de salvare. – Pentru majoritatea călătorilor, aceste bărci de salvare așa de bine dotate, constituie numai **o liniștire comodă a sentimentului**, atâta vreme cât nu există un pericol adevărat, - dar în clipa scufundării unui vapor, adevărul iese la lumină: pentru majoritatea participanților, speranța a fost înșelătoare. Totuși, mai există un refugiu: pentru fiecare călător există un colac de salvare, care atârnă la patul lui.

Dar în clipa unui incendiu sau a unei scufundări a vaporului se poate lua colacul de salvare? La încercare, se va dovedi corespunzător?

Un caz impresionant de felul acesta a adus anul 1904. În după-amiaza zilei de 15 iunie a luat foc aproape de New-York, vaporul „General Slocum”, pe care 2000 de femei și copii germani făceau o călătorie de plăcere. Peste 1200 de oameni și-au găsit moartea, o parte în flăcări, o parte în valuri. A fost o nenorocire sfâșietoare, care a tras după sine o investigație minuțioasă. La aceasta a reieșit că la bord erau, într-adevăr, disponibile 2500 de colaci de salvare; dar marea cantitate a acestora era depozitată în camerele de jos ale vaporului, așa că n-au putut fi luate. Dar cele puține, la care s-a putut ajunge, s-au dovedit a fi cu totul inutile. Fără îndoială, ar fi fost salvat oricine care ar fi sărit în apă cu un colac de salvare bun, căci cursul lat al râului pe care s-a întâmplat nenorocirea, era o apă liniștită, cu trafic mare de

vapoare. Chiar de pe mal putea fi observat fiecare și luat repede. Aici nu există nici rechini, care în apele tropicale îi amenință pe toți care sunt purtați pe valuri în colacul de salvare. Deci aici, un colac bun de salvare ar fi adus salvare.

Dar, din nenorocire, ziarul a relatat:

„În 20 iunie a început la New-York stabilirea cauzei decesului de către medicul legist, al pasagerilor morți ai „General Slocum”. Președintele comisiei, Mr. O’Gorman, a comunicat că au fost scoase la lumină de pe fundul fluviului cinci cadavre, care aveau puși colacii de salvare, absolut conform regulamentului. De aici reiese, că centurile de salvare, **în loc să servească drept mijloc de salvare, i-au tras în adânc pe cei care s-au aprovizionat cu ele.** De altfel, despre inutilitatea colacilor de salvare New-York-ezii sau putut convinge încă o dată în 19 iunie. Unui bărbat, care a căzut în apă de pe un velier din port, i s-au aruncat imediat feluri de colaci de salvare, dar care s-au scufundat toți, fără excepție.”

Unora li s-a spus: **sunt destui colaci de salvare la bord:** dar la ceas de nevoie nu s-a putut ajunge la ei. Ceilalți au găsit câțiva colaci de salvare, dar s-au scufundat cu ei.

Nu ajunge să știi că sunt bărci de salvare și colaci de salvare la bord, trebuie să fii sigur că găsești un loc în bărcile de salvare și că centurile de salvare îi țin pe oamenii din valuri deasupra apei.

Nu sunt acestea pilde potrivite despre punerea la încercare a creștinismului viu și despre loialitatea unei asemenea religii?

Câtă vreme ești sănătos și viața merge pe făgașul obișnuit, face impresia că totul este foarte bine pus în ordine pentru cazul că apare o nenorocire. Te gândești că în ultima clipă ai putea să-ți găsești refugiul în religie, dar până atunci ai lucruri mai importante de făcut, decât să testezi bărcile de salvare sau colacii de salvare. Oamenii nu se interesează de religie; lucrul acesta este plictisitor, stânjenitor. În orice caz, astăzi nu există nici un motiv să te gândești la moarte, veșnicia este așa de departe, iar viața este așa de interesantă și de importantă!

Țăranul S. din Steenhof, din D., ducea o viață ușuratică. Un prieten credincios l-a sfătuit de multe ori, să se gândească din timp la lucrurile care sunt spre pacea lui. Dar S. râdea de aceasta și spunea: „Iasă, când va fi vorba de moarte, o să spun simplu: Doamne, îndură-Te de sufletul meu! așa că Dumnezeu o să mă primească; aceasta încă mai are timp. De ce să nu mă bucur de tinerețea mea?”

„Cine știe,” l-a avertizat prietenul, **„dacă în ceasul morții tale mai ai timp să-ți spui poezioara?”** Totuși, S. o susținea pe a lui, că la el n-o să meargă așa de repede.

În 22 octombrie 1877, S. a dus grâu la moara din D. La întoarcere a zăbovit în diferite cârciumi, așa că a ajuns acasă abia spre dimineață. Nevasta lui s-a trezit din cauza unui zgomot mare pe scară; ea a ieșit fără lumină și și-a găsit bărbatul zăcând la picioarele scării. Pentru că el nu scotea nici un sunet, ea a crezut că a adormit în beție. Un vecin a ajutat-o să-l ducă sus. Abia în cameră a observat că era mort; avea gâtul frânt. Dumnezeu nu i-a lăsat timp să rostească micul discurs de moarte, în care își pusese nădejdea.

Majoritatea oamenilor țin pregătită pe corabia vieții lor barca de salvare a religiei, în convingerea că odată, mai devreme sau mai târziu, se va ajunge la scufundare. Mulți, într-adevăr, voiau deja de mult s-o arunce peste bord, ca de prisos, dar de nevoie s-au lăsat convinși s-o mai poarte cu ei, dacă nu pretinde mult loc. Barca de salvare a religiei lor este așa de mică, încât nu stă nimănui în cale. Este absolut neluată în seamă și nu stânjenește pe nimeni care vrea să savureze plăcerea lumi și a păcatului după pofta inimii, în zilele cât este sănătos. Prietenii veseli care vin pe corabie ca să se distreze și să danseze, nu se împiedică de religia prietenilor lor. Deodată vine ziua scufundării, mica barcă cu numele „Religie” este trasă în față ca să mai salveze repede sufletul. Dumnezeu, de care nu le-a păsat în viață, este chemat brusc. Ah, acesta este un joc periculos! Vaporul se scufundă și nu mai este timp să faci barca să plutească; îndată ce este pusă în valurile puhoaielor morții, se dovedește că ia apă și este mâncată de carii. Nu-i ține pe oameni deasupra apei.

Dacă vrei să ai un adăpost adevărat și sigur, un colac de salvare care să te susțină, o barcă ce te poate duce pe malul mântuirii, atunci caută refugiu în har **în zilele cât ești sănătos și în putere, pune în ordine problema păcatului tău!** Orice te-ar putea despărți de Dumnezeu oricărui har, privește la Fiul lui Dumnezeu încununat cu spini și crede că moartea Lui a fost judecata asupra păcatelor tale. Nu da drumul înlănțuirii picioarelor Lui, până nu ai siguranța harului, siguranța iertării veșnic valabile. Atunci ești la adăpost. În această barcă de salvare este un loc sigur pentru tine, acest colac de salvare te poartă, chiar dacă ar trebui să plutești mult timp în fața morții, în slăbiciune trupească, în chinuri pe valurile morții, tot vei fi în pace.

E. S. s-a îmbolnăvit în tinerețe de plămâni. Abia intrase în meserie și a trebuit să renunțe la ea. În loc să pășească în viață în plăcerea și puterea tinereții, în ciuda îngrijirii devotate a părinților lui se ofilea săptămână după săptămână. În acest timp l-a văzut pe fratele lui mai mare murind de tuberculoză – era în 1904 – și știa foarte bine că era pe cale să-l urmeze cât mai repede. Dar acest bărbat tânăr avea mai mult decât o barcă de salvare religioasă; **avea un Mântuitor viu.** Acolo nu era nici o tânguire, nu, el a putut să-și mângâie părinții și frații. ‚Bucurați-vă cu mine, mă duc la Mântuitorul!’ Așa le spunea. Un asemenea râu de nădejde vie curgea din inima acestui tânăr muribund peste părinții și frații lui, încât toată casa era plină de puterea acestei nădejdi. Puteau cânta cântări de laudă. Era o fericită plecare acasă, ocrotită sub scutul harului, au fost ore de rămas-bun pline de bucurie.

Nu te mulțumi cu conștiința că ai o religie! Permite să fii întrebat: **Îl ai și tu pe acest Mântuitor viu ca prieten și Salvator?**

Nr. 25 EL CAUTĂ FERICIREA

„Dacă Mă veți căuta din toată inima, Mă voi lăsa să fiu găsit de voi,
zice Domnul.” (Jeremia 29,13-14)

El caută fericirea? Cine? Chiar tu; poate nu știi foarte limpede că este așa. Totuși, această tânjire inconștientă că ar trebui odată să mai vină ceva, că ar trebui să mai ai parte de ceva care să te facă fericit și acest sentiment neclar despre ceva, care ar trebui să fie mai altfel – toate nu sunt decât semne ale faptului că nu ești și nu ai ceea ce îți trebuie pentru a putea rosti: am devenit fericit! Mulți oameni caută fericirea unde nu este. O femeie nefericită în căsnicie s-a dat unui adulter fără scrupule. În scrisoarea în care ea accepta cererea lui rea, ea scria: ‚Ah, aș vrea să mai fiu fericită odată!’ Și ea căuta fericirea, - dar a găsit mizerie, rușine, blestem.

‚Sunt un om de plâns.’ așa spunea un bărbat în anii lui cei mai buni, către o creștină credincioasă. ‚Vedeți, când eram tânăr aveam o plăcere deosebită. Să beau șampanie; aceasta era plăcerea mea. Dar eram sărac, așa că n-am putut aproape niciodată să-mi permit lucrul acesta. Acum sunt bogat și aș putea să beau atâta șampanie câtă aș vrea, dar am o boală de inimă, iar medicul mi-a spus: Nu aveți voie cu nici un preț să beți șampanie, altfel vă riscați viața.’ Așa le merge multora; ei caută bucurie și plăcere pe pământ și tot nu pot să obțină ceea ce le dorește inima. Nenorocirea acestui om nu era acolo unde o vedea el, ci în aceea că n-a luat cu mulțumire din mâinile lui Dumnezeu: mai înainte sănătatea lui, iar acum bogăția lui. Fericit poate deveni un om abia când este sigur de harul Dumnezeului veșnic. Toată fericirea pământului, care nu este primită din mâna Tatălui, în părtășia vieții cu Dumnezeu, poartă viermele morții în sine.

Că fericirea nu locuiește pe tronurile celor puternici ai pământului, știe orice copil, atât din istorie, cât și din viața zilnică. După fericirea aceasta nici dorințele oamenilor nu tind așa ușor ca după cealaltă: **să devină fericiți prin bogăție**. Bărbat și femeie, tânăr și bătrân sunt orbiți de această himeră.

Miliardarul american Vanderbilt scria anul trecut: „O avere de un miliard este o povară prea grea pentru un singur om. Această greutate mă apasă la pământ și mă ucide. Eu nu mai scot nici o desfătare din ea, nu mai primesc nimic bun de la ea. Cu ce sunt mai fericit decât vecinul meu? El savurează mai bine decât mine adevăratele bucurii ale vieții. Sănătatea lui este mai bună, el va trăi mai mult decât mine și el, cel puțin, poate avea încredere în prietenii lui.” O, de s-ar lăsa mulți convinși că idolul vițelului de aur, în jurul căruia dansează lumea, nu poate oferi comoara unei inimi fericite! Ai fost vreodată la bursa unui mare oraș comercial, fie Berlin, Hamburg sau Bremen? Sute de bărbați se mișcă de-a valma, în conversații sonore și mare înghesuială. Unul vorbește, altul strigă, un al treilea fuge de la acesta la acela. Este vorba de afaceri mari; aici se încheie uneori, într-o asemenea convorbire, afaceri care aduc sute de mii câștig sau pierdere. De la balconul spectatorilor se vede ca și când oamenii ar fi nebuni. Ce este cu ei? Ei caută fericirea – și nici unul dintre ei n-o poate găsi acolo.

Domnul X. are un castel frumos și o moșie pe malurile Rinului. Nu lipsea nimic aici. Parcul era îngrijit cât se poate de bine, casa așa de elegantă și confortabilă, vizitii, slujitori și trăsurile boierești, bucătar și grădinar – totul îi stătea la dispoziție. În orașele mari din apropiere, teatrele, concertele ofereau orice distracție. Iarna erau vânători, vara erau călătorii interesante, dar în ciuda tuturor acestora, părea că ceva lipsește. Locuise deja atâția ani acolo, dintr-odată domnul X. a hotărât să vândă moșia, să se mute la poalele munților Pădurea Neagră și să-și construiască o vilă luxoasă cu grajduri în F., exact așa cum își dorea. A făcut și a reușit. Dar vai, vila nu era de mult gata și ocupată, când domnul X. a găsit că ar trebui să fie și mai frumos să locuiască pe malul lacului Bodensee. A construit și acolo o vilă în cel mai frumos cadru imaginabil, a mobilat-o, iar acum putea să locuiască în cele cinci luni de vară la Bodensee și iarna la poalele munților Pădurea Neagră și totuși n-a găsit ce a căutat. I-a mers ca aceluia prinț nefericit, care și-a construit castele regale admirabile, unul mai fermecător decât celălalt; când unul era gata, de-a dreptul își pierdea farmecul. Nefericitul rege a sfârșit în disperare.

Întotdeauna este așa cu acțiunile pământești. Orice lucrare pământească îl captivează pe om atât timp cât are de muncit la ea – când este gata, nu oferă nici o satisfacție.

Studiază biografiile celor mai vestiți eroi de război și ale oamenilor de stat, acele persoane, a căror putere de înfăptuire încununată de glorie, a condus statele și popoarele pe un drum nou. Privește în timpurile vechi sau noi sau cele mai noi, ia-l pe Alexandru cel Mare sau pe Cezar sau pe Napoleon – nu găsești nici unul care să fi găsit fericirea în succesele pământești. Biografiile poezilor, artiștilor, savanților și cercetătorilor tuturor popoarelor se încheie cu același dezacord: faimă și succes, admirația oamenilor, dar nici o fericire a inimii, nici o pace a inimii. Cu toate succesele pământești este ca și cu jucăriile și păpușile copiilor. Fericirea de a le avea este, într-adevăr, la început radioasă și mare și pentru o vreme inima pare deplin satisfăcută prin ea, dar nu mult după aceea se arată că copilul trece de vârsta jucăriilor lui, el este destinat unei realități, el caută și dorește în viață, ceea ce jucăriile nu-i mai pot oferi.

O, prietene, există și pentru tine această realitate a vieții, în care trebuie să găsești ceea ce îți duce inima la fericire și pace. Dar ascultă, aceea nu este de găsit în lucruri, în comori, în evenimente, ci într-o minunată Persoană, pe care trebuie s-o întâlnești, pentru a primi acolo ceea ce îți lipsește – **trebuie să te întâlnești cu Isus, Fiul lui Dumnezeu**.

Cauți fericirea? **Fii convins că fericirea te caută ea pe tine**. Dumnezeu cel veșnic a plecat din ceruri, dragostea L-a adus aici jos și inima Lui dorea să te găsească, să fii al Lui, să te mântuiască de ceea ce te apăsa, să te elibereze de ceea ce te face nefericit și să aline orice dor și suspin al inimii tale. Nu este o lipsă a bunurilor pământești, nu sunt experiențe tulburi ale

vieții ceea ce te face nefericit, nu, este **păcatul**, vina, care te împiedică să se reverse asupra vieții tale un râu de har și de pace din inima lui Dumnezeu.

Dumnezeul cel veșnic vrea să te poarte pe mâinile puterii Sale, vrea să poarte de grijă trupului și sufletului tău, să-ți păzească drumul, să-ți binecuvânteze munca, să-ți asculte rugăciunile. La fiecare pas al căii tale, să fii sigur, că puterea și harul lui Dumnezeu te însoțesc, ca să nu se poată apropia nimic de casa și de viața ta, care n-ar fi spre mântuirea ta pentru timp și veșnicie. Pentru toate nevoile tale Dumnezeu vrea să poarte de grijă ca Tată și vrea să-ți transforme viața într-o cale spre slava veșnică, împăratească din Casa Tatălui, unde să primești o cunună și o nespus de măreață moștenire. Până acolo nu trebuie niciodată să fii orfan, Isus vrea ceas de ceas să te însoțească, astfel încât să poți să-I vorbești Lui personal despre orice primejdie, greutate sau îngrijorare. El îți va răspunde prin Cuvântul Lui și prin Duhul Lui, astfel încât să înțelegi și să devii copleșitor de fericit la inima acestui Prieten, a Cărui dragoste este mult mai gingașă și devotată decât a fost cea a mamei tale.

Spune-mi dacă nu ești convins că un om care găsește această viață, este fericit? Aceasta este „**viața veșnică**”, viața copiilor lui Dumnezeu și ea este pregătită pentru tine, dacă mergi astăzi la Fiul lui Dumnezeu cu o mărturisire sinceră a păcatelor tale și Îi spui: Doamne Isuse, cred că Tu ai purtat pe cruce judecata pentru păcatele mele, că vrei să mă speli cu sângele Tău, Îți aduc tot ce pot să aduc: **vina mea și inima mea!**

Nr. 26 ÎN LUMEA MINCIUNII

„Afară sunt oricine iubește minciuna și trăiește în minciună.”
(Apocalipsa 22,15)

Faci și tu parte dintre oamenii care spun: în locul meu, **în postul meu nu pot să răzbesc fără minciuni**. Atunci lasă-mă să-ți spun că te înșeli și că minciunile tale te acuză înaintea lui Dumnezeu. **Tu nu ai nevoie să minți!** Dar minți deoarece conștiința ta este tocită. Este adevărat că unele popoare au faima rea de a avea un deosebit caracter mincinos. Turcii spun: minte ca un grec! Grecii o pasează armenilor. În estul Asiei, chinezii trec drept maeștri ai minciunii. **Dar la noi? Unde nu se minte?** Întrebă tinerii din școală, studenții, muncitorii, întrebă la negustori sau unde vrei tu: **la voi se minte?** Ți se va spune: da, mult, căci fără ea nu se poate răzbi.

Satan, tatăl minciunii, a făcut o faptă deosebit de abilă; pentru a adormi conștiințele, el a născocit cuvântul ‚minciună convențională’. Așadar, sub acest pavilion navighează toate felurile de minciuni. În o mie de situații ispititorul șoptește omului la ureche: ‚Dacă spui adevărul vei avea tot felul de greutăți și neplăceri. Fă să-ți fie comod – ce pierzi? Nimeni nu întrebă de ea, nimeni n-are vreo pagubă.’

Un negustor de aproape 40 de ani, care a ajuns de mai multe ori în contact cu procurorul și era despărțit de părinții lui care nu erau nevoiași, din cauza continuării nechibzuinței lui, a trimis următoarea poezie unei doamne bogate:

La ușa inimii tale bat și bat,
Ah, n-o-nchide, ascultă-mi rugămintea!
În Numele lui Dumnezeu stau și bat,
Un bărbat bolnav, aici, în casa ta.

Cât de frumos arat-aici și bine,
De-aș găsi și eu asemenea locaș, -
Cu totul altfel ca acas' la mine:
Un loc rece mereu, pustiu și golaș!

Doar o dată să mai fiu liber de chin,
Aș vrea și eu să fiu fericit deplin!
Nu mă lăsa să stau clipe deșarte,
Doar acum împlinește-mi ruga vie! –

Mulțumitor voi merge mai departe,
În alt loc pașii mei or să mă-mbie.
Dar până când ochii în moarte-or ceda,
Te rog din suflet, te rog, „nu mă uita!”

Ce mișcător! Cât de neînduplecat trebuie să fie un om pentru care nu înseamnă nimic o asemenea rugămintă - și cu toate acestea, totul era minciună, era vorba despre un leneș de meserie.

Mai șmecher decât acesta a fost un berlinez, tovarăș de meserie cu acest cerșetor, care, în orice caz, a absolvit o clasă superioară în școala tatălui minciunii, Despre el a relatat cineva în ziar: Deunăzi mergeam pe strada „Pe sub tei” și întâmplător am văzut că un om cu o înfățișare sărăcăcioasă a ridicat o bucațică de pâine și a mâncat-o cu o foame de lup. Mai mulți trecători care au observat acest lucru, s-au grăbit să subvenționeze cu un bănuț pe acest cel mai sărac dintre săraci. Câteva zile mai târziu l-am văzut din nou pe același bărbat în piața Potsdam. Spre uimirea mea am văzut că mergând, din când în când scotea din buzunar o bucată de pâine și o lăsa să cadă pe trotuar. Apoi, după ce se ducea o bucată de drum, se întorcea, ridica din nou firimiturile cu o mutră a profunde disperări și le mânca aparent cu o foame năprasnică și iar a putut să bage în buzunar câteva monede de nichel.

Cerșetorii de meserie socotesc o artă necesară câștigării pâinii lor să mintă magistral; adăposturile pe unde umblă, sunt școli înalte ale minciunii și ale artei prefăcătoriei. Hoții și criminalii mint în fața justiției; nimeni nu le-o ia în nume de rău; toți găsesc că este normal. Câți fii nu-și mint părinții pentru a obține bani! Alții mint pentru un geam spart, pentru o cană, numai să îndeparteze prin minciună vina, mare sau mică, – ei toți nu se gândesc că-L mint în față pe Dumnezeu sfânt, prezent. Că în viața zilnică este atâta minciună, aceasta nu-i surprinde pe oameni. Dar ne gândim fără să vrem când vine vorba de moarte: acesta este un lucru serios; așa de aproape în fața porții veșniciei, totul trebuie să fie adevăr. Să privim împrejur, cum se întâmplă între oamenii care stau la poarta veșniciei. Este un bărbat bogat, a cărui sănătate se arată dintr-odată a fi zdruncinată. S-a încercat metoda fizioterapică, schimbarea de aer, cu dietă deosebită. La început părea că merge spre bine, dar curând s-a observat că slăbiciunea crește. În sfârșit, a fost chemat un profesor renumit. El l-a consultat pe bolnav și n-a găsit nimic îngrijorător. „Primăvara este aproape, atunci sunt puteri noi în aerul blând, până atunci ceva mâncare consistentă, starea se va îmbunătăți repede.” Cu aceste cuvinte l-a părăsit pe bolnav. Abia a ieșit pe ușă, că a spus nevastei care-l conducea afară: „Starea soțului dumneavoastră este fără nădejde; va muri în câteva zile.” Familia îl vede dintr-odată pe iubitul tată stând în pragul veșniciei. Oare soția și copiii să nu-i spună bolnavului, cu dragoste, adevărul? Atunci ar putea ca ultimele zile și ore să le fie părinților și copiilor spre binecuvântare veșnică. Dar vai, se fac una cu iluzia înșelătoare a unui asemenea medic! Ce pierdere de neînlocuit pentru muribundul căruia i se ascunde în felul acesta apropierea morții!

Majoritatea oamenilor au ajuns într-o așa obișnuință a minciunii, încât sunt foarte surprinși când li se spune că acestea sunt păcate pentru care Dumnezeu îi va judeca în instanța sfântă.

Aceasta vreau și eu să-ți spun acum dragă prietene: Cercetează-ți odată viața serios, unde ești băgat în minciună, în falsă aparență! Vei descoperi mai multe decât crezi. Câte minciuni din obișnuință, minciuni de politețe, minciuni de scuze! Majoritatea oamenilor au sub conștiința lor adormită o întregă boltă, care este umplută cu minciuni și false aparențe. Lasă odată lumina lui Dumnezeu să lumineze înăuntru! Au fost scrisorile tale întotdeauna adevăr? Și scrisorile tale de afaceri? Salutările tale? Expresiile feței tale? Rugăciunile tale? Roagă-L pe Dumnezeu: arată-mi în viața mea tot ce este neadevăr!

Nu se minte numai în comerț, în meșteșug, pe vapoare, în cazărmi, în fața instanței și la paturile de moarte, - nu, peste tot, minciuna se strecoară în orice fel de relații omenești. Nu sunt excepții rare familiile în care bărbatul și femeia nu-și spun niciodată reciproc un neadevăr? Nu-și mint copiii părinții, slujitorii pe stăpânii lor, ucenicii pe maistrul lor și de multe ori și invers?

Chiar nu există nici un loc unde nu se minte?

O, ba da – există o cetate despre care este scris: „**Afară sunt mincinoșii!**” Este cetatea sfântă a lui Dumnezeu, Casa Tatălui, de sus, prin ale cărei porți nu va intra nimeni care iubește și trăiește minciuna. Ce țară minunată, în care nu mai există nici mincinoși și minciună, unde totul este adevăr: gânduri, vorbe, expresii faciale, priviri și fapte, **numai adevăr**, unde nimeni nu pare altfel decât este! Vrei acolo? Atunci trebuie să vii deja de acum la Isus, care se mai numește și „Împărat al adevărului”. Trebuie să fugi de împărăția și de prințul minciunii, să rupi cu tot ce înseamnă minciună. Vino numai întâi cu tot păcatul tău înaintea **feței** lui Dumnezeu, în lumina adevărului! Spune încrezător Domnului Isus cine ești și ce ai făcut, toată viața ta, tot, de care ești conștient, ceea ce ai ascuns de oameni. Smerește-te ca un păcătos pierdut, vinovat, în fața Mântuitorului Isus. Unde cunoști oameni pe care i-ai înșelat, calomniat sau mințit, cere Domnului puterea unei mărturisiri adevărate – El ți-o va da. Adu-ți viața astfel în lumina adevărului, încât să poți să-I spui lui Dumnezeu: **În viața mea nu mai sunt lucruri întunecate, pe care să nu le fi adus la lumină. Credința în sângele Fiului lui Dumnezeu, vărsat pentru tine, îți tămăduiește atunci conștiința, aduce pacea în inima ta și-ți deschide poarta pentru a intra în acea cetate, unde nu poate intra nici un mincinos, nimeni care iubește și trăiește minciuna.**

Nr. 27

DUMNEZEU ȘTIE SĂ-I GĂSEASCĂ PE BATJOCORITORI

“Pedepsele sunt pregătite pentru
și loviturile pentru spatele nebunilor.” (Proverbe 19,29)

În decembrie 1903 a fost făcut cunoscut următorul fapt (**compară cu „Mărturiile unui vechi soldat” anul IX, Nr.12, „Căzut pe mâna justiției”**): „**Acum foarte puțin timp s-a îmbolnăvit în B. un ateu grosolan și batjocoritor**, care a trecut deja de 60 de ani, de cancer de limbă. El a ajuns în mâna unui medic credincios, care ducea o viață de rugăciune, care i-a mărturisit pe Isus și gravitatea veșniciei și l-a trimis la operație în clinica unui mare oraș din apropiere. Operația a reușit așa fel, încât de data aceasta a fost tăiată de medici numai jumătate din limbă; bărbatul mai poate vorbi. Dar în ciuda acestui limbaj deslușit al lui Dumnezeu, el nici după operație nu s-a întors cu pocăință, el continua cu jumătatea lui de limbă să blesteme pe Dumnezeu, Cuvântul și poporul Lui. Nu trebuie să fii proroc pentru a prevesti că Dumnezeu o s-o termine cu acest om.”

Așadar, acest bărbat s-a îmbolnăvit grav de cancer de esofag și trebuie, atât cât pot oamenii prevedea, să moară nenorocit de foame. El a slăbit tare, așa cum scrie acum acel medic credincios. Dumnezeu a știut să-l găsească. Acum aroganța lui s-a spart; în aceste zile el ia plângând din mâna medicului textul: „Cetele celor deznădăjduiți” („Mărturiile unui vechi soldat” anul X, Nr.15), în care se poate citi că nu există nici o nevoie, nici o nenorocire, nici o dificultate, din care Dumnezeu să nu aibă o cale salvatoare de ieșire, pentru omul care se predă crezând în mâinile lui Isus. Da, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său iubit, pentru a-i salva pe păcătoși din vină și blestem și să le aducă viața sub binecuvântare pentru timp și veșnicie. Dar acest Dumnezeu al dragostei și al îndurării este un Dumnezeu sfânt, care știe să-i găsească pe batjocoritori și pe atei. Ziarul relatează în anul 1904 textual:

Baltimore, 17 august. Aici locuia un ateu cunoscut, pe nume Whitney. Ca de atâtea ori, ieri era într-o ceartă aprigă cu prietenii, despre existența sau inexistența unei ființe divine. În culmea enervării a strigat: „Îl provoc pe Atotputernicul să mă culce mort la pământ.” În aceeași clipă s-a prăbușit fără viață.” Dumnezeu a încredințat ucenicilor lui Isus, pentru acest timp pământesc, mărturia despre sfințenia și existența Lui. Unde sunt prezenți asemenea ucenici, ei poartă răspunderea ca toți atei și batjocoritorii să audă o mărturie clară despre Dumnezeul atotputernic și prezent, care S-a arătat în Hristos, pentru a face cunoscut tuturor oamenilor, dragostea Lui îndurătoare. Este har că Dumnezeu, în majoritatea cazurilor, aduce la cunoștință această mărturie prin **buze omenești**. Dar ca să nu se înșele nimeni asupra existenței Sale, Dumnezeu Însuși convinge în unele ocazii, cu mână atotputernică și cu o limpezime mai presus de orice îndoială, pe aceia care nu vor să-l cunoască, despre aceea că EL Însuși poate să răspundă batjocoritorilor.

Într-un sat de pe Rin era un festiva al cântăreților. Satul a fost împodobit cu steaguri, ghirlande și porți triumfale. Un butoi mic, așa-numitul „cap de pisică” a fost umplut cu pulbere și fixat cu pietre, pentru a saluta cu slave de tun intrarea solemnă a musafirilor. O trupă de bărbați tineri din sat a trecut pe sub poarta triumfală spre pajiște, unde stătea butoiul. Un om tânăr, cam de 19 ani, le-a strigat râzând camarazilor lui: „Acum am trecut și eu prin poarta cea strâmtă, **acum voi ajunge și eu curând în cer.**” Acest batjocoritor s-a apucat apoi să descarce butoiul. „Capul de pisică” a zburat în țandări, capul batjocoritorului s-a sfărâmat, iar el a fost mort pe loc. Nu știm câte îndemnuri și avertismente au precedat această judecată gravă, cât de mult și-o fi amuțit acel tânăr glasul conștiinței. Vorba lui batjocoritoare a arătat că știa exact, că nu se poate intra în cer decât prin poarta strâmtă a pocăinței. Atât rudele, cât și tot satul au privit acest eveniment ca pe o predică despre textul: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!”

Ai trecut prin poarta cea strâmtă? Ai venit ca un păcătos pierdut la Isus, Mântuitorul? Ai găsit har și împăcare în rănile lui Isus? Dacă trebuie să spui: încă nu! atunci grăbește-te la EL. În fața mea este un mare număr de știri garantate, care relatează cum știe Dumnezeu să-i găsească pe batjocoritori.

Într-o stațiune balneară, o familie a adunat în jurul ei pentru prânz, o societate cu vază. Se ținea o sărbătoare, iar starea de spirit era plină de viață. Unii membri ai societății au ajuns cu discuția la cel mai înalt grad, determinați de evenimentul zilei și articolul din ziar, la Dumnezeu, Domnul Însuși, care trebuie să-și lase astăzi dezbătută de tot felul de nebuni, chiar existența. S-a spus câte o vorbă bună. Lucrul acesta a devenit curând enervant pentru un medic renumit, care era și el invitat ca prieten al casei. Se foia neliniștit pe scaunul lui încoace și încolo și, când tocmai a intervenit o pauză în discuție, a strigat tare în fața întregii societăți, în timp ce se bătea pe burta impunătoare: „Ei ași! Ce să fac cu toată vorbăria voastră? Aici, acesta este dumnezeul meu, pe acesta îl văd, acestuia îi slujesc și în afară de aceasta, mă simt foarte bine! Orice altceva este absurditate!”

S-a lăsat o liniște adâncă în societate. Ca o spaimă bruscă a venit peste ei, era ca un coșmar peste toți; curând societatea s-a destrămat. Nu mult după aceea, doctorul sănătos până atunci, a început să bolească. La început n-a știut exact ce este cu el. Dar mâncarea și băutura, pe care

punea atâta preț, nu-i mai plăceau. Slăbea tot mai mult; curând stomacul n-a mai acceptat mâncare deloc: - cancerul de stomac a evoluat la acest bărbat, care abia dacă a fost vreodată bolnav. Cine a văzut vreodată un asemenea bolnav, acela cunoaște aceste chinuri groaznice. Suferințele, de multe ori de lungă durată, sfârșesc fie prin străpungerea peretelui stomacal, fie prin inaniție. Aceasta din urmă a fost cazul aici.

Acelora care-L cunosc pe Dumnezeu și se tem de El, aceste evenimente să le întărească credința, că Dumnezeu intervine la timpul potrivit pentru onoarea Numelui Său. Martorii lui Isus nu sunt singuri, Domnul Însuși este prezent. **Crezi tu în Dumnezeul prezent?** Atunci mărturisește-L cu inima voioasă, cu capul ridicat în fața tăgăduitorilor și batjocoritorilor! Nu te teme de ei, pășește curajos în întâmpinarea lor, spune-le **cine este Dumnezeul cel sfânt**, spune-le **ce este judecata care vine și pierzarea veșnică, dar spune-le și că Isus vrea să-i mântuiască, că harul vrea să se îndure de ei!**

Nu este nemaipomenit, ci foarte ușor de înțeles, că Dumnezeu iese în evidență în zilele actuale, cu răspunsuri așa de deslușite, de clare. Spiritul anticreștin își înalță peste tot capul, existența lui Dumnezeu este negată cu obrăznicie, Biblia este declarată ca minciună și născocire, lumea nevăzută este socotită ca nimic. Atunci Dumnezeu scrie cu litere de foc în fața ochilor generației zilelor noastre, că El este prezent și știe să-Și găsească vrăjmașii.

Dar tu, te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu? Eu nu știu dacă tu ai pe conștiință păcatul de a fi batjocorit sau blestemat pe Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, pe Isus și pe copiii lui Dumnezeu. Dar un lucru este hotărâtor: te-ai smerit înaintea Celui răstignit cu multele tale păcate, cu anii pierduți ai vieții tale? O, fă-o, până există pentru tine timpul harului! Poți găsi har, har deplin!

În satul H, din nordul Germaniei locuiește un bărbat care a fost un hulitor al lui Dumnezeu. El căzuse atât de adânc, încât gura lui nelegiuită blestema cu voce tare pe Dumnezeu. Atunci Dumnezeu a pus una din aceste mărturii în mâna lui. El a citit despre dragostea lui Isus, despre harul lui Dumnezeu. Inima lui a fost străpunsă – el a căutat și a găsit har, iertarea deplină. El trăiește de mult timp ca un ucenic devotat al lui Isus, în mijlocul copiilor lui Dumnezeu.

Nr. 28 CE NEBUNIE!

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea fericirii (textual: mântuirii), este puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1,18)

La începutul anului 1895, un bărbat pe nume H. din Fr. a fugit în America. El și-a ucis cumnatul cu o lovitură de cuțit în abdomen. El a abandonat casă, avere și familie și a obținut fericit un loc pe vaporul rapid „Elbe”. Astfel a sperat să scape de brațul pământesc al autorității. Dar mai repede decât ar fi putut justiția să-l condamne în Fr., a căzut în mâinile unui Judecător mai mare, deoarece mândrul și frumosul vapor s-a scufundat în 30 ianuarie 1895, numai la 48 de ore de la plecarea din portul Bremen. Trei sute de călători au căzut în acel ceas de noapte în mormântul ud și rece. Dar ce grav când ne gândim: ei încă trăiesc toți, căci doar au fost toți ființe nemuritoare. Sufletele lor sunt toate pe veci la Dumnezeu, dar pe veci despărțite de El; soarta lor este pecetluită, ei sunt pe veci salvați sau pe veci pierduți.

Puținii călători care au fost atunci salvați din valuri, au relatat despre scenele de groază de neuitat, care s-au petrecut pe vaporul care se scufunda. Unii stăteau în genunchi și strigau la Dumnezeu, alții plâneau tare și strigau de frică, până s-a ajuns la bătaie și alții iar, se holbau în disperare confuză în întâmpinarea veșniciei. Deci între acești călători era și acel H., care a crezut că valurile oceanului l-ar fi dus în siguranță. El nu s-a gândit că ar exista un Dumnezeu sfânt, atotputernic, de care nu poate să fugă. **Ce nebunie!** El s-a temut de judecătorul pământesc, dar nu de cel veșnic. Nebunii zic în inima lor: **nu există Dumnezeu.** Ei îi pun întotdeauna la socoteală numai pe oameni, lucrurile vizibile și viața pământească. Lasă-mă să te întreb dacă până acum poate ai fost și tu un asemenea nebun? **Ești și tu pe cale de a întâlni pe Dumnezeul cel sfânt, fără ca problema păcatului tău să fie pusă în ordine?**

Printre cei 300 de călători, așa cum s-a stabilit atunci, a fost un altul, care înainte de plecare și-a asigurat viața pentru 100 000 de mărci. Cu siguranță că lucrul acesta a fost folositor și plăcut pentru rudele lui – dar cu ce l-a ajutat în scurtele minute înainte de moartea sa, dacă a ajuns la cunoștința disperată **că sufletul lui nu era asigurat.** **Ce nebunie** să te gândești la moarte, să-ți asiguri viața pentru bani și să uiți de adăpostul veșnic. Poate ești prins în această nebunie, încât ești preocupat ca în cazul morții tale, să lași bani în urmă pentru ai tăi – dar **ce-ți rămâne ție însuși** dacă părăsești această viață, de aceasta nu ești preocupat? Gândește-te, totuși, la acea clipă în care trebuie să părăsești oamenii și lucrurile care sunt în jurul tău! Ca ceața îți trece tot ce este pământesc. Poate apuci să spui un Adio, dar **nu poți să iei pe nimeni și nimic cu tine.** În fața ochilor tăi se deschide veșnicia nesfârșită și aripi nevăzute te poartă în acel loc, care va fi partea ta veșnică. În același timp vezi alte suflete, care sunt purtate în sus, în Paradisul lui Dumnezeu, care cu bucurie fericită și cu strigăte de veselie se întind spre Domnul, care i-a răscumpărat și i-a mântuit cu sângele Lui. Dar tu personal, vei fi purtat în jos, într-un loc al chinului,, al întunericii, al tânguirii veșnice, unde nu mai licărește nici o nădejde. **Și acolo să locuiești veșnic?** Vai, ai fost chemat la mântuire, Dumnezeu a vrut să te mântuiască? Nu ți s-a rentat? **Ce nebunie!**

Între timp, rudele tale pe pământ își împart banii lăsați în urmă de tine, sumele pentru care poate ți-ai asigurat viața. Dar ce înfricoșător, când tu însuși auzi în jurul tău mii de oameni pierduți tânguindu-se: ‚Ah, totuși de-aș fi...! Ah, totuși de-aș fi...!‘ Iar tu trebuie să consimți gemând: ‚Ah, totuși de-aș fi...! Ah, totuși de-aș fi...!‘ Ce anume? Ah, totuși, de m-aș fi smerit înaintea dragostei lui Dumnezeu, care mă căuta, ah, de-aș fi chemat totuși Numele lui Isus, în care se găsea mântuire pentru totdeauna.

Oameni fără număr sunt asemenea nebuni, care își aranjează un Dumnezeu și o religie așa cum le convine. Ei cred că dacă ei ar fi mulțumiți cu ei înșiși, ar trebui să fie și Dumnezeu. Ei alunecă peste problema păcatelor lor, ca și când n-ar fi chiar nimic; inima lor rea, egoistă, murdară, o găsesc destul de bună pentru a apărea înaintea lui Dumnezeu. De aceea ei nu știu ce să facă cu crucea de la Golgota, iar cele două mari cuvinte de mângâiere și biruință: **răscumpărare și împăcare** nu le pot înțelege.

Ești și tu un asemenea nebun orb, care nu vede munții vinii lui și care n-a apărut încă niciodată înaintea lui Dumnezeu cu stăruința pentru har? O, atunci roagă-L pe Dumnezeu: arată-mi păcatul meu! Când îl vei vedea, vei învăța să strigi după har, vei înțelege ce este crucea pe care a fost junghiat Mielul lui Dumnezeu, ca marea jertfă de împăcare și ce este sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe Golgota pentru a răscumpăra pe cei vinovați și a spăla pe cei pătați.

‚Cum poate totuși cineva să creadă‘, a strigat un bărbat cu vehemență, ‚că se poate obține iertarea păcatelor prin sângele unui crucificat? Nu este aceasta o nebunie?‘ ‚Cu siguranță,‘ a răspuns un creștin care ședea în fața lui, ‚așa o numește și apostolul Pavel.‘ ‚Glumiți, desigur,‘ a spus necredinciosul, ‚eu și Pavel doar nu suntem de acord.‘ ‚Citiți!‘ Cu aceasta, acela i-a dat

batjocoritorului Cartea Sfântă și i-a arătat textul de la 1 Corinteni 1,18: „Propovăduirea crucii este o **nebunie** pentru cei ce sunt pe calea pierzării; **dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.**” Bărbatul a întrerupt discuția. Era mai emoționat decât lăsa să se vadă. Apoi a început acasă să citească Biblia cu seriozitate, întâi pe ascuns, apoi fără sfială. Acum propovăduirea crucii nu i se mai pare o nebunie, el face parte dintre cei mântuiți, cărora propovăduirea crucii le-a adus mântuire și viață veșnică.

Acum spune, prietene, ce este pentru tine propovăduirea crucii de la Golgota? Nebunie sau viață și pace? O, meditează asupra acestui lucru, ca să nu ajungi pentru totdeauna la pierzare prin nebunia ta!

În luna septembrie a anului 1904, flota de pescuit din R. trebuia să pornească în larg pe vreme bună și cer senin. Unii pescari s-au uitat înainte de plecarea în larg la barometru și au fost mirați să vadă ce jos coborâse coloana de mercur; aceasta anunța furtună. Nimic în atmosferă nu părea să justifice acest nivel al barometrului, așa că s-a hotărât cu toate acestea să se plece în larg. Ce nebunie din partea unor oameni care cunoșteau marea și care știau că bărcile lor pescărești nu puteau face față unei furtuni mari. După puține ore s-a întunecat cerul, a izbucnit o furtună, căreia i-a căzut victimă aproape toată flota de pescuit. Barometrul a avut dreptate și a spus adevărul.

Și noi, prietene, avem un barometru, avem Cuvântul neîndoielnic al lui Dumnezeu. – Mărturiile lui sunt mai de încredere decât afirmațiile oscilante ale unui barometru. Și deja de mai bine de 1800 de ani Cuvântul lui Dumnezeu vestește o furtună, mânia lui Dumnezeu peste lume. „Iată că furtuna Domnului, urgia izbucnește, se năpustește vijelia și cade peste capul celor răi.” (Compară cu Ieremia 23,19). Aparența lumii poate mărturisi împotriva; ea pășește realmente înainte, se înfrumusețează cu arta și cu știința ei, dar furtuna va veni. Deci pune-te la adăpost până mai este timp, fugi din fața mâniei care vine; pune-te la adăpost în portul mântuirii, care astăzi mai este deschis oricărui păcătos! Sunt brațele lui Isus, ale Fiului lui Dumnezeu, care a ieșit de la Tatăl, să caute și să mântuiască ce era pierdut.

Nu fii atât de nebun ca acei pescari, căci ceasul este aproape când Dumnezeu va încheia socotelile cu toți care disprețuiesc Cuvântul Lui și „au lepădat sfatul Lui”. Și ce grav este ceea ce spune gura Lui despre aceasta: „Fiindcă eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile mele și nu vă plac muștrările mele, de aceea și eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza, când vă va apuca groaza ca o furtună și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea.” (Proverbe 1,24-27 textual).

Gândește-te la cele ce sunt spre pacea ta; nu amâna mai mult mântuirea sufletului tău! Ascultă ce spune Dumnezeu: „**Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!**” (Evrei 3,7). „**Iată, acum este vremea potrivită; iată, acum este ziua mântuirii.**” (2 Corinteni 6,2).

Nr. 29
EȘTI ÎN SIGURANȚĂ?

„Fiți atenți la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să fie împovărate de mâncare și de băutură (beție) și de îngrijorările vieții și ziua aceea să vină peste voi pe neașteptate. Pentru că ea va veni ca un laț peste toți cei care locuiesc pe fața întregului pământ.” (Luca 21,34-35)

Dintre oameni cei mai de deplâns fac parte aceia care suferă de mania persecuției. Acești sărmani oameni văd primejdii acolo unde nu sunt. Inima lor înfricoșată strigă după liniște și siguranță. Ah, ei nu pot pricepe că există pentru ei siguranță și ocrotire, numai de-ar vrea să creadă lucrul acesta. Un bărbat bogat, care avea depusă în bancă o avere mai mare de 200 000 de mărci, avea ideea fixă că a sărăcit, că era îndatorat tuturor oamenilor, se aștepta numai clipa de a-l arunca în stradă, unde ar trebui atunci să moară de foame. Era iarnă și era jalnic să auzi acest bărbat spunând: ‚O, cum va fi când va trebui să rătăcesc pe străzi în aceste nopți reci de iarnă, fără un acoperiș!’ Într-adevăr, un om demn de compătimit!

Cu ce l-a ajutat averea lui? Asemenea oameni se torturează singuri în teama lor, prin primejdii care nu există. Pentru asemenea bolnavi sărmani nu este alt ajutor decât mângâierea evangheliei. Cu toate că mulți medici psihiatri se străduiesc să-și țină bolnavii departe de orice contact cu creștinii credincioși, totuși, în câte un caz evanghelia și-a dovedit puterea biruitoare, iar rugăciunile credinței au obținut, ceea ce nici un medic n-a putut să ofere: liniștea inimii, somn sănătos, tămăduire de aceste halucinații apăsătoare. Pe drept compătimim asemenea bolnavi – este într-adevăr o suferință să ascuți cuvintele lor pline de teamă și să le vezi figurile înspăimântate. Cu toate acestea, având în vedere veșnicia, să avem încă și mai multă milă de oamenii care nu văd în starea lor neîmpăcată, primejdia iminentă care este aproape de ei. Moartea este aproape de ei; dacă sunt trași dincolo, în veșnicie, de puterea ei irezistibilă, atunci se scufundă într-un chin veșnic, mult mai rău și mai trist decât chinul lor nebunesc. Dragă omule neîmpăcat, tu nu suferi de mania persecuției, nu, tu suferi de contrariul, de orbie spirituală care te împiedică să vezi în ce primejdie îngrozitoare ești.

Dumnezeu depune multe eforturi pentru a-i chema pe oameni la pocăință. El le pune zilnic în fața ochilor, prin ziare, exemple zguduitoare, despre cât de brusc sunt oamenii smulși din această viață. Când Domnului Isus I-au fost povestite în Ierusalim două asemenea mari nenorociri, care s-au petrecut atunci, El a spus oamenilor care se aflau în jurul Lui: „**Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.**” (Luca 13,3). Dar oamenii nu se pocăiesc. Ei vorbesc, într-adevăr, cu o aparentă emoție a inimii, despre un accident de vapor sau de tren, dar ei nu ajung până la întrebarea: ‚**Moartea mea nu este la fel de aproape ca a lor? Și unde voi merge atunci?**’ Această foaie vrea să-ți aducă aminte că moartea îți este mai aproape decât crezi. Nimeni nu se poate ascunde de ea sau să se pună în siguranță – numai cu excepția că el caută și găsește adăpost la Biruitorul morții, Isus. La picioarele Lui este un loc al siguranței, al ocrotirii veșnice. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre păcătoșii fără griji: „O prăpădenie mare va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.” (1 Tesaloniceni 5,3). Câți nu vor să scape de moarte, de forța amenințătoare a morții, dar nu pot. Moartea îi prinde cu mână puternică și îi duce acolo unde ei n-ar vrea, în fața Judecătorului veșnic.

În 14 august 1892 a avut loc explozia unui cazan, pe pachebotul cu saloane „Mont-blanc”, pe lacul Geneva, scurt înainte ca vaporul să vrea să părăsească cheiul din Lausanne, pentru a porni o călătorie peste valurile albastre ale lacului, în direcția Geneva. Peste treizeci de persoane au fost ucise, unii pe loc prin aburul izbucnit, alții răniți mortal. Printre victimele nenorocirii se afla și o familie olandeză bogată. Tatăl fusese îngrijorat din cauza multelor accidente de cale ferată și a pus să i se construiască o diligență mare, comodă. Spera ca astfel

să poată să călătorească prin lume cu ai lui, **fără grijă**. Au ajuns până la Lausanne și n-au văzut nici o primejdie în aceasta, să călătorească peste lacul luminos, cu vaporul nou, înzestrat cu tot confortul, pentru a admira munții nebuloși, care străluceau în lumina soarelui cu capetele lor înzăpezite. Dar abia pășiseră în salonul de clasa I, că vaporul s-a zguduit sub bubuitul puternic al exploziei cazanului, aburul clocotit i-a învăluit și i-a ucis. Primejdia pentru acești oameni nu era în accidentele de cale ferată și siguranța lor nu era în diligența lor. Primejdia era în păcatele lor, în starea lor neîmpăcată, în apropierea veșniciei și a judecății. Unul se teme de holeră, altul se înspăimântă pentru că se teme pentru copiii lui de difterie. Acesta tremură în fața părerii oamenilor, acela în fața pierderii averii sale. **Dar cine tremură în fața păcatelor lui și în fața judecății Dumnezeuului sfânt?**

Cândva, Dumnezeu a făcut cunoscut prin Noe neamului omenesc păcătos, judecata mâniei Sale. Deoarece avertizările au fost zadarnice; nimeni n-a căutat adăpost în arca de salvare cât timp ușa acesteia a stat deschisă. 120 de ani a vestit Noe contemporanilor lui judecata care urma să vină. **A fost zadarnic**. Atunci a năvălit deodată potopul judecății și i-a tras pe oameni la pieire. Același lucru se repetă de jur-împrejurul nostru de mii de ori. Dar în loc să se întoarcă cu pocăința la Dumnezeu, omul a încercat să se protejeze singur față de primejdiile care-l înconjurau. **Reușește? Nu!** În ciuda oricărei științe, strădanii și griji, în ciuda tuturor banilor care se folosesc, marile, zguduitoarele accidente în care pier deodată mulți oameni, nu încetează. Niciodată n-au exista pompieri așa de bine școliți, așa de excelenți ca astăzi. Îți poți chema telegrafic aici în câteva minute. Niciodată n-au fost arhitecții așa de ingenioși, pentru a proteja casele împotriva incendiului. Se construiesc ieșiri în caz de pericol, scări de incendiu din fier și piatră, se construiesc teatre, magazine universale, vapoare, care sunt declarate ignifuge. Cu toate acestea, avem parte de aceste înfricoșătoare nenorociri prin incendii. Niciodată n-a avut știința medicală atâta cunoștință despre tainele corpului omenesc, despre natura bolii produsă de bacili, despre mijloacele combaterii ei, ca astăzi. Niciodată n-au existat măsuri preventive așa de bune, de a asigura în gări așezarea corectă a macazelor, pentru a evita accidentele de cale ferată. Niciodată n-a existat o poliție așa ramificată, bine școlită, pentru a învinge infracționalitatea, pentru a-i găsi pe criminali și hoți și a proteja publicul. Niciodată n-au existat așa de multe și de felurite societăți de asigurare împotriva accidentelor pe apă și pe uscat, ca astăzi. Dar cu toate acestea nu există nici o siguranță împotriva morții. Numai acela este în siguranță, care poate mărturisi cu adevărul inimii: „Domnul este lumina și mângâierea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinul vieții mele: de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27,1). Aceasta este partea celor care au fost împăcați cu Dumnezeul cel sfânt, prin credința în sângele Fiului lui Dumnezeu vărsat pe Golgota, care se pot lăuda: **sunt un copil al lui Dumnezeu! Harul Tatălui veșnic mă acoperă. Ce-i drept, umblu prin valea umbrei morții, dar nu mă tem de nici un rău.** (Psalmul 23,3). Lăudat fie Dumnezeu, că în zilele noastre și lucrul acesta poate fi proclamat: niciodată n-a fost mărturisită evanghelia despre harul mântuitor al lui Dumnezeu așa de complex, așa de pătrunzător la toate popoarele, ca astăzi. Niciodată n-au fost atâția mesageri adevărați legitimați de Dumnezeu, trimiși în toate clasele sociale, ca astăzi. Niciodată n-au stat atât de larg deschise evangheliei, toate porțile statului și poporului, ca astăzi. **Dar te-ai smerit Cuvântului harului? Ești în siguranță?** Te-a biruit dragostea lui Dumnezeu? I-ai spus Domnul Isus: Doamne, vreau să-Ți dau inima mea, pune mâna Ta pe viața mea, vreau să fiu al Tău?

Nr. 30
PE CINE PREFERI?

„Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul.
Alege viața!” (Deuteronom 30,19)

Nevasta unui marinar a așteptat nouă ani întoarcerea bărbatului ei; corabia dispăruse. Tribunalul l-a declarat mort pe soțul ei. Femeia s-a căsătorit cu un alt bărbat și câțiva ani a avut o căsnicie fericită cu acesta. Atunci s-a întors primul bărbat. În ce situație nespuse de grea a ajuns această femeie! Ea trebuia să decidă dacă vrea să aparțină primului bărbat sau celui de-al doilea. Ea nu voia să desfacă noul legământ – ea a renunțat la primul bărbat. O luptă grea – dar de neevitat. Femeia ar fi vrut să amâne decizia – în cele din urmă a trebuit să se dedice ori unuia, ori celuilalt. Era o hotărâre de viață pentru totdeauna.

Aceasta este o pildă potrivită pentru starea sufletească a unui creștin, care privește lumea și pofta ei, tot ce oferă lumea în: izbândă, onoare, desfătare. Lucrurile trecătoare și oamenii firești au pretenția: tu îmi aparții mie! Ai crescut în aceste lucruri, gânduri, prietenii! Dar un creștin adevărat și-a dat inima lui Isus și a găsit la El o fericire negrăită. De aceea s-a despărțit el de lume și de pofta ei. Prin acea nevastă a marinarului putem să învățăm să înțelegem ceea ce este creștinismul în esența lui: o decizie pentru totdeauna a vieții și a inimi! Dar nu decizia vieții pentru **un om**, ci **pentru Dumnezeu**. Cel care a venit din cer și a murit pe cruce, ca să te elibereze pe tine de vina păcatului și de tot blestemul, ca să răscumpere pentru tine o veșnicie de fericire și pace cu sângele Lui, Isus este Acela, Cel care-ți spune: **dă-Mi inima ta!** Vrei? O, lasă-L pe Fiul lui Dumnezeu încununat cu spini, să stea în fața ochilor tăi, El întinde mâinile spre tine, El vrea să fii al Lui. Dar tu nu poți să devii un ucenic al lui Isus și un moștenitor al mântuirii, dacă față de lume nu vei trece de partea lui Isus.

Un bărbat tânăr, a cărui soție devenise credincioasă, a venit la un mesager al lui Isus, convins de păcatul lui, sub acuzațiile conștiinței lui, pentru a căuta harul. Domnul s-a plecat spre el; el înțelegea și simțea că Dumnezeu întinde spre el mâinile harului. Sfătuit să trăiască o viață nouă pentru Domnul, el a spus: Da, dar un lucru nu pot: să rup cu vechii mei prieteni de cârciumă, este prea greu, nu reușesc. – Cu toate că auzise cuvântul că prietenia cu lumea este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, bărbatul a rămas la părerea lui, că această ruptură este prea grea. El a continuat în fapt vechea lui relație și n-a mărturisit prietenilor lui că L-a întâlnit pe Isus și că a avut parte de har. Curând după aceea, slujitorul lui Dumnezeu a fost chemat de tânăra femeie; bărbatul ei era grav bolnav, avea muștrări de conștiință, ea se temea că este de rău cu el. Evanghelistul a mers cu ea și l-a găsit pe bolnav în autoacuzare, în teama că va trebui să moară. Și după părerea medicilor era foarte bolnav. Mesagerul lui Dumnezeu a îngenușat împreună cu tânăra femeie lângă patul bolnavului și L-a chemat pe Medicul atotputernic pentru tămăduire și ajutor. El era convins că Domnul Se va îndura și i-a amintit bolnavului, plin de dragoste și serios, că acum a văzut ce înseamnă să-L tăgăduiești pe Isus, din teamă de oameni amărâți. Dumnezeu a întors boala în acea clipă și după puține zile, bărbatul era sănătos pe picioare. Totuși, ceea ce Îi era dator lui Dumnezeu n-a făcut nici acum, el nu L-a mărturisit pe Isus în fața prietenilor lui și nu s-a despărțit de ei. Câteva săptămâni după aceea zăcea din nou în același chin, în pragul morții. Iar a venit tânăra nevastă în necazul ei la martorul lui Isus, pentru a-l chema. Sub groaznice autoacuzării bărbatul bolnav se zvârcolea în dureri și a rugat, dacă nu se găsește îndurare și ajutor pentru el la Dumnezeu oricărui har. Și într-adevăr, Dumnezeu S-a lăsat și de data aceasta înduplecat, a tămăduit și a salvat. Cel vindecat acum de două ori, a spus: ‚Mi-e prea greu aici, în fața vechilor mei prieteni să-L mărturisesc pe Isus, mă voi muta în altă localitate. (A numit o localitate.) Acolo îmi voi cumpăra o mică proprietate, acolo sunt îndepărtat de sub influența prietenilor mei și sunt liber să trăiesc cum vreau.‘ Evanghelistul l-a avertizat: ‚Nu știți câte zile aveți de trăit și

dacă veți ajunge vreodată în acea localitate. **Mărturisiți astăzi pe Domnul și Mântuitorul dumneavoastră, în fața prietenilor dumneavoastră de până acum!** ,Lucrul acesta este prea greu, nu-l pot face.' Zadarnice au fost orice rugăminte, admonestare și avertizare.

Puțin după aceea a apărut din nou tânăra femeie profund întristată și l-a rugat să mai vină o dată la bărbatul ei, a cărui stare părea fără nădejde. Slujitorul lui Dumnezeu a venit. Ce priveliște! Un om disperat, devorat de chinuri lăuntrice, care nu mai voia ca cineva să se roage cu el sau pentru el. În exclamațiile lui pline de disperare revenea mereu acel cuvânt îngrozitor al profetului. „**Secerișul s-a isprăvit, vara a trecut și noi tot nu suntem mântuiți!**” (Ieremia 8,20).

Dragul meu prieten, Domnul slavei, Dumnezeu cel veșnic este Cel care întinde mâinile spre tine, ca să găsești har și viața veșnică, prin îndurarea lui Dumnezeu și prin sângele lui Isus. Dacă vrei s-o găsești, trebuie să treci dincolo, din rândul copiilor lumii, în cetele mântuiților lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu trebuie să-ți fie mai dragă decât slava oamenilor. Cine devine cu adevărat **proprietatea Mântuitorului**, pe acela îl desparte mărturia pentru Domul său de copiii lumii și de existența ei. Îi merge ca în zilele primilor creștini. Îndată ce n-au mai mers la templul păgân și n-ai mai prăznuit împreună cu ceilalți sărbătorile idolești, au fost respinși de familiile lor și de prieteni. În vremea prigoanei te costa viața să fii creștin. De multe ori devotamentul ucenicilor lui Isus era pus la grea încercare în fața rugului, a animalelor sălbatice și a săbii justiției.

Oamenii neîntorși la Dumnezeu își închipuie întotdeauna că este vorba despre o învățătură, care se poate accepta sau refuza. Dar este o eroare profundă. Este vorba despre **o Persoană măreață**, despre **Fiul lui Dumnezeu**, care este dragostea și Căruia trebuie să-I deschizi sau să-I închizi inima. Dumnezeu pune și astăzi în fața ochilor căldicelei creștinătăți de nume, modele impresionante de asemenea oameni, care țin credincioșia Mântuitorului lor Isus până la moarte și dau totul pentru a-L mărturisi.

Din prigonirile adeptilor lui Isus din China, în timpul ,Răscoalei boxerilor' din anii 1900 și 1901 au relatat misionarii: În Provincia Shansi, unde într-un oraș au trebuit să-și dea viața 200 de locuitori, de dragul credinței lor, primul rod dintre martiri a fost un bărbat bătrân. Boxerii l-au luat, l-au predat slujbașilor, care au pretins de la el dezicerea de credința lui și au pus să i se dea 800 de lovituri. Dar și alte torturi alese, nu i-au smuls dezicerea cerută. El a mai trăit câteva zile în închisoare, apoi l-au omorât.

În orașul Hotshau boxerii au găsit un creștin; l-au legat l-au culcat pe jos, au clădit de jur-împrejurul lui lemne și le-au aprins. Trebuia să fie prăjit încet, până la moarte; focul era așa de departe de trupul lui, încât o isprăvire rapidă a chinurilor lui era imposibilă. În lupta lui cu moartea, nenorocitul s-a rostogolit mai aproape de foc. În cele din urmă, omul ars pe jumătate a fost scos de acolo; încă mai trăia și în chinul lui nu s-a dezis de credința în Domnul lui, nu s-a lepădat de Mântuitorul lui. – Unor creștin chinezi le-a fost tăiată o cruce în frunte, din cauza credinței lor și apoi au fost puși la soare, ca să se ardă și să rămână însemnați ca creștini toată viața. Mai bine au suportat lucrul acesta, decât să se lepede.

Acum permite-mi să te întreb **dacă vrei să-I dai inima ta Celui răstignit?** Nu poți trece pe lângă El, fără o hotărâre a vieții. **Cui vrei să aparții și să slujești: lui Isus sau lumii?**

Nr. 31
MOARTEA ESTE BIRUITĂ

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.” (Ioan 11,25-26)

Lasă-mă să te întreb, prietene: **Este realitate, adevăr petrecut**, că Fiul lui Dumnezeu venit din cer pentru păcătoșii pierduți, a murit pe cruce? Este adevăr istoric că a înviat a treia zi? **Da sau nu?** Dacă nu este adevărat, atunci tot creștinismul este minciună; dacă **este adevărat**, atunci harul lui Dumnezeu s-a arătat **pentru toți oamenii, și pentru tine**, pentru a te elibera de sub blestemul păcatului, de sub puterea morții. Dar ascultă, nu te ajută cu nimic dacă ai acceptat acest adevăr cu rațiunea, cu memoria. Nu te ajută cu nimic dacă până și la examenul școlar obții calificativul: Religie: „Foarte bine!”. Nu, te ajută abia atunci când inima ta, voința lăuntrică Îl apucă pe acest Fiu al lui Dumnezeu, venit din cer, răstignit și înviat, **ca pe Mântuitorul tău**, astfel încât să iei în stăpânire crezând, ceea ce îți spune evanghelia: pe capul încununat cu spinii al lui Hristos răstignit zace o întregă vină a păcatului, El a purtat tot blestemul pe care-l meriți tu, pedeapsa pentru pacea ta a căzut peste El, din rănilor Lui de moarte curge viața pentru oricine crede, **învierea Lui a adus eliberarea de sub puterea morții pentru toți ai Lui!** O, fericit triumf - **moartea atotbiruitoare a fost biruită!** Regele spaimei și-a pierdut puterea! Peste întinderile creației și ale veșniciei răsună cuvântul biruitor: **„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată!”**

Neamul omenesc a căzut pradă morții de când Adam și Eva au devenit păcătoși. „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” Satan, marele mincinos și ispititor, a spus, într-adevăr: „Hotărât că nu veți muri.” – dar când Abel, ucis de Cain, zăcea la picioarele părinților lui, atunci au văzut că moarte intrase la ei. Ce clipă, când primul mort a fost văzut pe pământ! Eva a trebuit întâi să înțeleagă că fiul ei iubit nu avea să se mai trezească. Ei i s-a întâmplat cum li se întâmplă astăzi copilașilor care-și văd mama pe patul de moarte și încă nu știu că acești ochi nu se vor mai deschide și că această gură nu-i va mai striga pe micuții dragi. „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, **din pricină că toți au păcătuit.**”

Câte o mamă nu-și vede fiul întorcându-se din Africa de Sud-vest. Numărul victimelor a devenit mai mare decât s-a crezut și în unele case au fost îmbrăcate hainele de doliu. Și ce câmpuri de morți, când te gândești dincolo, la estul Asiei, unde pe câmpurile de luptă ruso-japoneze, morții numără multe zeci de mii! Gândește-te că pe globul pământesc mor zilnic în medie 96 000 de oameni - abia atunci îți faci o impresie despre adevărul că **moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. Și peste tine.** O știi bine. Spune: oare unde te duce biruitorul negru, când îți taie firul vieții? Te-ai gândit vreodată serios la lucrul acesta? Murirea este doar o ușă prin care te poartă moartea; **oare ce este în spatele ușii?**

Secerătorul neîndurător doboară aici tinerii, acolo bătrânii. Lui îi plătesc tribut eroii, biruitorii. Când curajosul amiral Makaroff a pornit cu vasul-amiral „Petropaulovsk” din portul Port Arthur împotriva flotei japoneze superioare, acolo stătea un erou pe puntea de comandă, care i-a făcut eroi pe ofițerii și marinarii lui. Dar când dintr-odată explozia mării mine marine a spulberat nava, îndrăznețul erou a trebuit să coboare steagul în fața călărețului negru, care i-a rupt așa, pe neașteptate trunchiul de oțel al navei.

Poți, ca odinioară contele de Mansfeld în războiul de treizeci de ani, la apropierea morții să te încingi cu sabia, să te ții drept, dar în clipa decisivă eroul cade la pământ în fața celui mai tare.

Încă mai este ca la strămoșii neamului nostru, despre care este scris în al cincilea capitol al Genezei, câte sute de ani au trăit; dar după ce se spune că mulți bărbați au născut fii și fiice, răsună la sfârșitul fiecărei acestei biografii, ca un dangăt de clopot: **și a murit**. Totuși, în acest șir este unul, pe nume Enoh, despre care este scris: „**Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.**” Deci nu moartea l-a luat, ci Dumnezeu, căci Enoh devenise prin credință proprietatea lui Dumnezeu. Acest Enoh se află în șirul strămoșilor lui ca un om al lui Dumnezeu, care a îndepărtat puterea morții prin puterea harului. În cei 300 de ani ai pelerinajului său, el a trecut peste câmpul de luptă al acestei vieți ca biruitor și l-a părăsit tot ca biruitor. **El a umblat cu Dumnezeu!** Nu este minunat lucrul acesta? Ascultă, și tu ești chemat să umbli cu Dumnezeu. Ceea ce te-a adus sub puterea morții, **vina**, trebuie să-ți fie luată. Tu trebuie să treci prin viață ca biruitor, **până te ia Dumnezeu** de la credința în Isus cel înviat, la contemplarea marelui tău Mântuitor.

Isus, Prințul vieții, a mers la cruce împovărat cu vina noastră, a suferit și a murit sub judecata lui Dumnezeu și este pentru toți cei care au devenit ascultători de El, urzitorul mântuirii veșnice (Evrei 5,9). El a luat puterea celui care avea stăpânirea morții, adică a diavolului.

Ce biruință minunată a fost aceasta, când Fiul lui Dumnezeu, care suferind și murind a biruit pe Satan și puterea păcatului, S-a dovedit în învierea Lui ca un **biruitor al morții**. Din marea fortăreață a lui Satan a fost scoasă, sfărâmată, piatra unghiulară, piatra dreptunghiulară pe care se sprijinea, **moartea** a fost înfrântă. Mii și zeci de mii de ucenici ai lui Isus au dovedit în viață, suferință și moarte, că morții i-a fost luată puterea de peste toți cei care au devenit proprietatea lui Isus.

Un om tânăr, grav accidentat – el a căzut cu un sac de făină din hambar și și-a rupt coloana vertebrală în două locuri – i-a spus prietenului său care plângea: „Nu plânge, abia-mi simt durerile, iar inima mea este foarte fericită. Mă bucur că mă duc la Isus. Mi-e dor de aceasta; curând voi fi la El.” Nu este aici cu adevărat moartea un vrăjmaș biruit?

Un **lepros** japonez, pe nume Gattori Isaburo, care a devenit proprietatea lui Isus cu doi ani înaintea plecării lui acasă, în scrisoarea lui de adio către fratele lui mai tânăr a scris următoarele: „Mi-am petrecut toată viața în ostilități și în durerea bolii mele. Cu siguranță sunt creatura cea mai nenorocită din lume. O, ce bucurie și ce plăcere este să părăsesc această lume care iubește păcatul, care este umplută cu nemulțumire și cu rău, și să intru în slava lui Dumnezeu. Proslăvește Numele Domnului în fiecare zi. Eu merg înainte la Domnul și te voi aștepta acolo. Bucură-te și mulțumește lui Dumnezeu pentru adormirea mea. Mai am multe de scris, dar nu mai este timp, căci voi adormi foarte curând; așa că îți dăruiesc o carte, Biblia. Citește-o în prezența Domnului, înviorează-te din ea dimineața și seara. Acum pun pana deoparte.” G. I.

Ce mărturie măreață despre biruința asupra morții, pe care a câștigat-o o inimă care se odihnește în Isus. Acum, în vremea aceasta, trupul creștinilor credincioși se degradează după moarte. Și totuși, ei nu mor, ei adorm, pleacă acasă, dezbracă haina pelerinului. Dar vine clipa când Domnul va chema pe ai Săi, care vor trăi atunci pe pământ, cu glasul arhanghelului, cu sunetul trâmbiței, pentru a fi preschimbați, pentru a se grăbi în întâmpinarea Lui, ca să meargă cu El în Casa Tatălui și să împartă pe veci slava Lui. Aceasta este nădejdea adevărată, garantată de Dumnezeu, a creștinilor adevărați. Dar la ce-ți ajută toate acestea dacă nu le ai? Dacă nu ești eliberat de blestemul păcatului prin sângele lui Isus, n-ai nici o parte la triumful și la învierea Lui. „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” Nu, el rămâne în moarte, în puterea morții, care-l duce înaintea tronului Judecătorului.

Nr. 32
NU TREBUIE SĂ EXAGERĂM

„Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele?
Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El;
dar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Împărați 18,21)

În N. a fost propovăduită vestea harului, într-un șir de adunări de evangelizare. Printre cei care mărturiseau deschis că voiau să-I dea inima Domnului, erau doi oameni care păreau profund emoționați în fața dragostei lui Dumnezeu.

Totuși, era bătător la ochi că ei, ca și când s-ar fi înțeles personal între ei, între patru ochi, nu aveau nimic rău de mărturisit din viața lor. Nici minciună, nici mânie, nici neascultare, nici necinste, nici necurăție. Dacă ai vrut să-i crezi pe cuvânt – și cine a putut să nu aibă încredere în privirea nevinovată a acestor ochi? – era totul așa frumos în ordine, încât fără să vrei te mirai, de ce oameni așa perfecți caută, de fapt, un Mântuitor, Care a venit să mântuiască doar **păcătoși și păcătoase**.

Cu toate acestea, acești oameni dragi căutau într-adevăr părtășia credincioșilor și păreau dispuși să meargă împreună cu copiii lui Dumnezeu pe calea cea îngustă. Nu mult după aceea a venit seara de revelion. În diferite localuri publice ale micului oraș, aveau loc baluri. Acolo domnea exuberanța lumii, cea mai dezvățată veselie; acolo treceau în noul an cu tărăboi, în timp ce copiii lui Dumnezeu erau adunați pentru rugăciune; ei au pășit peste pragul anului cu stăruința fierbinte, să poată fi un an al harului, al ocrotirilor, al binecuvântărilor. Și unde erau cei doi? **În mijlocul plăcerii lumii**. Curând au regretat calea îngustă. „Să renunțăm al aceste distracții? Nu, să fii evlavios este bine, iar atunci predicile de evanghelizare au fost într-adevăr frumoase. Dacă anul viitor va veni același evanghelist, iar mergem acolo. Dar știți, nu trebuie să se exagereze!”

Acesta este limbajul lumii, care șchiopătează de amândouă părțile. Ei n-au nici o idee despre sfințenia lui Dumnezeu cu care au de-a face. De aceea nici nu simt povara păcatelor lor. Seara adorm liniștiți, chiar dacă au în urma lor multe cuvinte rele, gânduri necurate și căi ale infidelității. Păcatul lor începe întotdeauna abia atunci să apese, când trebuie să se rușineze în fața altor oameni. De aceea nici n-au niciodată mai mult de mărturisit, decât ceea ce toată lumea știe deja. Dar secretele păcatului lor nu le divulgă. Ei se gândesc: de ce să mă blamez așa? În unele cercuri este astăzi moda să fii „creștin”. Oamenii merg acolo unde pot auzi o predică serioasă, se dau drept credincioși hotărâți și citesc texte și reviste care mărturisesc creștinismul adevărat. Dar cu aceasta consideră că au făcut destul și sunt foarte hotărâți să nu mai facă nimic în continuare. Nu se ajunge la o **transformare reală a vieții**. Natura inimii și a minții rămâne neschimbată. Desigur, în cele din urmă ar dori mult să ajungă în cer, dar această dorință nu face mai mult decât ca oamenii să gândească: n-ar strica să fim și noi văzuți printre evlavioși. O, sărmani fățarnici, oameni care vă dați după împrejurări, care întoarceți capul ca o giruetă - **voi șchiopătați în iad!** Voi aveți de-a face cu Dumnezeul cel sfânt!

Ce bine că oameni nu-L pot înșela pe Dumnezeu! El privește în inimă până în străfunduri și știe ce caută și vrea fiecare. Unii oameni se plâng că trăim în vremuri așa fără Dumnezeu – dar situația stă altfel. Trăim în **zile ale separației**, contrastele dintre lumină și întuneric se ivesc tot mai limpede. **Hristos sau Belial?** Despre această întrebare este vorba în străfundul vieții.

Între Isus și Satan este în realitate război. Lucrurile vizibile, lumești maschează această stare de război, așa încât majoritatea oamenilor nu-și dau seama. Dar dacă pășești hotărât de partea lui Isus, atunci vei vedea că ești în teritoriul inamic. Nu poți fi combatant în amândouă părțile – altfel ai deveni trădător în amândouă părțile.

Japonezii ar mulțumi pentru un batalion care astăzi ar vrea să lupte de partea lor, iar mâine de partea rușilor. Chiar și în treburile politice ajunge de dispreț oricine reprezintă două partide în opoziție. Cu atât mai mult este imposibil în privința creștinismului, să stai cu inima în ambele părți. Dacă Dumnezeu este Dumnezeu, sluiți-I Lui și sluiți-I cu dăruirea inimii. Dar dacă tu crezi că cinstea, pofta și prietenia lumii sunt partea cea mai bună, atunci slujește lumii. Renunță la gândul că cele două ar putea fi unite între ele. Dacă îi aparții lui Isus, dacă vrei să fii mântuit prin puterea sângelui Său și prin harul lui Dumnezeu, atunci trebuie să se ajungă la o ruptură cu trecutul tău și la o ruptură cu lumea. Tu trebuie să pui în mâinile lui Isus viitorul tău și transformarea vieții tale. Harul te cheamă și te trage; **tu porți responsabilitatea**, dacă și ce răspunzi chemării lui. Acum stai în fața întrebării: **vrei să te lași mântuit din vină și blestem prin puterea sângelui lui Isus?** Da sau nu? Vrei să faci hotărât înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor această ruptură cu trecutul tău și cu lumea? Mulți care au auzit acest mesaj serios al evangheliei, sunt ca o pasăre pe nuiuaa unsă cu clei; ele ar vrea să zboare, dar în același timp sunt încheiate prin cele lumești și ținute bine. În adâncul sufletului ei sunt legați de lume; ei spun că vor să renunțe la păcat și totuși nu vor lucrul acesta. Ei seamănă cu oile pe care le scoți cu forța din staulul care arde, dar în clipa când au liberă hotărâre a voinței, se grăbesc înapoi acolo. Acești oameni, care întotdeauna se grăbesc înapoi la lume, „**pentru că nu trebuie să exagerăm cu nimic**”, nu au niciodată curajul unei mărturisiri pentru Domnul. Bazat pe experiență, Dumnezeu a folosit multă educație cu asemenea oameni, pentru a-i aduce la hotărârea inimii pentru Domnul – dar în marea majoritate a cazurilor, Dumnezeu nu Și-a atins ținta. Slabele începuturi ale unui asemenea creștinism se tocesc tot mai mult. Lumea devine tot mai puternică. Dacă felul acesta de creștini îi găsim 10 ani mai târziu, atunci sunt total împietriți și indiferenți. Ei au devenit: copaci care au murit de două ori.

Un soldat tânăr, care a savurat din plin lumea și păcatul, a ajuns sub chemarea harului lui Dumnezeu. Inima lui a fost mișcată, s-a ajuns la o discuție cu martorul lui Isus. Tânărul bărbat și-a plecat genunchii și și-a încredințat viața Domnului, cu vorbele buzelor lui. Dar inima lui n-a fost totuși sinceră. Desigur, voia să fie mântuit și să obțină o nădejde a slavei, **dar el voia să-și păstreze în același timp libertatea, să-și continue vechea viață după nevoie**. Când s-a ridicat de pe genunchi, a spus că el ar vrea și în viitor să se întoarcă iar și iar la Domnul Isus. A fost zadarnică orice avertizare. **Zadarnic** i s-a amintit că el ca soldat a jurat **cândva** credință suveranului său și astfel este legat pentru totdeauna; zadarnic i s-a spus că o femeie se unește cu bărbatul pentru toată viața **cu un** cuvânt de credincioșie. Aceasta a fost prea mult pentru el. El a crezut că aceasta este exagerat și s-a întors acolo de unde a venit – în felul de a fi al lumii. Începând de atunci a evitat să se întâlnească cu aceia, care mărturisesc ca esență a adevăratului creștinism, o dăruire deplină lui Isus a inimii și a vieții.

Acești oameni cred într-adevăr, că ar trebui să nu se exagereze nici cu slujirea păcatului și a lumii. Desigur, ar putea să nu se facă așa de neomenos de îngustă calea virtuții și ar trebui închis un ochi, pentru ei și pentru alții, dacă au băut o dată cu un anturaj vesel, dacă au batjocorit împreună și chiar au luat parte la discuții imorale și glume murdare. **Trebuie doar, să nu se exagereze în nimic**. Totuși, când viața unor asemenea oameni va fi dezvăluită în ziua judecării, toți oamenii vor vedea că aceste persoane, atât în căile rele ale păcatului, cât și în indiferența și răceala inimii lor față de dragostea căutătoare a lui Dumnezeu au exagerat așa de rău, încât harul lui Dumnezeu nu i-a mai putut mântui.

Păzește-te de greșeala care ruinează sufletele, ca să poți fi mântuit înainte de mânia viitoare, dacă aduci Domnului numai **cuvinte** de mulțumire și de dăruire, dar **inima** vrei s-o lași în lume! Drumul tău va merge în jos, căci străfundul inimii tale, adevărata ta voință s-au întors de la soarele vieții veșnice, a cărui rază de har te-a atins.

Nr. 33
UNDE VEI FI MÂINE?

„Ascultați acum, voi care ziceți: „Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga! Și nu știți ce vă va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur ce se arată puțintel și apoi piere.” (Iacov 4,13-14)

În 12 martie anul acesta, un ziar scria: „Din Odessa se comunică: În ședința de ieri a consiliului nostru orașenesc, primarul orașului, prințul Georg Gagarin, a fost lovit de apoplexie în mijlocul unui discurs și s-a prăbușit mort într-o clipă. Tot ajutorul medicilor s-a dovedit a fi zadarnic. Consfătuirea s-a încheiat imediat cu mare consternare.”

Prințul Gagarin era un bărbat foarte înzestrat, care a înființat o mare societate rusească de navigație cu vapoare, ca primar al Odesei era foarte ocupat – în orice caz, în 11 martie 1905 nu s-a gândit că în 12 deja va fi în veșnicie. Nu era nici o îndoială, că în acea clipă s-a iscat mare consternare printre consilierii orașenești din Odessa. Întrebarea este numai, dacă prin acest eveniment au devenit înțelepți.

Acum ceva asemănător din Berlin. Raportul poliției comunică: „Domnișoara B. a făcut stop cardiac și a murit pe loc în seara de 12 august, într-un salon de dans din strada Potsdam.” „Domnișoara B.”, așa era comunicat în ziar, „era actriță într-un teatru de aici, angajată pentru roluri tragice. În 12 august a mers la localul de dans S., cu mai mulți cunoscuți. Într-o pauză dintre dansuri a povestit unui domn, de câte ori a jucat pe scenă rolul unei moarte și făcea comentarii vesele că încă mai trăiește. În aceeași clipă a căzut și a fost un cadavru. A fost dusă în garderobă. Un medic chemat imediat n-a mai putut decât să-i constate decesul. Toți musafirii părăsiseră între timp localul.” -

Este scris: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12 textual). Că moartea face ca trupul nostru să se descompună, știe omul. Dar sufletul tău nu poate fi nici descompus, nici îngropat. **Când mori, rămâi ceea ce ești.** Moartea trupească te duce numai într-o altă lume, într-o altă stare, fie în starea vieții la Dumnezeu, fie în starea morții alungat de la Dumnezeu pentru totdeauna. Marea întrebare este: **dacă în viața pământească ai apucat viața veșnică**, la care Isus, Fiul lui Dumnezeu te-a chemat din har. **Isus este Prințul vieții, El însuși este viața și dă viața veșnică** tuturor care cred în EL. Ce nehibzuință să nu apuci acest dar nespus de măreț al vieții veșnice! Ce nebunie să te lași înșelat, lipsit de acest cel mai înalt bun, prin lucruri trecătoare, pe care omul muritor trebuie să le lase în urmă ca nevaloroase!

N-a mers dragostea lui Dumnezeu ani întregi pe urma ta și te-a îndemnat zi și noapte, să accepți marele dar de har al vieții veșnice, din mâinile străpunse ale Hristos-ului înviat? Ba a fost un cortegiu funerar care a depus mărturie, ba a fost o boală, ba un anunț mortuar, ba o scrisoare, azi o primejdie în care ai fost ocrotit, iar mâine o foaie de ziar care ți-a povestit despre moartea bruscă a multor oameni. Ba ți-a adus aminte ziua ta de naștere, ba revelionul, ba primul tău fir cărunt, de timpul harului care se scurge. Dar Dumnezeu îți vorbește prin câte un cuvânt din Biblie despre moarte, judecată și împăcare, har și mântuire. Lucrul acesta îl face și acum, prin această pagină.

Tu ai planuri și gânduri de tot felul în mintea ta, tu iei ca de la sine înțeles faptul că mâine vei fi încă în familia ta, în afacerea ta – **ești sigur de lucrul acesta?** Și dacă nu, **oare unde vei fi mâine?** Dacă vei lăsa să treacă toate avertizările lui Dumnezeu, fără a te smeri înaintea Prințului vieții cu vina păcatului tău și fără să primești viața din mâna Lui, atunci vei muri într-o zi, pentru a merge acolo **unde Isus nu este, unde nu este viața, ci moartea veșnică.** Nu vei înceta niciodată să exiști, căci ești o personalitate care durează în veci. În

fond, lucrul acesta îl știu toți oamenii. Ei simt de asemenea, că prin blestemul păcatului au căzut pradă morții veșnice, dacă nu au parte prin harul lui Dumnezeu, de o mare transformare a vieții. Dar în loc să arunce, cu credință, vina păcatului lor și povara conștiinței asupra lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, ei doresc să rămână în firea lor veche. Lângă ei este un amăgitor, care le spune la ureche: ‚Mergi liniștit mai departe pe drumul tău. Mai este timp. Te poți întoarce mai târziu.‘ Dar Dumnezeu, care este adevăr și dragoste, spune: ‚Acum este ziua potrivită; acum este ziua mântuirii.‘ (2 Corinteni 6,2).

Un fost artilerist povestea despre un bărbat din bateria lui, care hulea mereu. La fiecare avertizare serioasă răspundea că el ar ști o zicală spre mântuirea sufletului său: Doamne, îndură-te de mine, păcătosul! Aceasta ar ajuta la Dumnezeul îndurător. Dar apoi s-a întâmplat, că în timp ce bateria traversa un pod îngust, s-a iscat o mare dezordine. Caii speriați se îmbulzeau spre parapetul scund, hulitorul s-a prăbușit cu caii lui în râul torențial și s-a scufundat cu un blestem. A fost scos cadavru. Evenimentul acesta a zguduit atunci echipele bateriei, cu atât mai mult, cu cât te gândeai la nădejdea ușuratică cu care se consola sârmanul.

Totuși, mor cu miile, care n-au fost departe de Dumnezeul cel bogat, care n-au fost batjocoritori și disprețuitori ai lui Dumnezeu și ai Fiului Său, dar care nu s-au predat niciodată cu adevărat Domnului, care n-au devenit proprietatea Lui. Unii dintre ei încă au vrut să se convertească, alții erau **aproape** convertiți, dar încă nu erau tocmai convertiți. Cine **aproape** prinde trenul, ajunge prea târziu. Cum va fi să ajungi prea târziu pentru mântuirea veșnică, să fii veșnic despărțit de Dumnezeu, în întuneric, ocară și rușine!

Rece și fără viață zăcea în fața mea unul dintre cei mai buni cunoscuți ai mei, - așa povestea un prieten – cu care am vorbit de multe ori despre mântuirea sufletului lui. Avea un caracter plăcut și era un negustor capabil. Noi avuseserăm de curând adunări de evanghelizare și domnul B., decedatul, a apărut și el în una din ore. Eu încă am vorbit cu el după aceea și i-am arătat primejdia îngrozitoare de a amâna mântuirea sufletului lui. A trebuit să-mi dea dreptate și mi-a răspuns: ‚Tot ce spuneți este adevărat; aceasta nu este o problemă pentru mine; dar astăzi încă nu mă pot întoarce la Hristos!‘ În ziua următoare am plecat în călătorie pentru un timp scurt. Când m-am întors și am coborât din tren, era un prieten acolo, venit să mă aștepte. ‚Știi deja‘, a zis el, ‚că B. a murit? Azi dimineată la ora două a murit.‘ ‚A fost mântuit?‘ a fost prima mea întrebare. ‚Nu,‘ a spus prietenul meu, ‚din câte știu eu, nu.‘ Încă în aceeași seară am mers la casa funerară, în care am făcut atâtea vizite. Ochii mei au zăbovit mult pe fața palidă; durerea sufletului meu era mare. Ah, acest bărbat scump ar fi putut să aibă pe Hristos și bucuriile veșnice ale slavei lui Dumnezeu, dar nu l-a vrut. Iar acum? Dacă a murit fără Hristos, așa cum a trăit, după câte știm, atunci sufletul lui este acum în veșnica nenorocire amară, departe de Dumnezeu! – El **aproape** se predase Domnului și Mântuitorului, era **aproape** mântuit, **aproape** se abandonase în brațele dragostei veșnice, dar n-a făcut-o, atât cât știm din propria lui gură.

Acum ascultă, prietene, prin harul lui Dumnezeu poți să ajungi la certitudinea unde vei fi mâine, astfel încât să poți spune: mâine voi fi unde sunt astăzi, în mâinile harului lui Dumnezeu, în părtășie cu Isus, Care m-a răscumpărat cu sângele Lui, ca să fiu proprietatea Lui veșnică. Dacă vrei să ajungi la această certitudine, la această pace a inimi, atunci trebuie să vii astăzi la Isus, cu povara păcatelor tale, cu petele, greșelile și neglijențele tale.

‚Cu o zi înainte de moarte trebuie să vă întorceți la Dumnezeu‘ i s-a spus unui bărbat, care stătea în fața întrebării: dacă vrea să-și deschidă inima Domnului Isus. Interlocutorul a răspuns zâmbind: ‚Deci lucrul acesta ar trebui să fie, desigur, **astăzi**.‘ Foarte isteț! Toată viața noastră este un lanț numai din „Acum”. „Acum” cel de mai înainte a trecut; „acum” cel care vine, încă nu este al nostru. De aceea: **Astăzi! Astăzi! Acum!**

Nr. 34
TRUFIE FRÂNTĂ

„Cel rău, în trufia feței lui spune: ‚El nu contează!’
Toate gândurile lui sunt: ‚Nu este Dumnezeu!’” (Psalmul 10,4)

De multe zeci de ani, cercetători erudiți sunt preocupați cu săpăturile de la movila pustie care acoperă ruinele metropolei Babilon. Acum cinci ani au fost găsite resturi ale sălii tronului regelui Nebucadnețar. Este o construcție uriașă, lată de 18 metri și lungă de 52 de metri. În fața ușii de intrare se află nișa în care pe vremuri stătea tronul care stăpânea universul. Ornamente bogat colorate, conservate încă pe ambele părți ale nișei tronului, vorbesc despre ceea ce a fost cândva aici. Despre puterea și strălucirea acestei împărății, ne facem doar imagini incomplete. Sceptrul lui Nebucadnețar stăpânea de la India până la Marea Mediterană și până la izvoarele Nilului. Egiptul și nordul Africii îi erau supuse. Palestina, Siria, Persia, Arabia erau provincii babiloniene. Oștirea lui Nebucadnețar număra sute de mii, flotele lui navigau în Oceanul Indian și pe Marea Mediterană. Când și-a construit din nou capitala Babilon, a oferit de lucru unor popoare întregi. El și-a înconjurat reședința cu două ziduri, dintre care cel exterior era înalt de 50 de metri și lat de 30 de metri. 100 de porți de fier duceau în cetatea uriașă. Nebucadnețar era un biruitor neînvingător, marele organizator al împărăției sale, un stăpânitor suveran – nu-i de mirare că el, păgânul, a ajuns în primejdia de a-L uita pe Dumnezeu, care i Se adevărase deja cu putere pe drumul lui și pe care el însuși deja Îl mărturisise ca pe Cel viu și atotputernic. Dar Dumnezeu nu i-a dat lui Nebucadnețar numai un slujitor devotat alături, Daniel, care-L cunoștea pe Dumnezeu și umbla înaintea Lui, ci i-a vorbit printr-un vis profetic, pentru a-l avertiza. Daniel i-a tălmăcit împăratului visul care îl speriască atât. Cu adâncă emoție a inimii l-a prevenit pe împărat de trufie, ca judecata amenințătoare a lui Dumnezeu să fie oprită. Căci acesta era mesajul visului, că Nebucadnețar, din cauza mândriei lui trebuia umilit atât, încât să stea, ca un nebun, cu animalele. „de aceea, împărate, placă-ți sfatul meu!” așa a încheiat bărbatul devotat, „Pune capăt păcatelor tale și rupe-o cu nelegiuirile tale!”

Au trecut douăsprezece luni – atunci Nebucadnețar se plimba pe acoperișul palatului său împărătesc din Babilon. Ce priveliște pentru ochii lui! La picioarele lui vedea cetatea împărătească, îngrădită cu trei rânduri de ziduri, care astupau partea de nord a Babilonului. Se înșirau palat lângă palat; acolo trona curtea lui, guvernul lui; în mijlocul castelelor împărătești era templul; totul era dominat de sanctuarul național al babilonienilor, o piramidă enormă, numită **mormântul lui Belu**. În partea de sud i se alătura metropola Babilon, cu străzile ei late, dreptunghiulare, străbătută mai multe mile de fluviul Eufrat, înconjurată din toate părțile de acele ziduri înalte de fortăreață, ale căror turnuri de apărare păreau că înconjoară cetatea ca o coroană. Departe, din sud, din câmpia Dura, lumina peste sate și orașe, pe coloana lui înaltă, monumentul național de aur, pe care Nebucadnețar l-a ridicat. La vederea unui asemenea fast și măreție, Nebucadnețar l-a uitat pe Dumnezeu și a pretins lauda și admirația suitei sale, prin faptul că zicea: „**Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?**” (Daniel 4,30). Dar ce spaimă! În loc de admirația umilă a comandanților oștirii și a oamenilor de curte, a răsunat din cer un glas: „Află, împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția! Te vor izgoni din mijlocul oamenilor și vei locui la un loc cu fiarele câmpului; îți vor da să mănânci iarbă ca la boi și vor trece peste tine șapte vremi, până vei recunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.” (Daniel 4,31-32). Era glasul lui Dumnezeu. **Brusc Nebucadnețar a devenit nebun**, a fost dus de acolo, afară, la animale – cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit. Dar harul a fost acela care s-a ocupat de acest

mare bărbat extraordinar. El trebuia să-L descopere pe Cel atotputernic și pe sine însuși și să devină un martor smerit al lui Dumnezeu în fața lumii întregi.

Și a devenit; Dumnezeu Și-a atins ținta cu el. Într-o mare proclamație împărătească, Nebucadnețar însuși și-a recunoscut mândria, adâncă lui umilință și reabilitarea plină de har a lui Dumnezeu. Mesajul împărătesc începea cu cuvintele: „Mi-a plăcut să fac cunoscute semnele și minunile pe care Cel Preaînalt le-a făcut pentru mine. Ce mari sunt semnele și ce puternice sunt minunile Lui! Împărăția lui este o Împărăție veșnică, iar stăpânirea lui dăinuiește din generație în generație.” Iar sfârșitul era așa: „De aceea eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, **căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cel ce umblă cu mândrie!**” (Compară cu Daniel 4). Imaginează-ți cum acest monarh puternic, în găteala împărătească, pe tronul său de aur, a ridicat glasul pentru a da citire acestui mesaj, în timp ce mai-marii împărăției sale, prinții și comandanții oștirii se plecau până la pământ înaintea lui, în această sală regăsită a tronului. Acest mesaj împărătesc a fost tradus în toate limbile întinsei împărății și dusă în toate provinciile prin trimiși împărătești. Nebucadnețar a murit în anul 561, înainte de nașterea Domnului. Dumnezeu a purtat de grijă ca mărturiile lui să ajungă până la inima ta.

Dar nu numai: prinți, eroi, oameni de stat și milionari sunt în primejdie de a fi trufași – nu numai artiști celebri sau femeile care sunt admirate pentru frumusețea lor. Nu, această primejdie există la fel pentru oameni săraci și neînsemnați. Poți să fii în zdrențe la fel de mândru ca și în uniforma de ministru. Chiar hoții și criminalii în închisoare sunt de multe ori mândri. Despărțirea mândră de Dumnezeu este caracteristica deosebită a zilelor noastre.

„**Duhul care lucrează acum în fiii neascultării**” (Efeseni 2,2), așa numește Scriptura spiritul vremurilor actuale. Nu este întâmplare, ci o consecință inevitabilă a despărțirii de Dumnezeu, că ospiciile se supraaglomerează cu nebuni, cu desperați, încât numărul sinuciderilor crește înspăimântător. Despărțirea de Dumnezeu este în sine deja o nebunie, din fața căreia orice om rațional ar trebui să se dea înapoi îngrozit. Majoritatea oamenilor nu bănuiesc cât de îngrozitoare este această trufie, este o scârbă înaintea lui Dumnezeu. (Compară Proverbe 16,5). Face parte din legile fundamentale ale Împărăției lui Dumnezeu, după care El guvernează lumea: „**Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.**” (1 Petru 5,5). În loc să se smerească în pocăință cu păcatul lui, omul ridică pumnul de pe pământ spre cer și strigă Mântuitorului care vrea să-l mântuiască: „Nu vrem ca acesta să stăpânească peste noi!” Milioane de oameni sunt de acord. Savanți, profesori și băieți imaturi sunt de aceeași părere, că n-au nevoie de Dumnezeu, că n-au nevoie de Mântuitor, că au desființat veșnicia și judecata și că despre păcat nu mai trebuie vorbit.

Mândria vine înaintea căderii – Judecățile lui Dumnezeu vor ajunge din urmă această generație. Dar tu, prietene, lasă să ți se deschidă ochii inimii, recunoaște-ți neputința, păcatul, vina! Smerește-te înaintea Dumnezeului oricărui har! Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, a suferit și a murit pe cruce; sângele Lui a curs pentru a-i împăca pe păcătoși, harul s-a plecat spre cei vinovați și pierduți, pentru a le deschide calea spre slavă. **Tu nu te poți ajuta singur în nimic**, ești o creatură neputincioasă, dependentă. Tot ceea ce ai, ești și poți, ai primit de la Dumnezeu. Fiecare bătaie a pulsului, fiecare răsuflare, fiecare înghițitură, fiecare aptitudine, fiecare talent, fiecare reușită sunt un dar al bunătății lui Dumnezeu. **Tu nu poți nimic fără harul lui Dumnezeu.** Dacă Dumnezeu îți ia sănătatea sau mintea, ce ești atunci? Un sărman vierme demn de milă. Privește odată în jalea însutită a unui ospiciu – atunci vei învăța să mulțumești pentru că bunătatea lui Dumnezeu te-a susținut până acum. I-ai mulțumit lui Dumnezeu? L-ai laudat? Te-ai smerit cu multele tale păcate? **Cheamă-L pe Isus, crede în sângele Lui vărsat pe cruce pentru tine.** Atunci vei fi înălțat mai sus decât pe tronul lui Nebucadnețar. Vei deveni un copil al lui Dumnezeu, iubit,

binecuvântat și iertat. Vei primi o cunună veșnică! Smerește-te până la pământ înaintea dragostei lui Dumnezeu, care te caută.

Nr. 35
FĂRĂ CREDINȚĂ – FĂRĂ NĂDEJDE – FĂRĂ RUGĂCIUNE

„Sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare.” (Deuteronom 33,27)

Ce se poate cere, de fapt, mai mult de la un om, decât să fie harnic, priceput, de încredere în meserie și să îngrijească de soție și copii? Așa vorbesc oamenii. Da, dragă prietene, tu poți să ai toate aceste însușiri și în plus să primești din partea oamenilor multă recunoaștere, dar dacă în afară de aceasta trăiești fără Dumnezeu, fără toiagul credinței, pe care omul se poate sprijini în ziua necazului, dacă nu ai un refugiu la harul și ajutorul lui Dumnezeu, nici o nădejde care să ajungă mai departe decât sănătatea și portofelul tău, atunci ești un pierdut, un om sărman. Nici sănătatea ta, nici portofelul tău, nici credincioșia nevestei tale, nici copiii tăi înfloritori nu pot să înlocuiască ce-ți lipsește. Tu navighezi pe valurile vieții ca o corabie fără cârmă. Așadar aici este cheia pentru prăbușirile cu totul de neînțeles.

În ziarul din D, din 17 februarie 1905 se relatează:

Vestea despre drama înspăimântătoare a unei familii a străbătut repede orașul în dimineața aceasta. Proprietarul din strada B. al hotelului încărcat de datorii și al restaurantului de vinuri „Royal”, K. W., în noaptea trecută și-a ucis cu focuri de pistol soția și cei doi copii, două fete în vârstă de 7 și 11 ani, iar apoi s-a împușcat și pe el. Despre fapta îngrozitoare se comunică: Când servitorul casei a venit azi dimineață, în mod obișnuit, pentru a trezi copiii pentru a merge la școală, n-a primit nici un răspuns la bătăile persistente în ușă. În cele din urmă ușa a fost deschisă forțat, după care copiii au fost găsiți morți în pat. Angajații au bătut după aceea la ușa dormitorului părinților. Nici aici n-au primit nici un răspuns, de aceea și această ușă a fost spartă. Celor care au intrat li s-a oferit aici o priveliște groaznică. Femeia zăcea moartă în pat, în timp ce W., care era îmbrăcat numai în cămașă și pantaloni, zăcea pe jos. Arma folosită la nefericita faptă, a fost găsită lângă el. La toate cele patru cadavre, rana prin împușcare se găsea la tâmpla dreaptă. Poliția și procuratura au fost chemate imediat pentru constatarea situației. Pe baza cercetării a fost stabilit că W. și-a ucis întâi soția, apoi copiii. Apoi a îndreptat arma spre sine însuși. Motivul faptei îngrozitoare a lui W. trebuie căutat în condițiile materiale critice. W., care de 10 ani este proprietarul numitului hotel, a avut de luptat cu greutate mari ca urmare a concurenței crescânde, așa încât în ultima vreme a fost de mai multe ori în impas financiar; totuși, aceasta n-o fi fost așa de mare, încât să nu se fi putut găsi nici o soluție. Cum se spune, W. și-a făcut mai multe griji decât a fost nevoie după starea lucrurilor. Chiar și aseară, W. stătea aparent liniștit și se amuza împreună cu cunoscuții, nimeni nu putea bănui că se lupta cu o hotărâre îngrozitoare. Cunoștințele familiei consideră ca sigur, că W. a acționat fără preștiința soției lui. Toate aparențele confirmă aceasta, de asemenea, căci judecând după starea cadavrelor și după expresia împăcată a trăsăturilor fețelor, W. și-a împușcat soția și copiii în timp ce dormeau. Din altă parte ni s-a comunicat, că W. a fost un tată de familie tandru, care ținea la copiii lui cu mare și neobosită afecțiune.

Într-adevăr, acest eveniment era așa de zguduitor, încât tot orașul era impresionat de el. Zilele noastre aduc aproape zilnic evenimente impresionante; viața omenească are un preț foarte scăzut. Auzim despre mii de oameni care sunt împușcați pe străzile din Petersburg, citim despre asasinarea în Moscova a marelui prinț Sergius al Rusiei, aflăm despre lupta de zece zile din Mukden, unde aproximativ 150 000 de luptători de partea japonezilor și a rușilor

au fost omorâți și răniți – **oare de aceea a făcut această crimă de familie o vâlvă așa de zguduitoare?** Partea zguduitoare este tocmai în aceea, că acest domn W. era considerat ca un om respectat în mijlocul relațiile comerciale. El aparținea fără îndoială celor mai buni cetățeni ai orașului, iar cei care îi erau mai aproape știau că era un bărbat harnic, cumpătat și un devotat tată de familie. **Și totuși, a fost acest bărbat în stare de o faptă așa de crudă?** Cum a fost posibil? Aici nu poate fi vorba despre demență, căci bărbatul doar a stat încă în seara dinaintea faptei, când avea de mult pistolul și muniția în casă, cu mintea limpede, în conversație pașnică cu musafirii lui. Nici un om n-a bănuț ce era în lăuntru lui. Declinul afacerii lui îl apăsa. Iar pierderea iminentă a averii sale l-a umplut de griji. Aceasta este clar. Dar aceste motive n-ar fi putut să-l ducă niciodată la asemenea faptă. Dacă inima lui ar fi căutat refugiu în ajutorul veșnicului Dumnezeu. Dar acest refugiu lipsea din socotelile inimii lui. El socotea numai pământeste – și aici îl amenința marele mincinos și înșelător Satan, cu rezultatul negru: pentru tine și familia ta nu mai este nici o speranță – pune-i capăt. Întrebarea: **ce are Dumnezeu să-mi spună în greutățile apărute?** era cu totul în afara gândurilor lui; lipsea conștiința păcatului, a propriei vini. Nici o rugăciune n-a căutat ajutorul lui Dumnezeu, nici o teamă de sentința divină a Judecătorului veșnic n-a împiedicat planul lui ucigaș. Inima lui orbită și copleșită de griji nu vedea decât falimentul amenințând de departe. În fața acestui monstru a sacrificat idolului așa-zisei cinste ca om de afaceri, viața devotatei sale soții, a copiilor lui iubiți și propriul lui suflet.

Că sufletul lui nemuritor era lucrul cel mai prețios pe care îl avea, mult mai valoros ca hotelul lui și toate milioanele care se puteau găsi în orașul D. – lucrul acesta a fost pentru el un adevăr acoperit. Despărțit de Dumnezeu, lăsat pradă influențelor amăgitoare ale lui Satan, acest bărbat modest, așa de respectabil a fost târât într-acolo, astfel încât a plecat în veșnicie ca triplu ucigaș și sinucigaș.

O, făptură omenească, care trece prin viață fără Dumnezeu, fără credință și fără rugăciune – **ești în puterea unui vrăjmaș sumbru, care te îndeamnă la lucruri** pe care nici tu, cândva, nu le-ai fi considerat posibile, de care tu însuți niciodată nu te-ai fi crezut capabil. Este **Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu** și al oamenilor, care își are plăcerea în înșelăciuni, omoruri și ruină.

Imaginează-ți această familie seara, cum soția și copiii spun afectuos tatălui „Noapte bună!” Acolo era de văzut ceva din bunătatea lui Dumnezeu, care le-a dat acestor părinți pe copiii lor și i-a păstrat sănătoși, care le-a dat copiilor pe părinții lor și o casă părintească. Acum imaginează-ți dimineața următoare, când această familie omorâtă zace moartă în fața ochilor oamenilor, sufletul lor nemuritor a plecat în veșnicie fără nădejde, timpul lor de har a fost retezat brusc. Ce devastare!

Satan a urcat pe scenă și a arătat locuitorilor din D., ce este el în stare să facă într-o inimă și într-o casă unde se trăiește fără Isus. „**El de la început a fost ucigaș** și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8,44)

În fața unor asemenea evenimente, ca cel discutat aici, trebuie să mărturisim tuturor oamenilor realitatea, că un Dumnezeu atotputernic, plin de har stăpânește peste viața lor. Isus le strigă tuturor oamenilor, să caute refugiu la El, cu povara păcatului lor și cu povara griji lor și cu tot ce le apasă inima. „**Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina mea este ușoară.**” (Matei 11,28-30). Ah, de i s-ar fi mărturisit lucrul acesta sărmanului domn W.! Oare el n-a știut pe nimeni între mulții lui cunoscuți și prieteni de afaceri, care să-l fi cunoscut pe Isus, Mântuitorul, Cel care avea pacea lui Dumnezeu, binecuvântata fericire a filiațiunii dumnezeiești? Aproape trebuie să te temi că este așa. O, dacă ar ști oamenii câte ceva despre

privilegiile și experiențele copiilor lui Dumnezeu, care în greutățile și în strâmtorările lor caută refugiu în atotputernicia Tatălui lor ceresc!

Ajutorul salvator este pregătit pentru toți oamenii care își caută refugiul crezând, la Dumnezeu atotputernic, chiar și pentru cel mai vinovat, cel mai nerecunoscător, cel mai nenorocit păcătos. **Toți** au voie să-L cheme pe Dumnezeu în nevoia lor pământească și să aibă parte de ceea ce cer cu credință. Ajutorul experimentat, salvarea trăită trebuie apoi să aducă inima păcătosului înaintea lui Dumnezeu, în pocăință, ca harul, care a apărut în Isus, să-l **mântuiască** pe veci pe cel vinovat. Dacă un om L-a găsit din adâncul vinii lui pe Isus, dacă harul ia din viața lui vina și blestemul, atunci află copilul mântuit al lui Dumnezeu, că el are în **toate** lucrurile un refugiu în Dumnezeu cel veșnic, care îi spune: „Sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare!” Sunt brațele puterii și dragostei lui Dumnezeu, care îi poartă pe copiii lui Dumnezeu biruitori prin toate greutățile acestui timp spre triumful și pacea din Casa lui Dumnezeu.

Nr. 36 ÎN ADÂNCUL ÎNFIORĂTOR

„Un om nu va putea nicidecum să răscumpere pe fratele său,
nici să-I dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el,
pentru că răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă,
că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna.” (Psalmul 49,7-8)

În ultimele zile ale lui februarie 1905, s-a petrecut o mare nenorocire la mina de cărbuni „Preussengrube” din Kattowitz. A avut loc o surpare a masei de piatră pe talpa cea mai adâncă a minei, 320 de metri subteran. Minerii care lucrau acolo au fost îngropați, numai câțiva au putut fi salvați; pentru că instalația de pompe era distrusă, apa a curs în puț și a închis drumul la cei îngropați. Unul dintre aceștia, minerul G. R., a fost atât de aproape de scara de salvare, încât s-a putut ajunge al el. Totuși, masele de piatră și grinzile distruse ale căptușelii puțului i-au înțepenit tare picioarele, iar apa care creștea a făcut imposibilă scoaterea lui din această strânsoare. Timp de două ore s-au străduit salvatorii să-l elibereze. Chiar el i-a rugat, mai bine să-i taie picioarele, ceea ce, totuși, nu se putea întâmpla. Când apa i-a urcat nefericitului bărbat până la gură, le-a dat ortacilor lui mâna în semn de rămas-bun, s-a încredințat voii lui Dumnezeu și s-a scufundat. –

Ce eveniment înfricoșător în adâncul întunecos! N-a stat în puterea omului să-l salveze pe acest nenorocit, în ciuda întregii dăruiri și a sacrificării. Dar oricât de groaznic și de înduioșător a fost acest eveniment, **tot n-a ajuns până la spaima pierzării veșnice, cărora le-a căzut pradă orice păcătos vinovat care pleacă în veșnicie neîmpăcat, pentru a apărea înaintea lui Dumnezeu cu păcatul lui.** Pentru acesta doar **s-a ivit un Mântuitor, care poate și vrea să-l salveze.** Dragostea L-a împins pe Fiul lui Dumnezeu din înălțimile luminoase ale slavei Sale dumnezeiești, aici jos, în raiul pământesc întunecat, unde păcatul și înstrăinarea de Dumnezeu fac atâta stricăciune. Câtă distrugere este aici pe pământ, unde stăpânește moartea și întunecimea inimilor! Oamenii, foarte înțepeniți în molozul lucrurilor pieritoare, nu se pot elibera pentru a ajunge prin propria lor putere la scara salvatoare și să scape de apa morții. Câți oameni nobili n-au vrut prin intenții bune și educație morală, să-și arate drumul, lor și altora, pentru a deveni liberi de sub puterea păcatului și plăcuți lui Dumnezeu! Cărți fără număr au fost scrise despre aceasta, de către femei și bărbați înțelepți.

Au fost întemeiate sisteme filozofice, înființate școli educaționale; totul a fost zadarnic! Nici un om nu poate deveni liber din lanțurile păcatelor și să găsească pace pentru inima lui, prin strădanie și instruire omenească. Oamenii tot așa au luptat în adâncimile păcatului cu vina și conștiința lor, s-au scufundat în disperare sau indiferență. Cei care voiau să salveze, aveau ei înșiși nevoie de salvare; cei care voiau să elibereze de vină, erau ei înșiși vinovați. **Este prea scump ca un frate să-l răscumpere pe celălalt, el nu poate să-i dea lui Dumnezeu prețul de răscumpărare.** Răscumpărarea unui suflet din vină și pierzare este prea scumpă, el trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna. Lucrul acesta l-a văzut ochiul dragostei veșnice. – Ce nenorocire că omul creat după chipul lui Dumnezeu, tu și eu, a ajuns la pierzare prin blestemul păcatului, izgonit pentru totdeauna în noaptea morții veșnice.

Atunci s-a ivit din inima lui Dumnezeu, sfatul dragostei veșnice, ca Isus, Fiul lui Dumnezeu, să vină din slavă pentru noi, cei vinovați, pentru a suferi și a muri pe cruce **ca Răscumpărător al nostru.** „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,16). Prietene scump, ar trebui să ai o inimă de piatră, dacă n-ai fi mișcat privind la acel miner nenorocit, care, înțepenit în adânc, vedea apa crescând țol cu țol, în timp ce camarazii lui care se sacrificau pentru salvarea lui, făceau tot ce le stătea în putință. Da, simți și tu și inima ta se cutremură la gândul cum omul, din apele crescânde, a dat mâna de despărțire prietenilor lui, iar apoi, cu o ultimă privire de adio s-a scufundat. Și totuși, tu n-ai înțeles până astăzi că pentru tine personal a venit un Salvator, nu unul neputincios ca acei prieteni devotați, ci unul atotputernic, Isus. El a făcut altceva decât aceia de pe scară, care s-au străduit cu atâta devotament, cu atâta dăruire, dar zadarnic, să-l scoată pe cel îngropat. **Isus S-a pus în locul tău,** în stricăciunea vinii tale, în blestemul păcatului tău.

Privește la Fiul lui Dumnezeu! El n-a fost blocat în adâncul înfiorător printr-o nenorocire, ci a coborât din dragoste pentru tine pe lemnul blestemat al crucii. Privește mâinile și picioarele Lui pironite pe crucea lui Hristos și pe fața lui palidă, cununa de spini. Astfel înțepenit tare, vedea crescând apele morții și întunericul în jurul Lui. Pe El nu l-a mângâiat dragostea oamenilor devotați. El a trebuit să suspine în inima Lui: „Aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori și nu găsesc nici unul.” (Psalmul 69,20 textual). Expus furiei lui Satan și batjocurii neîndurătoare a oamenilor, a trebuit să spună: „Ocara îmi rupe inima și sunt bolnav; - ei îmi pun fiere în mâncare și când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.” (Compară cu Psalmul 69, 20 și 21). El a luat pe capul Lui nevinovat vina păcatului tău, blestemul veșnic și dreapta judecată a lui Dumnezeu și a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” Astfel a luptat El lupta cea mare, până Și-a plecat capul pe cruce și a putut să spună: „S-a isprăvit!” Ai auzit tu ultimele Lui cuvinte? Ai privit tu în ochii Lui care se stingeau?

O, nu spune că tu ai, în fond, o inimă bună! Nu te amăgi! Da, ți-ai simțit inima mișcată de milă pentru nenorocirea aceluia miner muribund. Dar spune chiar tu, n-ai trecut tu prin anii vieții tale, **fără a privi cu inima ta spre Răscumpărătorul tău muribund? Nu ți-a fost ție indiferent Omul durerii, Fiul lui Dumnezeu, care a suferit și a murit pentru tine?** Fii cinstit, descoperă-ți propria inimă! Tu ai stat departe de crucea de pe Golgota, cu o răceală de gheață, apoi i-ai întors spatele și ai plecat pe căile lumii și ale păcatului. Ceea ce ai vrut să capeți și să câștigi, să cumperi și să savurezi, ce ai vrut să obții și să devii pe pământ, chiar plăcerea păcatului și pofta cărnii, lauda oamenilor și râsul prietenilor nelegiuți – toate acestea ți-au fost mult, mult mai dragi, mai de preț de privit și de iubit decât Domnul slavei, Căruia I S-a frânt inima de dragul tău. Nu mai spune, nu mai gândi că sentimentele tale omenești de milă pot înlocui ceea ce I-ai rămas dator lui Isus. Nu este adevărat, te înșeli singur. Până astăzi ai fost neînduplecat și nerecunoscător față de cea mai devotată dragoste.

Dar astăzi această rază a harului dinspre crucea de la Golgota atinge inima ta, astăzi auzi câte ceva despre un Mântuitor care bate la ușă; o, deschide-I! Smerește-te, spune-I cinstit cine ești, cu inima ta dură, rece și cheamă harul Lui.

Lasă-te prevenit, căci și în jurul tău este noapte și moarte; apa morții crește, iar tu nu știi cât de repede. Lasă-te desprins de ceea ce te leagă, ca picioarele tale să fie libere, ca brațele harului să te poarte în sus în lumina soarelui harului lui Dumnezeu. Folosește clipa cât Salvatorul este aproape de tine; spune Domnului: Doamne Isuse, mă predau total în mâinile Tale, ia-mă, Tu m-ai răscumpărat cu un preț foarte mare, Ție vreau să-ți aparțin!

Privește în jurul tău la oamenii cei mulți, care irosesc timpul de har și se scufundă în înfricoșătoarea noapte veșnică, în moartea a doua. Moartea nu înseamnă distrugere, ci o existență veșnică departe de Dumnezeu, în cea mai întunecoasă noapte și chin al deznădejzii, al conștiinței vinovate, al groazei, al umilinței și al nenorocirii. Ascultă și înțelege: „**Isus Hristos a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.**” (2 Timotei 1,10).

Nr. 37

ACESTA ESTE CURAJ SAU IMPERTINENȚĂ?

„**Luați seama deci la aceasta, voi, care-L uitați pe Dumnezeu, ca să nu vă sfâșii și să nu fie nimeni care să vă scape!**” (Psalmul 50,22)

„În anul 1865 am fost în localitatea mea natală, D. am Rhein, în seara de carnaval, la balul mascat.” Așa povestea un creștin în vârstă, din zilele tinereții lui. Domnul era de mult pe urmele mele și aflasem suficient de multe ori, că orice distracție de felul acesta îmi aducea numai dezamăgiri dureroase, astfel încât am plecat de fiecare dată din asemenea locuri cu inima goală și conștiința limpede, că locul meu n-a fost acolo. De data aceasta, sincera mea mamă m-a rugat așa de călduros să nu mă duc la balul mascat – și totuși m-am dus.

Între orele 12 și 1 s-a povestit în sala de dans, că jos ar zăcea mort Josef H., un bogat și tânăr om de afaceri. Am coborât împreună cu alții și l-am găsit pe H. pe un pat alb, în cămașă lungă, albă, ciorapi albi și fața văruiată. Toată lumea râdea de glumă, dar mie mi s-a făcut frică și frig.

Acum nu mai suportam să rămân în acest anturaj și am mers acasă, am deschis ușa încet, pentru a nu-mi deranja părinții din somn. În timp ce mă furișam pe lângă camera lor, am auzit vorbindu-se înăuntru. M-am oprit și am ascultat. Mama mea se ruga tare și fierbinte pentru mântuirea singurului ei fiu. Această rugăciune m-a pătruns cu fior sfânt și m-am grăbit spre camera mea. În dimineața următoare, la ora 10, am venit la părinții mei și am auzit acolo că Josef H. ar fi murit de stop cardiac; și așa era. El a lăsat în urmă o soție tânără și doi copii mici.

Povestitorul a relatat apoi, cum acest eveniment l-a condus la întoarcerea la Dumnezeu. Rugăciunile mamei lui au fost ascultate. El a venit cu păcatele lui la Isus și după luni întregi de luptă a găsit har și pace. Dar ce se poate spune despre acel om sărman, care a făcut din gravitatea morții și a veșniciei, obiectul glumelor și a râsului unor păcătoase și păcătoși înșelați? „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7). Nimeni n-ar fi crezut că în acest caz secerișul va urma așa de curând după semănat. Spiritul exuberanței și a zburdălniciei, de obicei mai întetit prin alcool, îi înflăcărează pe oameni; în veselia lor uită de prezența lui Dumnezeu, de apropierea veșniciei. Unul vrea să-l întrecă pe celălalt în glumele și batjocurile lui. Râsul sărmanilor nebuni

valorează pentru ei mai mult decât degetul ridicat al lui Dumnezeu. Ai făcut și tu deja așa? De multe ori în cârciumi, pe ringurile de dans, la baluri mascate și altele asemenea, stăpânește o bucurie fanatică; „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2,2) – așa caracterizează Biblia puterea nevăzută, care aprinde în asemenea situații gândurile și limbile oamenilor cu focul iadului. De câte ori nu provoacă nebuni copilăroși în impertinența lor, pe Dumnezeul atotputernic și sfânt! **Lasă-te avertizat! Avertizează pe alții**, ca nu cumva să fii secerat dintr-odată.

Credinciosul G. H. von Schubert povestea în cartea lui „Jurnal de călătorie al unui învățat pelerin” (Erlangen 1823), cum în anul 1821, în Eisacktal, în Tirol, a fost luat prin surprindere de o furtună puternică, la amiază, într-o drumeție. Un domn elegant, într-o trăsurică ușoară venea pe drum și l-a poftit insistent să urce. Străinul certa înaintând „vremea blestemată”, care o să-i strice și lui cheful – când a urmat un fulger și un trosnet dintr-o lovitură și la 50 de pași de drum zăcea făcut țandări un brad puternic. În acest timp, stăpânul trăsurii își ținea liniștit în mână ceasul de aur și l-a pus să sune. „Păreți speriat?” l-a întrebat el pe învățatul nostru. Și când acesta a răspuns că furtuna îl umple cel puțin cu venerație în fața Majestății lui Dumnezeu – el a remarcat: „Sentimente asemănătoare am avut și eu pe vremuri; dar de când am scăpat cu bine deja de două ori din cea mai evidentă primejdie pe furtună îngrozitoare, o dată când calul de sub mine a căzut lovit de trăsnet și patru ani mai târziu un trăsnet mi-a paralizat brațul stâng (încă îl mai purta într-o legătură de mătase, cu toate că ținea frâiele cu el), desfid primejdia. Mă amuză asemenea vreme; dacă mă tem de ceva, atunci este aceasta, că ploaia puternică ar rostogoli o bucată de stâncă de pe munte, care mi-ar putea întârzia sosirea în Balle, în St.’ Munții s-au cutremurat în clipa aceea de tunetele și trăsnetele care s-au ciocnit. - Străinul l-a privit cu ochi pătrunzători pe învățatul nostru și a râs. Acesta însă, cuprins de o groază înspăimântătoare, s-a folosit de o ocolire pe care o făcea drumul și a coborât cu un mulțumesc rapid, pentru a o lua pe poteca mai apropiată. Abia făcuse lucrul acesta, când violența furtunii s-a dublat și bătea o grindină grea, care l-a silit să se ascundă într-un tufiș cât de bine a putut. Dar numai câteva minute, apoi s-a domolit și după o jumătate de oră drumețul a ajuns la o clădire a vămii, unde poteca se întâlnea din nou cu șoseaua. Aici erau geamuri și țigle sparte, locuitorii refugiați în beci, doar un bătrân care ședea la fereastră cu mâinile împreunate, i-a deschis drumețului nostru ușa casei, a cărui primă întrebare a fost despre trăsura. – Ea nu trecuse pe acolo. – Cuprins de o presimțire neliniștitoare, Schubert a mers cu un bărbat din casă pe drum înapoi; la un colț de stâncă au găsit trăsura sfărâmată lângă cadavrul celui ucis. Deci astfel au fost zadarnice pentru bărbatul acesta minunatele salvări și avertismente de care a avut parte mai înainte.

Pentru mulți oameni aceasta este o lăudăroasă umflare în pene în fața altora, prin care năzuiesc să obțină o anumită admirație, legată cu cunoștința întunecată să ei sunt pe calea pierzării. O asemenea sfidare obraznică a lui Dumnezeu este și blestemul: „Doamne, bate-mă!”, care în unele ținuturi este la ordinea zilei. Aceasta este o rugăciune a iadului, care se împlinește cu mulți, mulți oameni. Da, la unii se vede împlinită deja aici, în timpul acesta; ei sunt blestemați să fie pentru alți oameni învățători și îndrumători în adâncul păcatului și al viciului – până se scufundă ei înșiși în adâncul înfiorător al blestemului veșnic, **acolo unde nu mai este nici o mângâiere, nici o mântuire, nici un har și nici o rază de nădejde.** „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10.31). Ce grav este când despre o viață de om, care a fost chemată prin har, din cauza batjocurii impertinente și a împotrivrării dure, trebuie să se spună: **pierdut pentru totdeauna!**

De curând a spus un martor al lui Isus, luminat prin Duhul lui Dumnezeu, într-o mare adunare de credincioși din comitatul Walles: „În această adunare este un batjocoritor. El încă nu s-a pocăit; nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit!” O adâncă emoție a cuprins inimile și mulți au început să se roage pentru sufletul nemuritor al nefericitului bărbat, până mesagerul lui Dumnezeu a spus cu voce tare: „too late! (prea târziu!) too late, Too late! El a

batjocorit pe Duhul Sfânt, el este pierdut, pentru el nu mai există salvare.” O consternare îngrozitoare, o durere zguduitoare au pus stăpânire pe toți cei prezenți, nici un ochi n-a rămas uscat.

Dragul meu prieten, multe, multe suflete omenești în jurul nostru merg la pierzarea veșnică. Lasă-te avertizat, gândește-te la cele ce sunt spre pacea ta! Tu ai de-a face cu Dumnezeu cel sfânt, ai de-a face cu Isus care te iubește și te caută, care și-a vărsat sângele pentru tine, care acum te cheamă, ca să te întorci la El cu toate păcatele tale, în pocăință, pentru a găsi har și ajutor, până mai există ziua ta de har.

În încheiere permite să ți se povestească, avertizând, cum la începutul lui aprilie 1905, în orașul H., un medic credincios pe care-l cunoșteam i-a mărturisit limpede unui batjocoritor, că el ar trebui să-și lase sufletul mântuit prin sângele lui Isus și harul lui Dumnezeu. Răspunsul impertinent a fost: „Eu nici nu vreau să fiu mântuit! Eu nu vreau nimic de la Isus! Puține zile după aceea, acest bărbat a plecat în veșnicie ca un pierdut.

Nr. 38 O IREZISTIBILĂ PUTERE BIRUITOARE

„Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui.
Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit
de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.”

(Faptele Apostolilor 2,32-33)

Acum 1900 de ani nu exista pe pământ nici o putere mai mare decât împărăția romană. Franța și partea de sud a Angliei, Germania de la Rin până la Weser, Elveția, țările dunărene erau provincii romane; adaugă peninsula Balcanică, Asia Mică, Siria, Palestina, Egiptul, nordul Africii și Spania, toate insulele Mării Mediterane și înainte de toate Italia, astfel ai o imagine despre întinderea acestui imperiu mondial. În Roma, orașul celor șapte coline, trona Cezarul. Legiunile lui staționau în toate părțile imperiului, o armată permanentă cu un corp de ofițeri bine structurat, cu precise regulamente de instrucție și de luptă. În Roma, garda împărătească a pretorienilor, 10 000 de bărbați tari, majoritatea constând din germani, forma paza pentru persoana domnitorului. Primul împărat, Augustus, a dat în cei 41 de ani ai domniei sale multe dovezi de bunătate și dreptate. O administrare înțeleaptă a promovat prosperitatea provinciilor. În timp ce legiunile pășeau victorioase în ținuturile de graniță împotriva dușmanilor care se infiltrau, în interior stăpânea pacea și bunăstarea. Arta, știința și comerțul înfloreau. Cele mai luxoase clădiri în capitală ca și în provincii, palate împărătești și amfiteatre, temple și băi publice împodobite cu sute de statui prețioase de marmură, dovedeau simț artistic și bogăție. Cezarul întrunea în sine demnitatea de conducător suprem al armatei și al flotei, de cel mai mare legiutor, judecător și regent. Lui i se aduceau onoruri divine, chiar și statuilor lui de marmură li se jertfea tămâie, în semn de închinare.

Puterea și strălucirea acestui imperiu roman păreau să promită o epocă de aur. Dar vai! – milioanele acestor noiane de lume le lipsea acel lucru după care a suspinat inima omenească în toate timpurile. Desigur, au existat multe temple pentru zei greci, romani, egipteni și tot felul de alți zei posibili, desigur, omul își putea găsi refugiul la scamatoriile ghicitorilor etrusci, pentru a dezvălui viitorul întunecat, judecata viitoare. Mii și mii s-au aruncat în solemnitățile idolatriei păgâne amăgitoare a simțurilor, misterioase, amețitoare, în care de atâtea ori pofta neînfrânată a cărnii a fost oferită oamenilor înșelați, ca slujbă religioasă.

Desigur, învățații aspiranți și filozofii au luptat serios pentru descoperirea adevărului, pentru autoritatea asupra patimilor omenești. Dar nimeni n-a ajuns mai departe decât până la a fi conștient că, în ciuda oricărei străluciri, a oricărei puteri politice, în ciuda științei și a mândriei romane, omul nu posedă aceea după care tânjește inima: pace pentru conștiință, nădejde și o fericire indestructibilă.

Puterea imperială romană, în anul 14 după nașterea Domnului, a revenit fiului vitreg al lui Augustus, împăratului Tiberius Claudius Nero, unul dintre cei mai cruzi și mai intriganți oameni care au stat vreodată pe tronuri împărătești. Pe lângă aceasta, a crescut imoralitatea și infidelitatea, care, de la mulțimile degenerate ale capitalei romane și din focarele de depravare ale Greciei și ale Asiei Mici, ruinau popoarele ca o molimă insidioasă.

Astfel lumea popoarelor păgâne era inconștient pregătită pentru vestea harului și a mântuirii pe care a trimis-o Dumnezeu. „**Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său**” (Galateni 4,4). Isus, Fiul lui Dumnezeu, deja pășise în valea plângerii, a păcatului și a morții. Prin întunericul nocturn al pământului a strălucit lumina harului lui Dumnezeu pe câmpia Betleem-ului și din gură cerească a fost făcută cunoscut vestea bucuriei: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi în cetatea lui David vi s-a născut **un Mântuitor**, care este **Hristos, Domnul**”. Fiul lui Dumnezeu și-a urmat calea peste acest pământ, până la crucea de la Golgota, în timp ce oamenii își duceau războaiele, își câștigau aurul, își savurau voluptatea. În timp ce ei se temeau și șovăiau, suspinau și se văitau sub puterea lui Satan, stăpânul lor întunecat și necunoscut, Fiul lui Dumnezeu a luat suferind și murind, vina păcatului și blestemul păcatului asupra capului Său fără vină. El și-a plecat pe cruce capul cu cuvintele: „S-a isprăvit!” și a deschis poarta slavei cerești pentru orice păcătos credincios. Înviat din mormânt prin slava Tatălui, El a mers ca Cel proslăvit, de la cruce la tron. În ziua Cincizecimii a trimis Duhul Sfânt aici jos, pe pământ. Da, unde Dumnezeu nu era cunoscut, unde Isus nu era cinstit, Dumnezeu a vrut prin Duhul Lui să atragă la picioarele lui Isus cel înviat, păcătoșii pierduți, cu povara vinii lor.

Ce eveniment minunat, măreț, când Duhul Sfânt trimis din cer i-a umplut pe ucenicii lui Isus cu putere de sus! Pe pământ a fost întemeiată **Adunarea lui Dumnezeu, o națiune nouă**, oameni care botezați cu Duhul Sfânt, au fost uniți ca mădulare vii cu Capul lor invizibil, ceresc, cu Hristos cel înviat. Dumnezeu i-a umplut cu lumină cerească și cu dragoste cerească. Ei au intrat ca luptători și martori ai lui Isus, unși de Dumnezeu și sfințiți de Dumnezeu, pe câmpul de luptă pământesc. N-au venit cu sabie și scut, nu cu putere politică sau cu influența instruirii și a bogăției. Nu, ei erau înarmați numai cu puterea Duhului Sfânt și sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Ei trebuiau să devină biruitori slujind și suferind asemenea Domnului și Stăpânului lor. Izgoniți, prigonți, strămtorați, aruncați în lanțuri, bătuți cu nuiele, ba chiar omorâți cu pietre, arși sau lăsați pradă animalelor sălbatice, luptătorii lui Isus au fost biruitori asupra puterii lumii, asupra puterii împărăției romane. Oriunde pe pământ ar răsună vestea harului în puterea Duhului Sfânt și în dragostea lui Isus – poate de pe buzele unei sărmane roabe sau a unui adept condamnat la moartea în flăcări – inimile oamenilor găsesc prin credința în Isus: **pace cu Dumnezeu, iertarea vinii lor, siguranța slavei veșnice**. Astfel ceata luptătorilor lui Isus a străbătut pământul de-a lungul aproape a două milenii, vestind pacea, aducând viața. „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, care aduce vestea bună, care vestește salvarea!” (Isaia 52,7.) Oameni temători și sperați, oameni cu viața ruinată, cu sănătatea distrusă, găsesc bucurie fericită, putere și mângâiere. Păcătoșii vinovați Îl găsesc pe Isus, Mântuitorul, care îi ia cu dragoste pe umărul Lui, ca păstorul cel bun, pentru a-i duce acasă.

Zadarnic se opune Satan cu ispitiri și amenințări cursului Evangheliei. El nu-l poate opri. Domnul adună în grabă din toate națiunile pământului pe aleșii Lui. Noi trăim în ultimele zile. Numele lui Isus este purtat peste întinsul pământului, iar Duhul Sfânt se dovedește a fi

puternic să ia astfel sub puterea lui biruitoare oameni înainte înstrăinați de Dumnezeu, încât lumea privește uimită. În comitatul Wales, în vestul Angliei, sunt orașe și sate în ținuturi întinse, atât de mișcate de puterea Duhului Sfânt, încât de pretutindeni se adună mii de oameni pentru a-L lăuda pe Isus. Cărciumile sunt goale, poliția și tribunalul au timp liber, închisorile nu mai primesc locuitori, dușmanii se împacă și mai bine de 80 000 de oameni au fost conduși la pacea cu Dumnezeu, la siguranța mântuirii veșnice, în decurs de puține luni.

Tu, cel care citești aceasta și ai sărbătorit de multe ori Rusaliile crezând că este o sărbătoare a primăverii, când se merge la plimbare și la distracție în cărciumă – ce spui de toate acestea? **Și tu ești un păcătos vinovat, și tu ai o inimă fără pace, și viața ta se grăbește în întâmpinarea judecăților mâniei lui Dumnezeu, și tu ai nevoie de iertarea vinii tale, de împăcare cu Dumnezeu. Vrei să vii la Isus? Ți-ai plecat înaintea Lui în pocăință și credință, inima și genunchiul? Nu amâna! Nu simți și tu ceva din extraordinara seriozitate a zilelor actuale? Este Duhul Sfânt, care-ți îndeamnă inima să vii la Isus.** Nu te împotrivi mai mult Duhului Sfânt, mărturisește-ți păcatele, strigă după har și vei găsi pace la picioarele lui Isus.

Nr. 39 CE ÎNTÂMPLARE CIUDATĂ!

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui
și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” (Psalmul 107,8)

Lumea nevăzută intervine mereu în această viață pământească, vizibilă. De câte ori nu auzim sau citim în ziar **despre o „întâmplare ciudată”**. Dar adevărul este că: aici a intervenit Dumnezeu! Aici este palpabilă stăpânirea și guvernarea Dumnezeului atotputernic, salvator și ocrotitor.

În urmă cu un șir de ani, domnul A., un funcționar de la țară, s-a trezit noaptea. El a auzit cuvintele: „Du-te la B.....!” O vreme s-a mai gândit la lucrul acesta, apoi a adormit iar. Atunci a auzit în somn din nou aceleași cuvinte și s-a trezit iar. Mult timp s-a zvârcolit încoace și încolo în patul lui; căci el n-avea nici cel mai mic chef să meargă la B. B..... era orașul din apropiere; domnul A., care de multe ori trebuia să meargă acolo cu afaceri, avea nevoie de mai bine de două ore cu calul pentru acest drum. În cele din urmă a adormit din nou. Acum a auzit pentru a treia oară chemarea: „Du-te la B.....!”

Acum A. s-a sculat, a pus să i se înșeueze calul, a călărit spre B., dar pe drum își zicea: ‚De fapt, n-o să-ți fie de nici un folos bunăvoința; căci la ora aceasta timpurie încă nu este nici un luntraș la râu, pentru a te trece dincolo.’ Ce uimit a fost când l-a văzut pe om deja la postul lui; acesta primise în seara dinainte, printr-un mesager, comunicarea, ca astăzi să fie foarte devreme la bac; un domn voia dis-de-dimineață să treacă râul; acela, însă, încă nu sosise până acum. ‚Ce ciudat!’ și-a zis A. Înainte de ora 8 a fost deja în B. El a descălecat la un han și a luat micul dejun. Acolo a auzit că în dimineața aceasta ar fi dezbateri la curtea cu juri. Pentru că nu știa ce trebuie să facă în B., s-a gândit: ‚Atunci du-te acolo!’ A mers la sala de judecată și s-a amestecat printre ascultători. Un miner extrem de suspect în cazul unei crime, dar care își susținea cu tărie nevinovăția, stătea în fața justiției. El n-a putut să-și dovedească alibiul, adică să demonstreze că în timpul crimei el fusese în altă parte. Așadar, trebuia să fie declarat ‚Vinovat’. Acuzatul a privit liniștit în încăperea ascultătorilor. ‚Aici’, a strigat el, în timp ce arăta spre A. ‚Mulțumesc lui Dumnezeu, aici este omul care mă poate salva!’ A. a fost chemat

în față de judecător, întrebat de nume și de clasa socială; deoarece era cunoscut, a fost pus să jure și a fost audiat. ‚Da’, a declarat A., după ce l-a privit cu atenție pe acuzat, al cărui nume îl auzise. Pe acest bărbat l-am văzut într-adevăr, în ziua aceea, la ora numită. El mi-a răspuns la un șir de întrebări, în munți, unde l-am întâlnit ca miner și tot el mi-a spus și cine este.’ A. a putut chiar să arate Curții numele acuzatului în carnetul lui de notițe, în care făcuse remarci despre acea călătorie. – Cu aceasta a fost dovedit limpede alibiul minerului, care, la rândul lui nu cunoștea numele și domiciliul lui A. și a urmat achitarea lui.

Acum A. știa de ce azi-noapte i s-a poruncit iar și iar: ‚Du-te la B.....!’ **A fost aceasta o întâmplare ciudată sau intervenția extraordinară a Dumnezeului atotputernic?**

Liderii necredinței zilelor noastre proclamă în gura mare: astăzi nu se mai petrec minuni! Nici pe vremuri nu s-au petrecut; **nu există minuni!** Dacă nu există minuni, nu există nici Dumnezeu care face minuni; atunci este fără sens să te rogi lui Dumnezeu, ca El să ajute din cer în nevoile noastre pământești. Dacă nu există Dumnezeu care face minuni și ascultă rugăciunile, atunci nu există nici judecător și deci nici judecată. Atunci acuzațiile conștiinței n-ar fi decât noțiuni omenești, de care ar trebui să se elibereze cât mai curând posibil, pentru a merge înainte după propriul lui cap, în voluptate, plăcerea vieții și egoism, cum are fiecare chef.

O armată fără număr de oameni înșelați se ia după acest zvon al necredinței și sunt de acord. Dar atunci este ceva în lăuntrul lor, care nu este de aceeași părere. Acolo sunt amintiri care îi condamnă. Cu cât îmbătrânesc, cu atât se lungește calea păcatului pe care au parcurs-o, care se întinde în fața memoriei lor, cu atât mai tare răsună: **tu trebuie să apari cu păcatele tale în fața Dumnezeului sfânt! Trebuie să dai socoteală! Îți vei primi sentința!** ‚Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.’ (Compară cu Evrei 9,27). Acești oameni sărmani sunt înșelați de două ori. Povara conștiinței lor o cară prin viața fără pace în veșnicie, iar în nevoia și strâmtorarea pământului n-au nici un salvator. Pe Mântuitorul care vrea să mântuiască blestemul păcatului lor cu puterea sângelui împăcării Lui, Îl izgonesc de la ei, iar pe Tatăl, care întinde spre ei mâini salvatoare, de binecuvântare, nu-L recunosc. –

În jurul nostru se petrec multe minuni de salvare din mare nevoie, vindecări din boli fără speranțe, ajutoare în greutăți de netrecut și ceea ce este mai mult ca orice: **păcătoși pierduți, împovărați de vină au parte înmiit de siguranța mântuirii sufletului lor, găsesc pacea și viața veșnică.**

În Trier, în primăvara lui 1890 s-au înrolat mulți rezerviști, pentru un exercițiu de 14 zile, pentru a învăța să cunoască pușca nou introdusă – model 88. În fața șirului său de doisprezece bărbați, în prima zi de exercițiu, a stat subofițerul B. de la compania 12 a regimentului de infanterie nr.69. Fiecare bărbat tocmai primise un cadru cu cartușe de exercițiu. După ce au fost arătate mânerile de reîncărcare, subofițerul a pus ca începând din aripa dreaptă, un bărbat după altul să ochească ochiul lui drept și apoi să apese pe trăgaci. Unsprezece bărbați au făcut lucrul acesta mulțumitor, dar al doisprezecelea, un fost meșteșugar rural, nu s-a descurcat cu încărcarea. De aceea, subofițerul i-a luat înainte de toate pușca și cadrul cu cartușe din mână, ca să-l învețe încărcarea armei. Dar cine poate să descrie spaima subofițerului, când a observat că glonțul de sus nu era un glonț de exercițiu (adică un tub de cartuș de alamă, nepericulos), ci era un glonț de război. Dacă bărbatul ar fi țintit într-adevăr, cu această armă ochiul ofițerului, atunci împușcătura n-ar fi străpuns numai capul subofițerului, ci ar fi nimerit neapărat încă un număr de alți ostași, care stăteau în spatele lui pe locul de exercițiu ticsit. Nimeni dintre oamenii care stăteau în front și care au primit pentru prima dată în mână noua pușcă și noua muniție, nu cunoștea deosebirea exterioară dintre un glonț de război și un glonț de exercițiu. Cum a ajuns glonțul de război între gloanțele de exercițiu, nu s-a stabilit. Subofițerul B. îl mai are și astăzi în posesie, ca un monument al minunatei salvări și ocrotiri prin puterea și harul lui Dumnezeu.

A fost întâmplare că tocmai ultimul om din șir a trebuit să fie așa de neîndemânatic, încât nu s-a descurcat cu încărcarea? A fost întâmplare că tocmai el a avut glonțul de război în cadrul lui? Sau a fost o providență a atotputernicului Dumnezeu, care voia să vorbească cu subofițerul B., pentru a-l convinge cât de aproape erau de el: moartea, veșnicia și judecata?

Nu există întâmplare; în toate se petrece voia plină de har a lui Dumnezeu. De aceea a spus Domnul ucenicilor Lui: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.” (Matei 10,29-30). În asemenea evenimente vorbește dragostea atotputernicului Dumnezeu inimii oamenilor, ca ei să se gândească la cele ce sunt spre pacea lor.

Dar tu, care citești aceasta, cugetă la viața ta, de câte ori a făcut Domnul și în viața ta minuni ale salvării și ocrotirii.

Multe dintre minunile lui Dumnezeu din viața ta le-ai uitat sau nu le-ai văzut cu ochii care văd; altele ți-au rămas necunoscute; dar veșnicia va descoperi că dragostea Domnului care bate la ușă și caută, n-a neglijat nimic la tine. Ai venit cu povara păcatului tău, cu vina anilor tăi pierduți la Dumnezeu oricărui har? Isus îți întinde din cer brațele de har ca să fii mântuit. Dacă nu te smerești înaintea lui Dumnezeu în pocăință, vei geme veșnic în locul pierzării că ai mers la pierzare, **pentru că n-ai vrut mântuirea ta.**

Nr. 40

FĂ SĂ NU FIE ZADARNIC!

„Crezi tu?Știu că crezi” (Faptele Apostolilor 26,27)

Fostul locotenent austriac F. W. von S. scrie:

„Pe când staționam cu batalionul meu în Kuttendorf (în Boemia), făcea parte din deprinderile mele, să fac plimbări lungi. Sănătos, fericit de a trăi, mulțumit cu mine însumi și cu toată lumea, eram pe atunci departe de orice fel de meditare. Într-o seară rece de ianuarie, într-o plimbare, am rătăcit până în fața porților de la Kollin. Soarele apusese deja și ar fi fost timpul pentru întoarcerea neîntârziată. Dar eram așa de pătruns de frig, încât m-am decis pentru o scurtă intrare în oraș. În han, la post, am găsit o societate numeroasă – era duminică. Se făcuse ora zece când am plecat, după ce am gustat puțină friptură din carne de vânat și niște vin cu apă minerală acidulată. Deci eram absolut treaz. Câteva sute de pași în fața orașului se abătea o cărare din dreapta străzii spre Kuttendorf. Era lună plină, pământul era înghețat bocnă. Pudrelul meu lătra vesel în fața mea, iar eu fluieram un marș, după al cărui ritm pășeam vesel înainte. Curând mi s-a părut că aud pașii grăbiți ai unui bărbat care venea în urma mea. M-am uitat în urmă, dar toată suprafața acoperită de zăpadă, luminată de cea mai clară lumină a lunii, nu anunța în afară de mine și de câinele meu nici o ființă vie. Atunci am observat la o distanță scurtă înaintea mea, un bărbat care, înfășurat în manta, mergea pe aceeași cărare. „Liniștea deplină a nopții are, totuși, iluzii ciudate!” mi-am zis. Pași pe care am crezut că-i aud în urma mea, proveneau de la un bărbat care se afla cel puțin 400 de coși înaintea mea. Ei, hai să vedem cum arată bărbatul.” Am pășit, deci, mai repede, dar oricâtă osteneală mi-am dat, n-am putut să-l ajung. Curând n-am mai dat atenție avangardei mele încăpățănate. Treptat am observat totuși, că am deviat de la drumul bun. Fără să vreau l-am urmat pe străin. Totuși, ar trebui și pe acest drum să ajung la Kuttendorf; am pierdut numai o jumătate de oră. Fără să zăbovească, avangarda mea mergea înainte. Numai o clipă l-am văzut oprindu-se. El a arătat cu mâna lui dreaptă învelită în manta, spre un loc care era în apropierea

drumului. Apoi și-a continuat drumul. Când am ajuns la locul acela, am observat că poteca trecea foarte aproape de o adâncitură mare. La o neatenție, te puteai alege cu daune grave. Bătea ora douăsprezece când, în sfârșit, am intrat în Kuttenberg. Aici, omul ciudat s-a îndreptat spre piața cazărmii. Prin aceasta l-am pierdut o clipă din ochi. De aceea l-am întrebat pe cel ce stătea de pază în fața locuinței comandantului, cine este omul care tocmai trecuse pe acolo. Soldatul m-a asigurat că n-a văzut nici un trecător. Acum l-am văzut pe străin cum își continua încet drumul pe lângă cazarmă. ,Acolo, acesta!' i-am spus soldatului și am arătat cu mâna după drumeț. Dar și acum paznicul a explicat, că nu poate să observe pe nimeni. M-am grăbit după străin. Acesta mergea drept înainte spre spital, care era găzduit în aripa estică a cazărmii, cândva un colegiu iezuit. Ușa s-a deschis în fața lui și după ce s-a mai uitat o dată în urmă, după mine, a dispărut în spital. Ușa s-a dovedit a fi în clipa următoare iar închisă. ,Cine tocmai a intrat în spital?' l-am întrebat pe bărbatul care tocmai intrase în post și se plimba încoace și încolo prin fața gheretei, în mantaua lui albă. – ,Nimeni, domnule!' a răspuns soldatul (un polonez), ,nimeni de când sunt eu în serviciu.' – Nerăbdător am tras de clopoțel. După câteva minute s-a deschis ușa. Era subofițerul de gardă, care m-a lăsat înăuntru. ,Cine tocmai a venit acasă?' – ,N-am deschis nimănui de la ora nouă.' a răspuns subofițerul. – ,Are cineva o a doua cheie de la intrarea de aici?' – ,Nimeni.' – ,Care medic este astăzi în serviciul de noapte?' – ,Medicul secundar W.' – ,Este medicul secundar în camera lui?' – ,Nu, este la nr.8, la soldatul S., care cu siguranță nu va supraviețui la noapte. W. este acolo deja de mai multe ore.' – M-am dus în salonul nr.8 și l-am găsit pe medicul secundar șezând la patul muribundului. Acela s-a ridicat încet la intrarea mea și a arătat spre bolnav. Pe soldatul S. îl cunoșteam personal și m-am apropiat de pat cu compasiune. S. era un om fără nici o instruire. Înainte de angajarea lui, a fost zilier. Înfățișarea lui era mereu aceea a unui bărbat zdravăn, călit prin muncă grea; fața lui scotea la iveală cel mai grosolan fel de a fi; puterea lui de înțelegere se dezvăluia la fiecare ocazie ca extrem de inflexibilă. Dar acum fața lui luase o expresie nobilă, aproape sublimă; o transfigurare ciudată se așternuse peste trăsăturile lui. Curând după intrarea mea a deschis ochii și m-a recunoscut. El și-a schimbat puțin poziția și apoi a început să vorbească. A vorbit despre moarte și despre menirea veșnică a oamenilor, într-un mod pe care a trebuit să-l admir. Curând bolnavul a căzut epuizat la loc, dar după scurt timp s-a ridicat iarăși; ochii lui s-au pironit cercetători pe ai mei. Apoi mi-a arătat să mă aplec spre el. M-am așezat pe pat și i-am luat mâna. ,Dorești ceva?' l-am întrebat apropiindu-mi urechea de gura lui. Cu vocea aproape frântă a spus: ,Credeți?' - - Nu l-am înțeles. Atunci a scos mâna liberă de sub pătură și a arătat în sus. Acum întrebarea mi-a devenit limpede. Dar ea m-a consternat. Eram un om al platitudinii; În ceea ce privește viitorul de dincolo, mărturiseam că există un asemenea viitor, dar ce cerea el de la mine, n-am cercetat niciodată; am privit indiferent scurgându-se treizeci de ani; am fost, - am trăit, - am sperat; dar ce credeam sau speram, încă nu m-am întrebat niciodată. ,Credeți?' a întrebat S. încă o dată, în timp ce a repetat mișcarea mâinii în sus. Mi-am acoperit fața cu amândouă mâinile. Am rămas astfel liniștit câteva minute. Apoi am prins putere pentru cuvintele: ,Ce vrei să cred?' – **În Dumnezeu – în Hristos – în viața veșnică.**' – ,Amin!' am spus eu și mi-am împreunat mâinile. – ,Și într-o providență divină care veghează asupra noastră.' a continuat el după o pauză. ,**Și dacă sunteți credincios, nu va fi zadarnic ce s-a făcut pentru dumneavoastră.**' Apoi a căzut înapoi și n-a mai deschis buzele. El mi-a vorbit într-un ceas sfânt, - acest om simplu, muribund. I-am închis ochii stinși. Apoi m-am întors la locuința mea. Am uitat motivul care mă dusesse în spital. În fața mea stătea acum numai ceasul tocmai trăit. Ușa casei mele s-a deschis. Slujitorul meu mă aștepta deja aici. ,Astăzi nu puteți dormi în camera dumneavoastră,' mi s-a adresat el. ,**Acum un sfert de oră a căzut tavanul și patul dumneavoastră de campanie, împreună cu multe altele, zac sub dărâmături.**' Și așa a fost.

Abia acum mi-am adus aminte de ghidul meu și de ultimele cuvinte ale muribundului. **„Dacă sunteți credincios, nu va fi zadarnic ce s-a făcut pentru dumneavoastră.”**

„N-a fost zadarnic ce s-a făcut pentru mine!”

Faptele acestei relatări vorbesc de la sine. Nu este vorba despre plăsmuiri ale fanteziei sau despre vise, ci despre **realitatea** morții fericite și pline de pace a unui copil simplu al lui Dumnezeu, despre **realitatea** ocrotirii vieții unui om care era încă foarte departe de Dumnezeu, pe care harul îl căuta și îl chema. Este intervenția ușor de recunoscut a lumii nevăzute, în viața vizibilă, pământescă. Este trăirea a ceea ce este scris: „Căci mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, mi-ai ferit picioarele de cădere, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii.” (Psalmul 56,13 textual). Înțelege, omule, că și drumul tău pământesc este înconjurat de lumea nevăzută, veșnică.

Tu întrebi: Da, dar ce fel de om misterios a fost acela, care mergea înaintea aceluia locotenent, care l-a avertizat de locul primejdios al drumului, care l-a determinat în loc să se ducă acasă, să meargă la spital? Ce figură omenească a fost aceea, pe care ambele santinele n-au văzut-o, care și-a deschis ușa încuiată a spitalului și despre a cărei intrare subofițerul de serviciu nu știa nimic? A fost un înger al lui Dumnezeu „trimis să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea”? Soldatul credincios muribund, căruia i-a fost deschisă priveliștea în lumea nevăzută, a știut ce s-a petrecut.

O, nu lăsa **nici tu** să fie în zadar ceea ce ai citit aici, despre realitatea dragostei căutătoare a lui Dumnezeu, despre minuni și ocrotiri cu care Domnul intervine în viața omenească, pentru a salva un suflet de la moartea veșnică! Fă să nu fie zadarnic ceea ce tu însuși ai trăit în ajutoare, salvări și ascultări de rugăciuni! **Fă să nu fie zadarnic că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Lui Fiu, ca să sufere și să moară pe cruce pentru păcătoși pierduți, vinovați, așa ca tine și ca mine!** Tu trebuie să trăiești o minune mai mare decât că ești ferit de prăbușirea tavanului camerei – dacă vii cu pocăință și credință la Isus, vei fi ferit de judecățile mâniei lui Dumnezeu, de veșnica pierzare a iadului.

Înțelege realitatea a ceea ce s-a petrecut pe Golgota! Isus a suferit și a murit ca un chezaș al tău; El întinde mâinile spre tine. **Crezi?** Ești convins de vina păcatului tău? de sfințenia lui Dumnezeu? de judecata viitoare asupra tuturor păcătoșilor neîmpăcați? **Știi că crezi.** – Da, în adâncul sufletului crezi; n-ai îndrăzni să spui: aceasta nu este adevărat! Dar crezi și că Dumnezeu te iubește și te caută, că Isus a suferit și a murit **pentru tine?** O, crede în dragostea care S-a dat pentru tine la moarte de cruce! Isus spune: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată!” (Ioan 11,25-26). Crede în prezența Domnului Isus înviat, cheamă-L în pocăință, vorbește cu El; El îți va răspunde prin Duhul lui cel Sfânt. Tu trebuie să ai parte ca păcatele pe care le-ai făcut, vina care te apasă, funiile care te leagă să-ți fie luate prin puterea harului și a sângelui lui Isus. „El va arunca în fundul mării toate păcatele noastre.” (Mica 7,19). Atunci vei mărturisi: **Isus mi-a ieșit în cale și n-a fost zadarnic!**

Nr. 41

ORBI CARE AU DEVENIT VĂZĂTORI

„Eu una știu: că eram orb și acum văd.” (Ioan 9,25)

Domnul Charles R., unul dintre cei mai bogați oameni din New-York, a orbit; el a oferit un milion de dolari (cam 4_{1/4} milioane mărci) acelui medic care îi va reda lumina ochilor. Ziarele au relatat că trei sute de oftalmologi ar fi încercat să câștige marea răsplată, dar fără nici un succes. Domnul Charles R. și-a retras în cele din urmă oferta și s-a exprimat după cum urmează: „Mă supun cu predare voinței unei puteri mai înalte, care întrece orice putere pământească. Este evident voia lui Dumnezeu, a Atotputernicului, ca eu să rămân orb; căci am înțeles că nici un om nu este în stare să-mi vindece orbia.”

Acest american, în zilele când ochii lui trupești erau văzători, a fost incapabil să recunoască ceva din atotputernicia lui Dumnezeu. După ce a orbit, a socotit că prețul stabilit, de un milion de dolari, va stimula pe cei mai deștepți și mai experimentați medici, să facă ce știu ei mai bine, pentru a-i reda vederea. Aceasta s-a și întâmplat, dar din partea aceea n-a fost nici un ajutor. Astfel a învățat omul bogat să recunoască puterea superioară și să se smerească sub voința lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu, Creatorul ochilor tăi și ai mei, poate să facă pe oamenii orbi trupește să vadă. Lucrul acesta s-a petrecut de multe ori în zilele când Fiul lui Dumnezeu umbla pe pământ. Citim că Isus a dăruit vederea multor orbi. (Luca 7,21). Cel născut orb, pe care Domnul l-a vindecat, a mărturisit în fața lumii întregi: „Eu una știu: că eram orb și acum văd.”

Permite, înainte de toate, să fii întrebat, dacă ai mulțumit pentru ochii tăi sănătoși și dacă ai acceptat de la El această binefacere ca pe un dar al harului. El ar putea tot așa de bine să ți-l ia, ca celui american. Majoritatea oamenilor se bucură de această binefacere de neprețuit fără mulțumire, ca și când ar fi de la sine înțeles că o pot folosi și **mulți abuzează de ochii lor în slujba păcatului**. Priviri de mânie, de invidie, de bucurie pentru paguba altora, de preacurvie, pun, din nenorocire, de foarte multe ori ochii în slujba păcatului. Câte un orb trebuie să fie orb, pentru a rămâne ferit de mult păcat.

O privire a Domnului a fost de ajuns pentru a trezi în inima lui Petru cele mai profunde dureri de pocăință și pentru a lăsa să curgă din ochii lui lacrimile amare ale căinței. Și ochii noștri pot, dacă radiază dragostea și adevărul lui Dumnezeu, să realizeze lucruri mari împotriva voluptății și împotriva patimii omenești. Privirea de durere a unei mame a chemat deja câte un fiu împietrit să se întoarcă. Dar mai mult decât atât. Ce triumf al nădejzii și al păcii, ce salutări de dragoste și de devotament sunt în ultimele priviri ale copiilor lui Dumnezeu care pleacă! De multe ori, când limba și buzele au fost deja private de vorbire, vorbesc ochii despre pacea și biruința asupra morții!

Istoria vorbește despre ochii strălucitori ai lui Friedrich cel Mare, a căror privire fermeca oamenii, da, este cunoscut că puterea ochilor unui om a vrăjit astfel leii, încât n-au putut să se repeadă asupra victimei lor fără apărare. Și dresorii de șerpi domină șerpii cu puterea privirii lor.

Totuși, ce forță și ce efect poate privirea să exercite prin ochii omenești și totuși este mai importantă ca puterea de vedere a ochilor tăi trupești, întrebarea: dacă tu, o, făptură omenească, **ai devenit văzător cu ochii inimii tale**. Ai ajuns să fii conștient că de la natură ești **orb spiritual**? Poate până astăzi ai fost incapabil să-ți dai seama de starea pierdută în păcat și de ținta îngrozitoare a drumului tuturor oamenilor neîmpăcați.

Nu te mira dacă-ți spun: **și tu ești născut orb**. Numai ceea ce poți pipăi și auzi, lucrurile pământești, părerile oamenilor au efect asupra ta. Dar realitățile veșnice, persoana măreață a Fiului lui Dumnezeu, au rămas, cum m-am temut, fără efect asupra ta până acum, pentru că n-ai un organ să le percepi. Isus a ieșit în calea ta ca să te binecuvânteze și să te păzească, dar tu

nu L-ai recunoscut. El ți-a făcut bine, te-a privit plin de har, da, El Și-a dat viața lui dumnezeiască la moarte de cruce, dar inima ta n-a înțeles nimic din acestea, măcar că ți s-a spus. Tu te simțeai bine și credeai, că ai putea merge în veșnicie în starea ta păcătoasă, pentru că ochiul tău orb nu vedea cât de pătată era viața ta. **Poate mai este aceasta și astăzi starea ta?** Acel om născut orb, pe care l-a vindecat Domnul, a trebuit să meargă în ascultarea credinței la scaldătoarea Siloam, pentru a se spăla acolo. (Compară cu Ioan 9,7). Atunci a devenit văzător și s-a reîntors ca un om reînnoit. Părinții lui ziceau acum: „Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb; dar cum vede acum sau cine i-a deschis ochii, nu știm.” (Ioan 9,20-21). Dumnezeu a făcut o minune a harului pentru acest om născut orb. Tot astfel are parte și astăzi orice păcătos, căruia Domnul îi deschide ochii inimii, de o minune a harului. El vine la părinții lui, la prieteni și colegi ca un om nou, el și-a văzut păcatul și harul lui Dumnezeu, stricăciunea lui și pe Isus, Salvatorul.

Câte unul trebuie întâi să treacă prin apele adânci ale încercării pentru a deveni văzător. N. R. a fost, ca soldat, condamnat la cinci ani de închisoare, pentru o abatere disciplinară gravă. Drumul lui l-a dus într-o duminică după-amiază, împreună cu camarazi veseli, la cârciumă și pe drumul de întoarcere s-a făcut vinovat de violență față de un superior.

El povestește:

Pe lângă munca grea din închisoare am avut totuși timp să citesc câte ceva și anume duminica. Până la urmă am citit toată biblioteca dată spre folosința deținuților, în afară de o carte - Biblia. Eu n-am văzut înainte niciodată Biblia, am fost mereu avertizat de această carte. Dar pe lângă aceasta totuși n-aveam liniște, căci totuși devenisem atent cu privire la mântuirea sufletului meu, prin câte un cuvânt al predicatorului închisorii. Acest bărbat era absolut pătruns de ceea ce ne spunea. Am simțit lucrul acesta și îmi făcea bine dragostea cordială pe care o manifesta pentru fiecare dintre noi în parte. El ținea sus Biblia. Știam lucrul acesta. Am hotărât să citesc Biblia și am citit: **„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.”** Apoi mai departe cuvintele Fiului lui Dumnezeu: **„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.”** Și mai departe: **„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat.”** Dar nu puteam să cred că aceste cuvinte ar fi valabile pentru mine; poate erau valabile pentru oameni respectabili și cumsecade, dar nu pentru un pușcăriaș. Și totuși, cum tânjea inima mea după mântuire și iertarea păcatelor mele! Când mă gândeam că aș putea muri brusc neîmpăcat cu Dumnezeul cel sfânt, atunci mă năpădea cea mai îngrozitoare teamă. Mă simțeam, ca și când aș fi auzit pronunțată sentința asupra mea, pe care a primit-o acel bărbat, care a intrat fără haina de nuntă în sala de nuntă: **„Legăți-i mâinile și picioarele, luați-l, aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”** Aceasta m-a adus în cele din urmă în pragul disperării. În această stare fără lumină și fără mângâiere, mă simțeam totuși mereu mai atras de Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate că până atunci n-am putut să-mi însușesc răscumpărarea și mântuirea. Am deschis Biblia și acum atenția mea a fost îndreptată asupra răstignirii Domnului și a convertirii tâlharului. Eu mă simțeam așa de rău și de vinovat ca acesta și am fost de acord din inimă cu cuvintele lui: **„Doamne, adu-Ți aminte de mine!”** Și extraordinar, în aceeași clipă am putut să-mi însușesc răspunsul Mântuitorului răstignit. Am putut să cred că mi-au fost iertate, ca aceuia, toate păcatele prin sângele lui Isus și că mi-a fost dăruit un loc în cer la Isus și cu Isus. În preafericita desfătare a păcii cu Dumnezeu, puteam acum pentru prima dată în viața mea să las să se înalțe rugăciuni de laudă și de mulțumire spre Dumnezeu, care m-a iubit nemărginit și L-a dat pe Fiul Său pentru mine la moarte și la judecată.

Această povestire a avut loc pe calea ferată, între Basel și Strassburg și a fost răspunsul la întrebarea unui călător, care se interesa ce avea cel din fața lui în pachetul pe care-l ținea cu atâta grijă în mâini. ‚Da,‘ a spus pușcăriașul eliberat, soldatul tânăr, vesel de altădată, ‚acum

veți înțelege că Cuvântul lui Dumnezeu este lucrul cel mai scump pe care-l am; Dumnezeu l-a folosit pentru a-mi salva sufletul nemuritor de la osânda veșnică.'

Acum lasă-te întrebat, prietene: te-ai văzut și tu deja așa, ca păcătos pierdut, ca acest bărbat? Ai văzut deja harul care se găsește în Isus, așa cum l-a înțeles acesta? **Ai devenit văzător sau încă ești orb?** Tu nu trebuie să oferi nici bani ca acel american, pentru a deveni văzător, nici să intri în rușinea închisorii ca acest bărbat tânăr. Tu poți primi astăzi ochi văzători, dacă mergi copilărește la Domnul Isus cu rugămintea: **arată-mi păcatul meu și arată-mi harul Tău!**

Nr. 42 BIRUIT!

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4,18-19)

La 1 noiembrie 1903, câțiva creștini din Sch., în Westfalen, au cântat cântarea:

Ia-L pe Hristos în barca vieții tale,
Ia-L cu credincioasă-ncredințare;
Împinge barca de la țarm la vale,
Nu te teme de recif, de stânca tare!

Chiar de-ar zbura pe valul furios,
Sălbatic, bărcuța ta și-n sus și-n jos,
Chiar de valurile-n ea s-ar revărsa,
Stai liniștit, să se sfarme El n-o va lăsa!

În timp ce cuvintele acestei cântări răsunau din casă, pe drum venea un bărbat în anii cei mai buni, îl chema P. F., și era cunoscut pentru brutalitatea lui, pentru lipsa de teamă și pentru batjocura lui păcătoasă, cu care respingea orice mărturie despre adevărul și dragostea lui Dumnezeu. Mulți se temeau de acest bărbat și se fereau din calea lui. Și totuși Dumnezeu începuse să vorbească cu el, așa cum P. F. a mărturisit mai târziu. Într-o zi pe când era singur în pădure, l-a cuprins o neliniște interioară îngrozitoare, în legătură cu viața lui păcătoasă. Gândul la moarte și la veșnicie l-a speriat. Totuși, aceasta nu l-a împiedicat, puțin după aceea să stea iar printre tovarășii lui de beție. De acolo venea când a auzit sunetele acelei cântări. Cuvintele erau ușor de înțeles pe stradă; ele l-au vrăjit pe bărbat așa, încât a rămas sprijinit de un copac ca să asculte.

„**Ia-L pe Hristos în barca vieții tale!**” Aceasta l-a prins ca o putere cerească. Nu-și vedea el propria viață așa nestatornică, așa fără cârmă plutind încoace și încolo, pe căile pierzării? El și-a recunoscut starea pierdută, vina lui – **atunci brusc au curs lacrimi amare de căință.** Emoția a fost profundă. El a pus imediat să fie chemat la el un cunoscut al lui, credincios; el voia să găsească drumul spre harul lui Dumnezeu. După ce a vorbit cu acesta, a mers acasă și a intrat în cameră cu cuvintele: **„Nevastă, acum să terminăm și să începem**

o viață nouă cu **Isus!** Încă în aceeași seară sticla lui de țuică a fost aruncată afară, pe fereastră. Totuși, pacea lui Dumnezeu încă nu intrase în inima lui. Când peste două zile P. F. a intrat în fabrică, l-a întrebat pe un credincios: „Ia spune, **ești convertit?**” Cel întrebat a răspuns: „Da!” „Atunci spune-mi cum să ajung și eu acolo.” „Păi”, a fost răspunsul, „întâi trebuie să rupi cu lumea.” „Aceasta deja am făcut-o,” a răspuns P. F., „cu colegii mei de până acum, am terminat; dar cum ajung la pace?” Cu mare bucurie cel întrebat i-a arătat păcatosului care căuta, cuvântul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29 textual).

După câteva zile de luptă serioasă, P. F. a putut să se laude că are siguranță deplinei iertări a tuturor păcatelor lui, prin credința în sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu. Acest prizonier a devenit liber și anul de îndurare a început în viața lui.

Aceasta este ceea ce ai și tu nevoie, prietene și la care te cheamă harul lui Dumnezeu! S-ar putea ca vina anilor trecuți să te fi apăsat puțin până acum. S-ar mai putea ca tu să te fi considerat evlavios și religios, poate și alții te-au considerat așa. Cu toate acestea n-ai trecut prin fața acestei întrebări: dacă ai **siguranța iertării păcatelor prin sângele lui Isus**. Abia atunci ai pace cu Dumnezeu și o nădejde nestrăicătoare; abia atunci va fi devenit Isus cârmaci în corabia vieții tale, care o va duce sigur în portul slavei lui Dumnezeu. Satan, marele vrăjmaș, vrea să împingă această întrebare în fundal, el îți pune în cale toate lucrurile posibile: muncă, distracție, rude și cârciumă, bani și haine, grijă și plăcere, ca tu să nu soluționezi dumnezeiește și veșnic valabil această singură problemă. Dar nu te lăsa înșelat. Dar nu te lăsa nici amăgit că lanțurile păcatului cu care ești legat ar fi prea tari! **Isus le va rupe**, numai de-ai veni în sinceritate cu tot ce te apasă și te leagă.

X. era un negustor respectabil, care avea venituri bune, dar vai, viața lui nu era fericită. Devenise un bețiv, iar tinerei lui soții, în ciuda prosperității, a instruirii și a bune educații, nu i-a mers mai bine ca multor femei ale căror soți sunt bețivi; comportamentul bărbatului ei i-a îngreuiat și ei ultimul pat de boală cu mulți spini pentru inima ei, cu suferință adâncă, până când, în sfârșit ea a murit și a lăsat în urmă bărbatul cu copii adolescenți. Au trecut deja ani și de atunci viața aceasta n-a mers în sus, ci mereu în jos. X. nu știa cum și unde va fi sfârșitul pentru el și copiii lui, dar vedea, că sfârșitul nu va fi bun.

Atunci drumul lui l-a dus într-o seară într-o adunare, unde a fost mărturisită vestea unei salvări depline din blestemul păcatului. X. a fost foarte mișcat, el și-a propus să vină iar în seara următoare în această adunare, ca să poată auzi mai mult despre această minunată mântuire, care, cum a spus mesagerul lui Dumnezeu, este de găsit pentru oricine, chiar pentru cel mai vinovat și mai legat. Dar vai, cum a fost în seara următoare? X. trebuia să facă înainte de prânz un mic tur de afaceri. Dar în loc să se întoarcă acasă la prânz, la copiii lui, s-a îmbătat zdravăn până târziu în noapte și s-a întors acasă abia spre dimineață, după ce noaptea, ca urmare a beției lui, s-a rătăcit pe calea ferată. În loc să ajungă sub Cuvântul dragostei și harului lui Dumnezeu, a ajuns sub puterea robitorie a alcoolului. Totul părea fără nădejde. Totuși, în duminica următoare a fost mânat cu putere la propovăduirea Evangheliei. În timp ce ședea acolo i-a devenit limpede, că ar trebui să răzbească prin toate obstacolele și ispitele și să-și pună viața în mâna Domnului Isus. Când adunarea s-a terminat, X. a mers fără înconjur la mesagerul lui Dumnezeu, și-a mărturisit păcatele, viața lui pierdută, profund vinovată, acuzațiile conștiinței la amintirea soției lui, moartă timpuriu. Dar ce mirat a fost, când la toate mărturisirile păcatelor lui adânci, obținea mereu asigurarea reînnoită, că la Domnul se găsește și pentru el o iertare și deplină **reînnoire** a vieții. El le-a găsit în aceeași zi, pentru că s-a smerit cu păcatele lui înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. A fost adevărat că Domnul i-a dăruit mângâierea iertării și nu numai aceasta, ci eliberarea din robia păcatului. A început o nouă viață, copiii lui au găsit cu adevărat un tată nou și el însuși a găsit între copiii lui Dumnezeu ceea ce n-ar fi crezut niciodată că ar exista în orașul lui: oameni fericiți, pentru care Mântuitorul era o Persoană adevărată, prezentă, un Domn și Stăpân pe care se sprijineau

și care îi binecuvânta. El a învățat să cunoască oamenii care aveau reciproc o încredere frățească și căutau zilnic Cuvântul lui Dumnezeu, ca pe izvorul cunoașterii și a nădejzii lor.

Când Isus stătea în sinagoga din Nazaret, a citit textul din proorocul Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” În urmă a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.” Și toți Îl vorbeau de bine, **se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui.**” (Luca 4,18-22 textual).

Isus este și astăzi același, care sfărâmă lanțurile păcatului și care dă drumul în libertate robilor păcatului săraci și apăsați și are **cuvinte pline de har** pentru oamenii profund vinovați.

Învață să descoperi aici realitatea creștinismului: viața nouă care bea din izvoarele veșnice. Pace, nădejde, bucurie și mângâiere, reînnoire a vieții prin Duhul Sfânt există și pentru tine. **Care este situația ta și care este dorința inimii tale?**

Nr. 43

ȘTIM CEVA SIGUR DESPRE LUMEA CEALALTĂ?

„Dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” (Marcu 9,47-48)

În orașul Br. au avut loc predici de evangelizare în legătură cu întrebarea: **știm ceva sigur despre lumea cealaltă?** Pe panourile publice pe care au fost anunțate aceste predici, oamenii au scris peste tot, cu creionul, la sfârșitul acestei întrebări un deslușit „Nu!” Oare nu se ridică în poporul nostru la mii, numărul creștinilor de nume care răspund cu „Nu!”, râzând, la întrebarea: **Știm ceva sigur despre lumea cealaltă?** Să privim mai îndeaproape întrebarea și să răspundem din poziția de unde nu mai dorim să ne amăgim pe noi înșine și pe alții. Un om care este chiar în pragul veșniciei, îmi va fi cel mai de încredere martor, dacă știe ceva despre lumea cealaltă sau nu.

O creștină muribundă bolnavă de tuberculoză, în martie 1905 zăcea în patul ei, în E., când a intrat la ea un credincios care îi era prieten; era puțin înainte de plecarea ei acasă. Ea l-a salutat pe cel care intra, cu ochi strălucitori, plină de pace și bucurie, cu cuvintele: „Încă nu-L văd pe Domnul – dar curând îl voi vedea.” Ea știa evident ceva sigur despre lumea cealaltă; ea știa sigur că în clipa în care va pași prin perdeaua care desparte timpul de veșnicie, ochiul ei Îl va vedea pe Acela care a iubit-o întâi și care S-a dat pe Sine Însuși la moarte de cruce. Și mai știa ceva sigur despre păcatele ei și anume, că ele au fost înlăturate pentru totdeauna, că nici o acuzație a vinii trecute n-o desparte de Dumnezeul cel sfânt, ci că are intrare liberă în slava lui Dumnezeu.

Știi și tu aceasta?

În timpul unei prigoniri a creștinilor, a murit pe rug în Smirna, în anul 168, cel mai vârstnic supraveghetor al adunării de acolo, Polykarp. Încă deținem o scrisoare[♥] amănunțită în care adunarea credincioșilor din Smirna împărtășește celorlalte adunări, moartea conducătorului lor.

Polykarp a fost dus la circ, în fața guvernatorului roman al provinciei, în mijlocul îmbulzelii neamurilor și iudeilor care cereau moartea credincioșilor. Guvernatorul i-a cerut să arate cinste divină numelui împăratului roman și să-L blesteme pe Hristos. Polykarp a răspuns: „De 86 de ani slujesc Domnului și El încă nu mi-a făcut nici un rău. Cum aş putea eu să blestem pe Împăratul meu, care m-a mântuit?” Guvernatorul a început iar: „Jură pe geniul împăratului!” La aceasta Polykarp a răspuns: „Dacă vrei să ai această glorie zadarnică, de a mă fi adus aici ca să jur pe geniul împăratului, dacă de aceea te prefaci, ca și când n-ai ști cine sunt, deci ascultă mărturisirea mea deschisă: **sunt creștin!**” Guvernatorul l-a amenințat pe bătrân cu animale sălbatice și foc; dar Polykarp a răspuns: „Tu mă ameninți cu un foc care arde numai o vreme și se stinge repede, dar tu nu cunoști focul judecății viitoare și pedeapsa veșnică ce este pregătită pentru cei nelegiuți. De ce eziți, fie ce-o fi!” Între timp, mulțimea cerea impetuos ca Polykarp să fie ars. Mulțimile deja cărau încoace lemne și vreascuri din ateliere și din băi publice. Când rugul a fost gata, Polykarp și-a dezbrăcat hainele cu propria lui mână. Cu mâinile legate la spate, un miel de jertfă ales, așa stătea Polykarp acolo și se ruga următoarele cuvinte: „Tatăl iubitului și Preaslăvitului Tău copil Isus Hristos, prin care am primit cunoștința despre Tine, Dumnezeu al îngerilor, al puterilor și al oricărei făpturi, de asemenea al întregului neam al celor drepti care trăiesc înaintea feței Tale, Îți aduc mulțumire că m-ai învrednicit ca în ziua și în ceasul acesta să am parte în numărul martirilor Tăi, de paharul lui Hristos, pentru învierea sufletului și a trupului în viața veșnică, în tăria nepieritoare a lucrării Duhului Sfânt. Primește-mă astăzi înaintea Ta ca o jertfă bună, plăcută Ție, doar m-ai pregătit pentru aceasta dinainte, mi-ai vestit-o înainte și acum mi-ai descoperit-o, Tu, Dumnezeu adevărat, care nu poate greși. De aceea și pentru toate acestea Te laud, Te slăvesc, Te preaslăvesc, de dragul Marelui Preot veșnic, Isus Hristos, copilul Tău iubit. A Ta, împreună cu El, în Duhul Sfânt să fie cinstea acum și în toată veșnicia. Amin.” Când și-a isprăvit rugăciunea cu acest Amin, ajutoarele călăului au aprins focul. –

Când tâlharul a omagiat pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu, care atârna lângă el pe lemnul blestemat, sub cununa lui de spini, a primit de pe buzele lui Isus cuvintele: „**Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.**” Acest tâlhar muribund avea în urma lui o viață pierdută, mânjită cu sânge, înaintea lui o veșnicie fără nădejde – astfel atârna pironit pe cruce în chinurile lui. Dar când L-a omagiat pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul i-a deschis poarta slavei veșnice. Lui i-a răsărit soarele vieții veșnice și a harului lui Dumnezeu – iar acesta n-a fost un vis îndepărtat, ci o realitate apropiată și sigură. Acest păcătos vinovat, împovărat de blestem, a fost pârga unei cete de nenumărat, care, spălată fără pată prin sângele Mielului lui Dumnezeu, trebuia să devină copii și moștenitori ai slavei veșnice. Isus i-a spus: „Adevărat îți spun!” Acum știa **ceva sigur** și toți care L-au omagiat pe Domnul Isus după el, cu inima, au știut și știu sigur de neclintit, că ținta vieții lor va fi slava veșnică și o fericirea fără sfârșit în cetatea lui Dumnezeu.

Ești acum convins, prietene, că creștinii credincioși știu un lucru sigur despre lumea de dincolo? Dar și necredincioșii știu un lucru sigur. Dintr-o stațiune climaterică de lângă Frankfurt am Main, a venit juristul X., de 28 de ani, în spitalul nostru – așa povestea o soră de caritate, sora L. Domnul X. era un domn distins, iubitor de oameni, din Belgia, care în ciuda anilor lui tineri, avea deja un renume mare; aceasta a reieșit din discursurile funerare care i-au fost dedicate în ziare, după moartea lui. Sora L. era o creștină credincioasă; ea a avut mai multe convorbiri serioase cu acest bolnav, care a mers în întâmpinarea veșniciei fără Dumnezeu și fără pace. Ultima conversație a avut loc în ziua dinaintea morții neașteptate a

[♥] Această scrisoare stă la baza acestei relatări.

bărbatului înzestrat și s-a încheiat cu exclamația lui: ‚Nu mai pot să cred, este prea târziu. Dumneavoastră sunteți fericită, dar eu mă duc în iad!’ În ziua următoare el a avut o sângerare masivă pe gură și a murit. Și bărbatul acesta știa ceva sigur despre lumea cealaltă – dar **era ceva îngrozitor.**

Domnul slavei a spus avertizând: ‚Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, tai-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât să ai două picioare și să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.’ (Marcu 9,43-46 textual). Știm cu siguranță despre lumea cealaltă, că fiecare om care a nesocotit dragostea lui Dumnezeu arătată în Hristos și sângele lui Isus curs pe cruce, care n-a vrut să se despartă de ceea ce i-a prins inima în mreje, pofta ochilor, pofta cărnii, lăudăroșenia vieții, își va găsi sfârșitul în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, căci **Isus o mărturisește!**

Plăcerea și cinstea lumii, averea ta, lauda oamenilor sau orice altceva care te poate împiedica să-L urmezi pe Isus, chiar dacă ți-ar fi mai drag, mai indispensabil ca ochiul, mâna sau piciorul – **lasă tot! Aruncă totul! Apucă viața veșnică!**

Nr. 44

SPUNE-MI ADRESA LUI DUMNEZEU!

‚Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit.“
(Isaia 57,15)

‚Cizmarul R. a fost găsit astăzi mort cu pipa în gură; el s-a omorât cu o carabină Flobert.’ Astfel relatează ziarul la începutul anului 1905. Acest bărbat a avut o biografie deosebită. Ca om tânăr s-a dus la trupele coloniale olandeze, în insula Java și s-a întors de acolo cu o boală rea; purta în trupul său blestemul vieții sale desfrâdate, imorale. Cu toate acestea s-a căsătorit și și-a infectat soția, care apoi, după lungă și tristă suferință a trebuit să moară în chinuri de nespus. În timp ce femeia încă zăcea bolnavă, a venit un bărbat tânăr, credincios, la muncă în casa cizmarului și a vorbit cu el despre gravitatea veșniciei și despre blestemul păcatului. Atunci bărbatul mincinos, nelegiuit a spus: ‚Vreau numai să știu, de unde-mi vine aceasta, că soția mea trebuie să fie așa de bolnavă.’ ‚O știți foarte bine’, a răspuns creștinul, ‚și vedeți că blestemul păcatului dumneavoastră și corecțiile lui Dumnezeu sunt în viața dumneavoastră. Știți și trebuie să recunoașteți că peste viața și căile oamenilor acționează puterea lui Dumnezeu, care a spus: „Să Mi se plece orice genunchi!” Cizmarul a continuat să batjocorească și a spus; ‚Ei, atunci dați-mi adresa Dumnezeului dumneavoastră, unde poate fi găsit.’ De atunci au trecut puține luni, batjocoritorul nelegiuit și-a văzut sărmana soția murind în chinuri și a sfârșit apoi ca sinucigaș. Acum are adresa lui Dumnezeu, a Dumnezeului sfânt, care suportă păcatul cu răbdare, care știe să-l găsească pe cel vinovat și lasă pe oricine respinge harul, să găsească ce pofteste: blestemul veșnic.

Tot așa nu de mult și un nelegiuit a crezut că face o glumă între nelegiuiți, când în fața unei adunări mari a spus: ‚Dacă există un Dumnezeu, atunci El este în criză de locuință, căci nu se știe unde poate fi găsit.’ Toți aceștia, care plătesc răsul unei mulțimi orbite cu mânia Dumnezeului sfânt, Îl vor vedea și vor recunoaște foarte curând cine este și unde locuiește, când se vor vedea pe ei înșiși în acel loc de chin veșnic, unde **Dumnezeu nu este și unde nu se mai găsește nici o cale și nici un acces spre Dumnezeul oricărui har, pe care**

L-au respins acești slujitori orbiți ai lui Satan. Ce realitate îngrozitoare, când un om, a cărui gură batjocoritoare încă mai face aprecieri superficiale despre: Dumnezeu, veșnicie, judecată și iad, că toate acestea n-ar exista – este apucat brusc de mâna tare a morții. Trimisul irezistibil al instanței poartă sufletul păcătosului neîmpăcat în locul de chin, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune oamenilor: „Cine din voi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea rămâne lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33,14). O, ce loc de chin de nespus: flăcări de foc și totuși întunerice veșnic – să mori și totuși să trebuiască să trăiești pentru a gusta veșnic moartea a doua – să fii alungat de la tot ceea ce înseamnă nădejde, fericire și pace și totuși să trebuiască să privești de la o depărtare inaccesibilă, dincolo de o prăpastie de netrecut, fericirea aceluia care merg în paradisul lui Dumnezeu. Nu întreba dacă există un iad – Dumnezeu ți-o spune, Dumnezeul adevărului și al harului, care nu dorește moartea păcătosului, iar conștiința ta adevărește acest lucru.

Știi adresa lui Dumnezeu? Ea este scrisă expres și exact în Biblie: „Cel Preaînalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești” (Faptele Apostolilor 7,48) și: „Pentru că așa zice Cel măreț și Cel înălțat, Cel care locuiește în eternitate și al cărui Nume este Sfânt: „Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhul celor smeriți și să înviorez inima celor zdrobiți.” (Isaia 57,15 textual). Dumnezeu locuiește în loc înalt și sfânt și privește în jos „peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu.” (Psalmul 14,2). El nu este un Dumnezeu îndepărtat, ci „este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L caută în adevăr.” (Psalmul 145,18).

Tu, făptură omenească, cel care ai plecat în căile păcatului tău și ale încăpățânării tale și n-ai întrebat de Dumnezeu, **Dumnezeu a întrebat de tine, Dumnezeu te-a căutat.** Ai mers și tu pe căile imoralității și ale preacurviei, ca acel bărbat nelegiuit? O, ce căi ale păcatului de jur-împrejurul nostru, ale tinerilor și ale bătrânilor, ale bărbaților și ale femeilor! Și totuși strigă conștiințele și dovedesc oamenilor că merg pe drumul pierzării. Câți nu-și cară viața ruinată de păcat, printr-o viață deznădăjduită în întâmpinarea unei morți fără nădejde! Ei bagă de seamă și știu că seceră ceea ce au semănat.

Ascultă, Dumnezeu are alte gânduri pentru viața ta. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din slavă ca să te mântuiască, iar tu Îl vei căuta și-L vei găsi într-un loc minunat, **pe crucea de pe Golgota.** Aici a mers împovărându-Se cu păcatul tău, cu vina ta, cu blestemul tău. Privește-L pe Cel sfânt și înălțat, suferind și murind în judecata lui Dumnezeu. El este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii – și pe al tău, dacă vii la El. Isus te caută și te iubește! Nu merită Acela care a venit din cer, pentru a suferi și a muri pentru tine, **ca tu să-L cauți și să-L iubești?** El a fost pe cruce pentru tine, S-a suit în slavă, ochii Lui se odihnesc pe tine, iar inima Lui te așteaptă, dacă vrei să te întorci și să vii cu povara păcatului tău la El, care iartă păcatul. El locuiește în loc înalt și sfânt, înaintea Lui îngerii lui Dumnezeu își ascund fețele, Lui I se închină cerurile, iar stelele de dimineață chiuie gloria Lui. Și totuși, **El vrea să locuiască la cel păcătos care are duhul zdrobit și smerit, care fiind conștient de vina lui mare, zace în țărână înaintea lui Dumnezeu, cerând îndurare.**

Dumnezeu face lucruri mari în zilele noastre. În orașul Cardiff (capitala comitatului Wales), în aprilie 1905 erau multe sute de oameni adunați în capela lor. O femeie a ieșit în fața mulțimii adunate și a mărturisit cu voce tare: „Am fost până acum câteva luni cea mai ticăloasă femeie, bețiva cea mai rea a acestui oraș. Bărbatul meu n-a mai suportat să rămână cu mine, s-a despărțit de mine. Atunci am venit în această adunare, harul lui Dumnezeu m-a atins, am găsit iertarea multei mele vini, eliberare din lanțurile păcatului. Am găsit pacea cu Dumnezeu, o viață nouă, fericită. I-am scris acestuia bărbatului meu, că poate reveni, că va avea o soție nouă. El a răspuns că probabil este așa, eu să adevăresc autenticitatea creștinismului meu. Acum rog adunarea să se roage pentru bărbatul meu, ca să vină și el la Isus și să găsească pace.’ Multe rugăciuni fierbinți s-au înălțat imediat spre tronul lui Dumnezeu, din adunarea copiilor lui Dumnezeu pentru acest bărbat.

Și iată, bărbatul însuși era prezent, el a ieșit în față, din mulțime, s-a smerit înaintea lui Dumnezeu și a găsit pace în ceasul acela.

O, lasă-te și tu convins de adâncul păcatului tău, de starea ta pierdută, de anii tăi iroșiți! Nu spune: eu n-am fost nici bețiv, nici curvar și preacurvar, nici ucigaș, nici hoț. Oare n-ai fost un indiferent, căruia plăcerea și distracția lumii i-au umplut inima, iar dragostea răstignită a lui Isus n-a însemnat nimic pentru tine? Ai batjocorit și ai râs împreună cu lumea și te-ai împotrivit îndurării căutătoare a lui Dumnezeu? Nu te ajută dacă tu te crezi bun, dacă oamenii te laudă sau te admiră. Smerește-te înaintea harului lui Dumnezeu, care până astăzi te-a purtat și te-a ocrotit. **Dumnezeu vrea să locuiască la tine, vrea să Se mute în inima ta.** Ea trebuie să devină un templu curățat și sfânt, în care Isus locuiește prin Duhul Sfânt. Vino cu pocăință la EL, profund smerit sub vina ta, atunci El va veni în har la tine.

Nr. 45

EL ȘI-A JUCAT SUFLETUL

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?”

(Marcu 8,36)

În Roma păgână poporul a cerut, ca pentru ca să-i placă spectacolele de circ, trebuie să fie mulți morți. Cu cât curgea mai mult sânge omenesc, cu atât era mai interesant. Într-adevăr, pe atunci lucrurile erau împinse la extrem. Amfiteatrele cuprindeau 40-50 000 de oameni. În arenă se prezentau câteodată lupte mari, în care mureau sute de luptători, spre distracția publicului. A vedea oameni murind – fie că erau gladiatori care luptau pentru viața lor, fie că erau creștini care mergeau la moarte pentru Mântuitorul și Salvatorul lor Isus, aceasta ațâța nervii mulțimii curioasă să vadă. Puterea civilizației creștine a trezit cunoștința popoarelor, prin asemenea spectacole ostile lui Dumnezeu și brutale, în care curgea sânge omenesc. Astăzi legislația exclude ca vieți omenești să fie jertfite pentru satisfacerea plăcerilor; totuși, stăpânul veacului acestuia oferă o compensație. El ține cu ea publicul în încordare, încât oamenii aproape că mor. Poate fi văzut omul zburător la înălțime, sus în circ, avântându-se de la un tapez la altul, iar unii fac lucrul acesta cu ochii legați; - dacă va supraviețui riscul este îndoielnic, el își joacă viața, dar în același timp și mântuirea sufletului său nemuritor. Cu ce îl ajută aplauzele furtunoase, entuziaste ale mulțimii, cu ce îl ajută un câștig zilnic de 1000 de mărci, dacă se scufundă cu ele în pierzarea fără nădejde a iadului?

Blondin a devenit cunoscut în toată lumea, pentru că a traversat cascada Niagara pe o coardă întinsă. Nenumărați oameni au savurat acest spectacol, care a ținut spiritele mult timp în încordare. Îl vedeau ezitând, clătinându-se și iar mergând mai departe. S-a pariat: „Cade – nu cade”. El n-a căzut niciodată și chiar a dus un bărbat până dincolo, într-o roabă. Alți oameni au vrut să-l întreacă. Un oarecare Smith a vrut să coboare pe Niagara într-un butoi. Cu miile s-au grăbit într-acolo și l-au văzut cum a urcat în butoi. Butoiul s-a ivit în vârtej sus, la mijloc și jos, dar apoi n-a mai apărut. S-au cercetat toate cataractele, fără a mai fi găsit vreodată ceva. A câștigat acela care a pariat pe moarte. Altul a vrut să străbată, înotând, vârtejul pe care-l face Niagara după cădere. El s-a aruncat curajos în apă, s-a scufundat, a ieșit iar la suprafață mai încolo, a dispărut iar și n-a mai fost văzut niciodată.

O acrobată care apărea pe scenă la Paris, atârna foarte sus, cu picioarele prinse de trapez. Ea căra un bărbat agățat de o curea de piele, pe care ea o ținea în dinți. În mod obișnuit ea-l căra în felul acesta pe bărbatul ei, cu puterea danturii. Dar odată a trebuit să strănute, iar bărbatul a căzut zdrobit la pământ.

Și dresorii de animale trăiesc din aceea, că oamenii moderni găsesc atâta plăcere în surescitarea nervoasă puternică. Când țin capul în gâttelejul uni leu, au un sentiment, cum a mărturisit unul dintre ei, ca și cum s-ar zdrobi oasele și ar țâșni creierii. Câți n-au trebuit cu ocazia aceasta să-și piardă viața! Ce timp îndelungat de examene, de a băga în fiecare seară capul în gâttelejul leului, până într-o zi când animalul totuși a mușcat! Putem înțelege foarte bine povestea despre omul bogat care se plictisea, care urma peste tot un asemenea dresor de lei și asista la toate spectacolele, în speranța că într-o zi va apuca să vadă, cum bărbatul va fi sfâșiat de leu. Și ce trist sfârșesc uneori jocurile care se consideră a fi cele mai puțin periculoase! Pe vechiul hipodrom parizian, doi clovni, doi frați, au făcut cele mai nebunești năzbâții și salturi primejdioase. Deodată unul dintre ei s-a prăbușit la pământ și a rămas mult timp zăcând lat pe jos. Celălalt s-a repezit la el, l-a strigat, l-a scuturat și scotea strigăte sfâșietoare. Toți spectatorii râdeau și aplaudau, comedia era, într-adevăr jucată excelent. **Dar sârmanul mucalit murise.** Și acesta și-a pariat sufletul. În zilele noastre, în care – mulțumim Domnului! – Cuvântul lui Dumnezeu începe să devină o putere în poporul nostru, unii înțeleg că un om care-și riscă viața pentru bani sau pentru admirația publicului, că **permanent pariază pe sufletul lui.** Da, el riscă veșnicie de slavă și fericire și răscumpără o veșnicie de pierzare și chin. Cine știe aceasta, are o profundă compasiune pentru eroii circuitului, pentru dresorii de lei și pentru dansatorii pe sârmă. De aceea un creștin credincios, care cunoaște valoarea unui suflet nemuritor și sângele Fiului lui Dumnezeu care a fost vărsat pentru a salva păcătoși pierduți, nu trebuie să fie văzut la asemenea jocuri. Dar cum este cu acei mulți oameni dinăuntrul și dinafara circuitului, care uită de veșnicie și de povara păcatelor lor neiertate? **Nu-și pariază și ei sufletul prin faptul că își neglijează mântuirea?** Poate acesta este și cazul tău, prietene, poate semeni și tu cu acel bărbat care-și pune capul în gâttelejul leului, sperând și având încredere că acum nu se va repezi să muște. – Nu este scris: „Diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.”?

O, vrăjmașul cel crud, ucigașul oamenilor, ucigașul de la început, amăgitorul viclean, care îi are pe oameni sub puterea lui și îi ține tare pe calea deșertăciunii cu o mie de lucruri mărunte ale acestui pământ! „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2,15-17). O, făptură omenească, ascultă glasul harului și al dragostei lui Dumnezeu, care-ți spune: **„Grăbește-te, scapă-ți sufletul!”**

Poate nu mergi la circ sau la teatrul de varietăți; poate îți consumi zilele cu îndeplinirea serioasă a obligațiilor și-ți mănânci pâinea în sudoarea feței tale – **și totuși, este sufletul tău mântuit?**

Domnul Isus a povestit despre un bărbat, despre care nu se putea spune nimic rău, care trăia în casa lui confortabilă potrivit rangului. „Se îmbrăca în purpură și în subțire și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire” (Luca 16,19) – cu siguranță că aceasta doar nu era ceva rău. El își savura viața și bunăstarea într-un mod foarte cumsecade. Probabil că mergea în fiecare sabat la sinagogă, ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Și totuși, viața aceasta l-a făcut să-și joace sufletul. **El a uitat de Dumnezeu și de veșnicie și de curățirea păcatelor lui.** Când a trebuit brusc să moară, deși nici pe departe n-ar fi crezut, a mers în chinul iadului, în focul veșnic, în locul acela de unde nici o cale și nici o punte nu mai duc dincolo, în slava lui Dumnezeu. Și acest bărbat și-a jucat sufletul. Nu aceasta a fost voia lui Dumnezeu cu el. Dumnezeu oricărui har spune tuturor oamenilor, că El nu vrea ca cineva, oricine, să se piardă.

Isus a suferit și a murit pentru tine! Și tu ai ajutat cu păcatele tale să I se înfigă cununa de spini; și faptele tale rele i-au împins piroanele crucii prin mâini și picioare. El, care a răbdat crucea ca chezaș pentru păcătoșii pierduți, te vedea pe căile tale cum treceai prin viață

mândru, iubind lumea, îndărătnic. El te-a urmat, te-a strigat, te-a căutat, El îți mai spune și astăzi: O, făptură omenească, **nu-ți pierde sufletul!** Nu-ți juca viața veșnică pentru: bani, onoare, strălucire, plăcere sau banalitate. Adu-ți aminte de martorii credinței, care au renunțat la tot pentru adevărul Evangheliei, pentru mărturisirea iubitului lor Domn. Ei au răbdat nu numai răpirea bunurilor lor, ani lungi de temniță, de multe ori cele mai îngrozitoare chinuri ale torturii, nu, unii chiar au trebuit să-și vadă murind copiii iubiți, alții au fost duși pe flăcările rugului, în orice mod imaginabil de moarte plină de chin. Ei au mers victorioși pe această cale. Ei ar fi putut să-și păstreze viața pământească, averea pământească, fericirea familiei lor, dacă L-ar fi renegat pe Isus. Dar ei n-au vrut să-și piardă mântuirea veșnică. Ei au riscat ce este trecător pentru ce este netrecător. „Căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,18). Ei n-au vrut să-și piardă sufletul. „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă-și pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul lui?”

Nr. 46 PAHARUL PLĂCERII

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Dar lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.

(1 Ioan 2,15-17)

În sudul Italiei există un oraș, Pompei, care în anul 79, la o erupție a Vezuviului, a fost îngropat. Acolo, de curând, la dezgropări a fost făcută o descoperire bogată. Pe moșia unui mare proprietar italian din apropierea orașului, muncitorii au dat de un schelet care zăcea pe podea lângă un dulap. Nefericitul tocmai îndesase în dulap o basma plină cu argintărie, în timp ce în mâini ținea șase brățări de aur și un lăntșor de aur. Este evident că bărbatul era pe punctul să-și salveze lucrurile prețioase, când a fost sufocat de ploaia de cenușă. Mai bine de 1800 de ani a zăcut acel schelet în mijlocul aurului și al comorilor de argint, sub dărâmături. Printre cele 97 de bucăți din argintăria artistică, pe care acel bogat pompeian tocmai a putut s-o adăpostească în dulap, se găseau și două pahare de argint ingenioase. Acestea sunt ornate pe dinafară cu un șir de imagini în relief, care reprezentau diferite grupe de schelete dansatoare, printre aceștia și conducătorii celor două școli filozofice ale epicurienilor și ale stoicilor (compară cu Faptele Apostolilor 17,18). – Dar ce să fie cu acest dans oribil al morții pe un pahar al plăcerii? Inscripțiile dintre figuri, ne dau lămurire asupra sensului acelei prezentări. Acolo citim: „**Savurează viața, căci viitorul este întunecos! Bucură-te de viață; bunul cel mai mare este plăcerea! Fii vesel cât trăiești!**” Cu alte cuvinte: imaginile morții trebuiau să-i mâne pe cheflii veseli, să savureze cu atât mai mult viața scurtă, cu plin elan. Nu este această concepție de viață păgână și lozinca nenumăraților oameni din creștinătatea de nume? Ce minciună zace în cuvintele: **bunul cel mai mare este plăcerea!** Ce fel de plăcere? Plăcerea de a se îmbăta, a voluptății, a năzuinței desfătării în mâncare, băutură, comoditate și avere; plăcerea de a se bucura de propria avere, de a fi orb la sărăcia altora; plăcerea ochilor și a distracțiilor în a savura spectacole, pentru a uita prin aceasta lacrimile care au fost și sunt plânse în jurul tău, o, făptură omenească! Când plăcerea și desfătarea sunt lăudate ca bunul cel mai mare, egoismul urcă pe tronul stăpânitorului și anume, egoismul în

forma lui cea mai josnică. Cine caută viața în plăcerea pământească, este înșelat cu viața adevărată. „Cine își va păstra viața o va pierde.” (Matei 10,39) Aici Domnul vorbește despre poftă, despre plăcere, despre felul de a fi al acestei lumi, despre egoism.

Aceasta este istoria neamului omenesc, **de a fi amăgit prin plăcere**, înșelat cu adevărata fericire, cu Paradisul, cu viața veșnică. Eva a văzut fructul oprit, **că era o plăcere pentru ochi** și de dorit (compară cu Geneza 3,6), „a luat deci din rodul lui și a mâncat, a dat și bărbatului ei și a mâncat și el.” A fost plăcerea adevărata ei fericire? O, nu, Adam și Eva au pierdut Paradisul și au obținut o viață cu spini și măracini, cu sudoare și osteneți, cu boală și cu moarte. Și astăzi, o făptură omenească, în paharul voluptății este blestem și moarte.

Vino cu mine într-un azil de nebuni. Într-o aripă izolată a clădirii vei auzi de departe un urlet și gălăgie; ajungi la o celulă în care câțiva îngrijitori, în luptă crâncenă liniștesc cu forța un dement. Ei nu se poartă delicat cu el, este folosită forța extremă, în sfârșit l-au imobilizat și-l culcă în cămașa de forță. Acum este domesticit și-și devoră puterea în furie deznădăjduită, până când, după ore de criză, demența trece. Cine este sărmanul om, care în anii lui cei mai buni, în celula aceasta îngustă, departe de soție și copil, merge în întâmpinarea unui sfârșit cu mintea dementă? Ascultă, el a fost cândva un tânăr sănătos, talentat, bucuria și mândria părinților lui. M-ai târziu s-a căsătorit. Dar în trecutul lui zăcea umbra multor lucruri rele; el purta în trupul lui consecințele unei boli rele, cu care s-a ales prin slujirea voluptății: Ce-i drept, medicii l-au declarat sănătos, dar mulți ani mai târziu s-a arătat că otrava de nestârpit a acelei boli venerice pătrunsese în creierul lui – a înnebunit, în același timp a fost îngropat de viu în casa de nebuni, soția lui a trebuit să plângă lacrimi amare, ca și când ar fi devenit văduvă de timpuriu. Păcatul este ruina oamenilor! Privește în această lumină realitatea vorbeii lui Satan: **cea mai mare fericire este plăcerea!** O, marele mincinos și ucigaș de la început, șarlatanul, tatăl minciunii, pe care oamenii îl cred, ei sunt înșelați pentru timp și veșnicie.

Acum câțva timp, în orașul H., un om dintr-o familie bună a fost luat cu forța din casa lui, pentru a fi dus la casa de nebuni. Ce spectacol! Ce jale pentru familie – alcoolul i-a pierdut mințile, plăcerea paharului. N-ar fi crezut așa ceva, când în zilele tinereții lui mergea cu colegii lui. El învățase versurile lui Satan: „Cui nu-i place cântecul, femeia, vinul bun,/ Rămâne toată viața lui un nebun.” El a crezut că cea mai mare fericire este plăcerea. Acum era înșelat, ca mii împreună cu el, „Vai de cei care, sculându-se dis-de-diminează aleargă după băutură tare, care întârzie noaptea până îi înfierbântă vinul și harfa și lira, tamburina și flautul și vinul sunt la ospețele lor, dar la fapta Domnului nu se uită și nu văd lucrarea mâinilor Lui.” (Isaia 5,11-12 textual). Bieții bețivi, viețile împovărate de blestem, a căror moarte înseamnă ziua eliberării pentru nevastă și copii! Du-te în casele lor, du-te la părinții ai căror fii au fost ruinați de băutură și întreabă dacă cea mai mare fericire este plăcerea. **Slujirea plăcerii aduce blestem.**

Plăcerea este prețul cu care Satan vrea să-ți cumpere viața, ca tu să-i slujești ca sclav. El îți oferă plăcerea care te ispitește cel mai mult. Dacă nu este plăcerea paharului sau a cărnii, atunci poate fi plăcerea ochilor sau a aurului sau plăcerea cerului gurii. Cu cât mai multă plăcere accepți din mâna lui satan, cu atât mai tare leagă el funiile sclaviei tale. Zgârcitul este la sfârșitul drumului său la fel de amăgit și vândut ca mâncăul, la care nimic nu trece peste mâncatul bine și băutul. „Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6,16). Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. . . . Căci tot ce este în lume, pofta ochilor, pofta firii pământești, lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Dar lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” (1 Ioan 2,15-17).

Dumnezeu a pregătit oamenilor care-l ascultă crezând, bucurie adevărată, veșnică, deplină, o moștenire plăcută. (Psalmul 16,6). Aici pe pământ ei trebuie să găsească o îndestulare așa deplină, încât inima lor să poată spune: „Nu voi duce lipsă de nimic”, „paharul meu este plin de dă peste el” (Psalmul 23). El vrea, o, făptură omenească, să te salveze de tot ce te apasă și

te chinuiește. Viața ta stricată **prin păcat**, trebuie să fie vindecată. **Conștiința ta trebuie să fie eliberată de vină!** Vino la Isus, privește crezând rănile Lui de moarte, ia viața veșnică din mâinile Lui! Ea începe deja de aici, de pe pământ. „Cine are pe Fiul, are viața. Cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” (1 Ioan 5,12). În viața ta să se împlinească pentru totdeauna: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Spune-I azi Domnului Isus: **sunt aici, spală-mă de toată vina și dă-mi pacea Ta!** Atunci vei bea apa vieții veșnice din paharul harului.

Nr. 47

ÎNGROPAT ÎN NISIPUL DEȘERTULUI

„Toți cei ce Te părăsesc, vor fi acoperiți de rușine.” - „Cei ce se abat de la Mine, vor fi scriși pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de viață vie.”
(Ieremia 17,13)

Dacă din Algeria, marea provincie franceză din nordul Africii, călătorești spre sud, ajungi dincolo de orașul Constantine, construit pe stânci, la marginea de nord a deșertului Sahara. Francezii au construit o cale ferată până la oaza Biskra; călătorii laudă frumusețea melancolică a deșertului. Strălucirea soarelui zugrăvește mii de culori în umbre galbene, maronii, violete pe nisipul uscat și pe piatra golașă. Astfel se întind valurile nesfârșite ale mării de nisip până la orizont. Dar – privești în lumea morții. Și totuși, aici a fost pe vremea romanilor un ținut înfloritor. Inginerii stau astăzi mirându-se în fața ruinelor apeductelor romane, care odinioară au preschimbat această bucată de deșert într-un teren cultivat. În 1880 s-a început acolo dezgroparea unui mare oraș colonial și de garnizoană roman. El a fost numit de către arabi Timgad. A trecut un mileniu și jumătate de când a căzut aici în ruină toată măreția; de atunci, nisipul deșertic al Saharei a suflat an de an deasupra și a îngropat totul. În străzile și piețele scoase din nou la iveală, încă se mai pot vedea bazinele artezienelor, care odinioară curgeau aici. Teatrul a mai rămas parțial; au fost dezvelite resturile unei cazărmi romane.

Oamenilor din Timgad Evanghelia nu le-a fost necunoscută. În timp ce orașul înflorea, vestea harului despre Isus Hristos, Mântuitorul păcătoșilor pierduți, cuvântul despre cruce, străbătea victorioasă nordul Africii. Nenumărați martori ai lui Isus Hristos au pecetluit cu sângele lor ca martiri, în orașele nord-africane adevărul despre viața veșnică pe care au găsit-o în Isus. Mai târziu, când prigonirile sângeroase au trecut, creștinismul s-a răspândit. – Dar vai, duhul lumii pătrunsese în Adunarea lui Dumnezeu. Mărturia a fost distrusă. Sarea și-a pierdut puterea. Atunci a venit pe la anul 700, ca o plagă puternică a lui Dumnezeu, năvala arabilor mahomedani peste acest creștinism degenerat. Odată cu cultura și cu bunăstarea, cu plăcerea vieții și puterea pământească, s-a scufundat în același timp în țărână mărturia fără putere a unui creștinism ruinat. Astfel vorbesc ruinele de la Timgad despre o viață care a fost cândva prosperă, iar apoi a devenit deșert pentru că nu mai curgea apă prin aceste locuri care se uscau. Și unele inimi omenești se scufundă în pustiul slujirii lumii și păcatului, cu toate că Isus a început în ei cândva **lucrarea harului**. O, ce bucurie atunci când fericita Evanghelie: **Sunt iubit de Dumnezeu! Isus a murit pentru mine!** a vrut să reînnoiască întreaga viață! Inima a înțeles acest cuvânt al harului: **iertare deplină, veșnică!** Sufletul însetat a băut apa vieții veșnice. Toate au început să înflorească într-o viață reînnoită. Dar vai, ruptura cu lumea

n-a fost deplină; unul n-a adus cu mărturisire limpede, întreagă, adâncimile păcatului său în lumina lui Dumnezeu, altul n-a sfâșiat de tot lațurile și capcanele prieteniei cu lumea, un al treilea n-a mărturisit rudelor lui și prietenilor lui de până atunci harul căpătat.

Satan a păstrat puterea asupra acestor inimi – nu părea să fie mare lucru – și totuși destul pentru a face loc șarpelui să pătrundă înăuntru. Mai erau alții la care ruptura a fost completă, mărturisirea limpede – totul părea că merge bine, atunci a fost neglijată vegherea, umblarea în sfințenie, despre care Scriptura vorbește așa de serios copiilor lui Dumnezeu. „Urmăriți pacea cu toții și sfințenia, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.” (Evrei 12,14). Satan a așteptat timpul și momentul potrivit - și ele au venit. Puterea ispitei la păcatele firii pământești, la păcatele mâniei, la păcatele zgârceniei sau plăcere lumească sau ambiție a găsit o fortăreață nepăzită, o poartă deschisă. Zadarnic a îndemnat Domnul: **„Vegheați și rugați-vă ca să nu cadeți în ispită!”** (Matei 26.41). Rugăciunea și citirea Bibliei au slăbit, au încetat – **apeductul a fost distrus!** Viața s-a uscat, nisipul deșertului plafonării a început să acopere dărâmăturile. Vulpile mici ale păcatelor zilnice, care n-au fost mărturisite înaintea Domnului și nepuse în rânduială, strică viile. (Compară cu Cântarea Cântărilor 2,15).

Vai de cei mulți care au căzut de la credință, care s-au răcit, care au devenit lumești! Fiecare dintre aceste suflete are povestea lui deosebită, nici una nu seamănă cu cealaltă și totuși, ca rezultat este aceeași imagine: nisipul pustiei a acoperit orașul cândva prosper. Chiar și astfel de credincioși, care au trecut cu adevărat prin poarta cea strâmtă și au primit pacea lui Dumnezeu, prin neloialitate și neveghere pot rătăci atât de departe, pot cădea așa de adânc, încât se poartă mai rău decât unul neîntors la Dumnezeu.

Ce demn de adorație este harul, care se preocupă apoi cu astfel de copii ai lui Dumnezeu deveniți de nerecunoscut, pentru a dezveli iarăși urmele vieții acoperite de nisipul pustiei. De curând a venit un bărbat tânăr sub mesajul Cuvântului lui Dumnezeu, care cu un șir de ani înainte, a avut parte de o întoarcere la Dumnezeu; dar devenise apostat – apostat și nefericit. Un timp scurt a mers împreună cu copiii lui Dumnezeu pe calea cea îngustă, apoi a fost atras pe căile păcatelor, pe care atâția oameni tineri pier. Pofta ochilor, lăudăroșenia vieții, cârciumă, femeii, datorii, delapidare și nouă luni de închisoare au fost povestea vieții care a urmat apoi. Părea să fie presărat atâta nisip de deșert și murdărie a păcatelor pe această viață, încât nu mai era nimic de văzut din ruinele creștinismului său îngropat. Și totuși dragostea și credințioșia lui Dumnezeu au început în timpul detenției să sape până la fundația. Astfel a venit într-o seară la cortul misiunii germane din M. El s-a prăbușit sub cuvântul despre har și despre dragostea căutătoare a lui Dumnezeu. El însuși a dezvelit acum cu mărturisire cinstită, căile păcatului său, o poveste impresionantă despre nenorocirea lăuntrică profundă a unui credincios căzut. Dar ce putere a harului a arătat Dumnezeu! Într-o oră acest bărbat a fost ridicat din adâncul mizeriei sale, la inima Tatălui. Dumnezeu l-a restabilit.

Așadar, dacă în cazul unui creștin convertit, care este neloial și neveghețor, se poate ajunge așa de ușor ca nisipul deșertului să acopere tot ce era în înflorire, ce trist este aici cu astfel de oameni, care au trăit toată viața departe de Dumnezeu! Și despre ei spune Scriptura: „Dumnezeu a pus în inima omului gândul veșniciei.” (Compară cu Eclesiastul 3,11 textual). Dar ce mult acoperă molozul păcatelor această conștiință a veșniciei la majoritatea oamenilor! Ceea ce au învățat asemenea oameni în timpul copilăriei despre Legea de la Sinai și despre crucea de la Golgota, despre har și judecată, stă în amintirea lor ca dărâmăturile unei lumi trecute. Vântul platitudinii, flecăreala oamenilor și slujirea păcatului aruncă nisipul deșertului deasupra. Ce pustiu al inimii când oamenii în boală și în mizerie nu mai văd nici o cale de ieșire și nici nu se mai pot ruga! ‚Rugați-vă cu mine, eu nu mai pot să mă rog!’ De câte ori nu avem parte de aceasta! ‚Mai știți vreun cuvânt din Biblie?’ ‚Nu, nici unul.’ Totul este îngropat! O, această umblare prin ani și zeci de ani, unde se clădește păcat peste păcat!

În timpul trezirii din Wales, într-o adunare mare, un bărbat mai în vârstă care venise cu soția lui, a rugat ca adunarea să se roage pentru fiul lui, care în urmă cu 14 ani părăsise casa părintească, ca un fiu pierdut și și-a pierdut urma. Deci părinții nu știau dacă fiul lor mai

trăiește sau nu. Multe rugăciuni fierbinți s-au înălțat la Dumnezeu. Atunci s-a ridicat un bărbat străin, care era îngenuncheat chiar lângă tatăl întristat și a mărturisit că el este fiul pierdut. Mama era în rugăciune într-un alt loc al sălii când a fost chemată; la început nici n-a putut să priceapă ceea ce trăia. Dar s-a petrecut ceva mai mult decât că părinții și-au primit înapoi fiul: acesta a găsit pacea cu Dumnezeu chiar în ceasul acela. În ceasul acela tot molozul păcatelor a fost dat la o parte și aruncat în marea îndurării de pe această viață pierdută, îngropată și în ceruri a fost bucurie că un păcătos a găsit viața veșnică.

Prietene, care este situația ta? Deschide-ți inima harului, nu lăsa mai departe ca nisipul păcatului, a indiferenței și a înstrăinării de Dumnezeu să-ți facă viața un deșert – Dumnezeu vrea s-o preschimbe într-o pășune înfloritoare, lasă apele vieții veșnice să se reverse în inima ta!

Nr. 48 ÎN EXUBERAȚĂ

„Bucură-te, tinere, în tinerețea ta (textual: dar) să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.” (Eclesiastul 11,9)

Solomon privește la viața pământească a oamenilor și spune cu seriozitate divină: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fi cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; **dar să știi** că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.” (Eclesiastul 11,9 textual). Este „Dumnezeul răbdării” (Romani 15,5), care poartă această lume a păcatului. El ascultă cu îndelungă răbdare divină toate cuvintele aroganței, ale batjocurii, ale blasfemiei, care se ridică zilnic de pe pământ la cer și spune oamenilor: „Considerați îndelunga-răbdare a Domnului nostru mântuire” (2 Petru 3,15 textual) – ce cuvânt serios! Cu privire la această îndelungă-răbdare dumnezeiască este remarcabil cât de des intervine Domnul cu seriozitate mare, acolo unde oamenii fac din Dumnezeu, veșnicie și judecată obiectul batjocurii și al glumelor nechibzuite. În toate ziarele a apărut în 1903 vestea de la Lichtenfels din Bavaria, despre cei cinci bărbați tineri, care în exuberanța lor au făcut pact cu groparul. Ei au murit în decurs de un an. Mai puțin cunoscută de toată lumea este constatarea oficială exactă a adevărului, pe care domnul pastor Gl. din Neumuenster a inițiat-o. Acesta a comunicat răspunsurile primăriei și ale parohiei din Lichtenfels, pe care le-a primit în 16 septembrie 1903. Aceste două documente sună astfel:

1. ”Acea notiță din ziar se bazează, din nenorocire, pe adevăr. Circumstanțe mai apropiate nu există, de fapt; este o farsă ușuratică de cârciumă. Cei cinci oameni tineri ședeau la o gustare de dimineață, când groparul a avut treabă în calitate oficială cu cârciumarul și patronul B. În timp ce acesta își încheia afacerile și i s-a dat o halbă de bere din partea cârciumarului, unul dintre cei cinci tineri prezenți a făcut propunerea de a încheia un pact cu groparul L., în care se obligau ca în decurs de un an ei să i se lase livrați. În ciuda avertizării groparului ca să nu facă asemenea prostie și să nu păcătuiască, băieții și-au susținut intenția. Și fatalitatea s-a împlinit cu ei. Aceasta este ceea ce îmi este cunoscut mie personal despre acest eveniment.

Cu tot respectul, W., primar.”

2. În documentul parohiei se spune: „Starea de lucruri cu cei cinci bărbați tineri – au fost doi protestanți și trei catolici – este adevărată. Au murit unul după altul la scurt timp, ultimul a murit acum câteva săptămâni. Când pe cei doi protestanți i-am înmormântat eu însumi, încă nu știam nimic despre învoială. Aceasta a devenit publică abia la al patrulea caz.”

Te rog, nu-L provoca pe Dumnezeu în exuberanța ta și avertizează-i pe aceia care sunt pe punctul de a o face. „Cel rău, în trufia feței lui, spune: ‚El nu cercetează!’ Toate gândurile lui sunt: ‚Nu este Dumnezeu!’ (Psalmul 10,4).

Un număr♦ de fete tinere discutau despre teamă, dacă și de ce anume s-ar putea teme – era în Hamburg, în primele zile ale lui aprilie 1905. Domnișoara M. susținea că nu cunoaște teama; s-a ajuns la un pariu, în care ea s-a obligat ca la miezul nopții să înfigă în pământ o floare pe movila funerară a unei prietene decedată recent. Unele dintre prietenele ei au însoțit-o până la poarta curții bisericii, situată pe strada I. De aici a început domnișoara M. să meargă, celelalte o așteptau afară. Totuși, când cea așteptată nu s-a întors după mult timp, prietenele ei au luat cu ele un sergent de stradă, au intrat în curtea bisericii, pentru a o căuta pe cea dispărută. Zăcea de-a curmezișul drumului, cu hainele agățate de un tufiș. Floarea era înfiptă în movila funerară. Evident că pe drumul de întoarcere domnișoara M. a rămas agățată cu hainele în tufiș și cu sentimentul că cea moartă o reține; spaima a costat-o viața.

Tinerele fete au vrut în exuberanța lor să arate, că omul instruit al secolului 20 nu mai recunoaște puteri și forțe nevăzute în fața cărora ar trebui să se teamă. O, prietene, există aieva puteri nevăzute: prezența Dumnezeului sfânt și atotputernic care-l cheamă pe păcătos pentru a-l salva, există în realitate și tot așa existența acelor forțe întunecate ale puterii satanice care vor să-l tragă în adâncul iadului pe păcătosul neîmpăcat și de multe ori îl trag, pentru că el s-a lepădat de Dumnezeu.

Privit din afară, la moartea domnișoarei M. totul s-a petrecut foarte natural și totuși prietenele ei zguduite au fost convinse că aici a intervenit o putere nevăzută. Dumnezeu a vorbit către toate despre realitatea lumii nevăzute, pe care domnișoara M. a nesocotit-o. Nu sunt mormintele, nici sicriile, nici cadavrele, cele care umplu oamenii de teamă când intră la miezul nopții într-un loc de veci. Nu, este contactul cu suflarea veșniciei, cu puterile lumii nevăzute.

Pentru un om a cărui inimă se odihnește în pacea lui Dumnezeu, nu sunt înspăimântătoare nici mormintele, nici sicriile, nici cadavrele. Nu pentru că el este insensibil față de gravitatea morții, ci pentru că el poate oricând să spună: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine!” (Psalmul 23) El știe că acest pământ este un mare loc de veci.

De câte ori nu dorm soldații pe câmpul de luptă printre cadavrele prietenilor și dușmanilor! Pe câmpul de luptă de la Koenigsgraess, un tânăr ofițer credincios s-a învelit noaptea într-o manta albă a unui cuirasier austriac căzut în luptă și a dormit plin de pace în ea. Aceasta n-a fost exuberanță. Vecinul liniștit, cu rana lată de sabie în frunte, tot nu mai avea nevoie de manta.

Este vorba în toate aceste cazuri, care s-au terminat așa de grav, cu moartea, nu numai, bunăoară, despre exuberanță tinerească, ci despre atitudinea inimii, care ridică îndrăzneț capul, pentru a-L declara pe Dumnezeu și lumea nevăzută ca neexistând. Nu-i de mirare că Dumnezeu intervine pentru a doborî pe aceia care vor să folosească darul prețios al vieții lor pământești și plăcerea tinereții lor, pentru a șterge pe Dumnezeu din socoteala vieții lor.

Desigur, un creștin care-L cunoaște pe Isus și harul, este voios și fericit – **dar nu exuberant**. Adevărații creștini nu sunt nici descurajați, nici fricoși; ei doar știu că puterea și harul lui Dumnezeu îi însoțește pe cale. Ei nu trebuie nici să tremure, nici să-și facă griji.

De curând am auzit despre un evanghelist localnic din Africa de Est, care a fost apucat de Cuvântul lui Dumnezeu deja de când era băiețandru și se simțea atras de misionar, care și-a ridicat stațiunea cam la opt ore amonte. Dar părinții păgâni ai băiatului i-au confiscat canoaa, adică barca ce consta dintr-un trunchi de copac scobit. Ce a făcut tânărul? El a înotat noaptea peste râu, în ciuda numeroșilor crocodili existenți, pentru a merge pe malul celălalt la stațiunea misionară. Aceasta a făcut-o de multe ori, pentru că Duhul Sfânt îl mâna să asculte

♦ Dintr-o scrisoare a domnului F. W. C.... din Hamburg, din 22 aprilie 1905.

Cuvântul vieții veșnice și să-și deschidă inima lui Isus, Mântuitorului. Puterea Aceluia în care avea încredere, l-a păzit în drumurile lui primejdioase. Aceasta n-a fost **exuberanță a tinereții**, a fost **încrederea copilărească a credinței**. Dumnezeu nu face credința de rușine, ci El cinstește credința și răspunde credinței.

Dacă vrei să devii un asemenea om, care-și încredințează voios viața în mâna lui Dumnezeu, atunci adu întâi păcatul tău și anii tăi iroșiți și poverile conștiinței tale la picioarele Celui răstignit și înviat. După aceea, dacă ai primit cele trei mari cuvinte ale harului: „Păcatele îți sunt iertate” - „Credința ta te-a mântuit” – „Du-te în pace!” (compară cu Luca 7,48-50), atunci poți să-ți vezi de drum vesel și curajos. Pentru că ai privit la rănilor de moarte ale Mielului lui Dumnezeu junghiat pentru tine, vei fi păzit de exuberanță.

Nr. 49

DINCOLO DE LIMITELE BINELUI ȘI RĂULUI

„Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care spun
că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune
în loc de dulceață și dulceață în loc de amărăciune!” (Isaia 5,20)

Există țări triste, ba chiar îngrozitoare dincolo de mare, atât în Africa, cât și în America de Sud, Australia, insulele Oceanului Pacific, țări în care toată îndurarea inimii omenești pare să fi murit, unde orice fel de groază a păcatelor a fost astfel împletită cu obișnuințele poporului, încât putem înțelege cuvântul lui David: „Să nu cad în mâinile oamenilor!” (2 Samuel 24,14). Un căpitan francez, care a călătorit ca cercetător în țările de pe fluviul Zambezi, povestește despre regele de acolo, Lewanika, că ar avea o listă întregă a celor mai crâncene feluri de moarte. Printre acestea a căutat pentru aceia dintre supușii lui care i s-au împotrivit, ca într-un meniu, cum ar vrea să-i chinuiască până la moarte. Unul dintre aceste feluri de moarte era moartea prin furnica albă. Nefericita victimă era unsă cu miere, legată și culcată într-un loc unde aceste insecte mari își aveau drumul spre mușuroiul de furnici. Șase zile dura după regulă, moartea plină de chin a unui om, în timp ce era devorat deplin conștient, de aceste animale crude, care-i acopereau în întregime trupul în grupuri.

Ce stări îngrozitoare, ce înstrăinare totală de tot ce este adevăr și dragoste – și totuși, evanghelia trebuia să sărbătorească un triumf deplin în această țară, în familia acestui rege. Când prin bunătatea lui Dumnezeu misionarul francez Coillard a adus vestea harului în țările de pe Zambezi, fiul regelui s-a întors la Isus. A fost o întoarcere profundă și veritabilă; moștenitorul tronului a renunțat la poligamie și a devenit împreună cu prietenii lui, o mărturie luminoasă a reînnoirii vieții, care este în Hristos. Însuși regele Lewanika a renunțat la coniac și venea duminica la predica Evangheliei. Urmarea a fost că în această țară au pătruns: dreptatea, pacea și bunăstarea. Astăzi Evanghelia a devenit acolo o putere. Acești oameni au trăit în adâncul adâncului groazei păcatelor, dar un lucru încă nu l-au făcut și de aceea a putut Dumnezeu să-i ajute: încă n-au lepădat și n-au îndepărtat de la ei pe Hristos și harul lui Dumnezeu.

Același lucru l-a relatat misionarul scoțian Paton despre canibalii din Hebridele Noi, din Pacific. Pofta de carne de om a canibalilor era așa de mare, încât mâncau carne de om nu numai la mesele lor de sărbătorire a victoriei – iar acestea erau foarte frecvente, pentru că războiul nu se termina niciodată – ci și la orice alte ocazii posibile. Astfel, de exemplu, când unul dintre căpetenii s-a îmbolnăvit grav, pentru a-l salva au fost tăiate și devorate trei dintre

soțiile lui. Și totuși, oamenii știau sau simțeau că ceea ce fac era rău, atât crimele lor, cât și furturile fără număr și escrocheriile. De aceea au căutat să dezmință, să ascundă și să scuze toate acestea față de misionar. O dovadă limpede că la ei conștiința păcatelor încă nu era distrusă – cu siguranță că noțiunile despre bine și rău erau încalcite, conștiințele erau adormite printr-o slujire a păcatului, veche de milenii a națiunii lor – **dar că există bun și rău, drept și nedrept, aceasta era clar.** Atunci când dragostea lui Dumnezeu a luminat în aceste inimi prin evanghelie, a existat pentru acest popor dezumanizat o reînnoire a vieții. Cuvântul lui Dumnezeu a fost în stare să lumineze conștiințele, să le schimbe; sângele lui Isus a fost în stare să șteargă toată vina păcatelor, tot blestemul păcatelor, să rupă lanțurile păcatelor. Cine ajunge astăzi pe acea insulă, găsește un popor în casele căruia domnește dragostea lui Isus și Biblia.

Dar există pe pământ oameni care, înșelați de Satan, au lepădat în îngâmfarea inimii lor pe Isus și dragostea lui Dumnezeu. Pentru a-i găsi pe acești oameni, nu trebuie să treci oceanul. Ei locuiesc în propriul nostru popor; ei se numesc creștini, dar inima lor locuiește într-un ținut unde își doresc să nu mai fie ajunși de dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Unul dintre conducătorii vestiți al acestor anticreștini cunoscuți, învăța în scrierile lui, că omul devenit cu adevărat liber ar trebui să rupă granițele aduse încoace ale gândirii și ale felului de a proceda, ca să poată să locuiască, să trăiască și să se bucure dincolo **de bine și rău!** Ce ținut îngrozitor este cel situat dincolo de această mare de păcat și nelegiuire, unde nu mai trebuie să trăiască noțiunile de bine și rău în inima omenească! Acolo glasul conștiinței este declarat minciună; acolo orice păcat încetează să fie păcat, iar omul obraznic care se declară pe sine ca fiind dumnezeul lui, care poate face ce are el chef, găsește firesc pe drumul lui: abrutizarea conștiinței, încâlceala nervilor până la nebunie, blestemul păcatelor, ruina sufletului și a trupului.

Scriptura spune: „Vai de cei care trag nelegiuirea cu funia deșertăciunii și păcatul ca și cu frânghiile de car! ... Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care socotesc întunericul drept lumină și lumina drept întuneric!” (Isaia 5,18 și 20).

Un om foarte înzestrat, care ajunsese pe calea aceasta, povestea: M-am îmbolnăvit de nervi, eram incapabil să lucrez, ba chiar și să gândesc. Consecințele vieții mele obosite, toate nefârșitele răbufniri, dezamăgiri, păcate au ieșit la lumina zilei. Nopti nedormite, stări groaznice de anxietate chinuiau trupul și sufletul și m-au adus la ruină. Așa trecea un an și începea unul nou. ‚Nevastă’, am spus eu, ‚noi ar trebui să avem un nou calendar de rupt, ca să numărăm în continuare zilele nenorocirii.’ ‚Am deja unul’, a răspuns ea, ‚mi l-a adus un prieten al casei creștine din Neunkirchen.’ Împotriva voinței mele atârna acest calendar pe perete, în fața mea. Zilnic rupeam câte o foaie și o aruncam necitită, ghemotoc în butoiul cu cărbuni. Lucru dezgustător! Îmi înfuria nervii slabi. Niciodată n-am vrut să mă obișnuiesc nici măcar s-o privesc; numai data îmi trebuia, în rest nimic. Dar suferința a fost mai puternică decât mine. Prietenii mei și medicii spuneau: Liniște! Desigur, liniște; de unde liniște pentru acest joc nebunesc al gândurilor care mă înspăimântau! Liniște în această prăbușire înfiorătoare în falimentul absolut! Cu ce m-a ajutat cunoașterea mea? Cu ce m-au ajutat sfaturile filozofice ale prietenilor mei? Viața mea s-a spart în bucăți ca o corabie eșuată pe țârm. Într-o zi țineam disperat în mâini foaia de calendar ruptă și am început să citesc: ‚Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat!’ (1 Ioan 1,7). **Păcat!** Ce era păcatul pentru mine? Un cuvânt demodat. Iar altă dată am citit: ‚Dar cei ce se sprijină pe Domnul își vor înnoi puterea, se vor înălța pe aripi ca vulturii;’ (Isaia 40,31). O, putere nouă așteptam cu nerăbdare, dar nu un Domn. Doar voiam să fiu propriul meu stăpân, ce rost avea un Domn peste mine? Dar oare nu zăceam bolnav și nenorocit pe scaun? Unde era dumnezeul din mine?

Bărbatul, cel de dincolo de bine și rău, deci cel care era prăbușit, n-a putut totuși să fugă de harul lui Dumnezeu, care-l căuta. Îndurarea și dragostea lui Isus l-au căutat și l-au găsit și dincolo de acest ocean de păcat și înstrăinare de Dumnezeu, unde fugise el. El este astăzi un martor binecuvântat al evangheliei. El a ajuns un creștin adevărat. Mielul de la Golgota a

biruit acest bărbat prăbușit și într-o zi a scris aceste cuvinte despre zilele viitoare ale vieții lui: ,Vreau să-mi risc viața pentru Miel!’

Acest bărbat, ca un tăciune aprins salvat din foc, Îl laudă pe Isus, pe minunatul lui Domn. Dar vai, încă mulți, mulți bătrâni și tineri din poporul nostru locuiesc în acel ținut întunecat, departe, departe de Dumnezeu; ei se bălăcesc până peste genunchi în mocirla păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu; munții de vină ai păcatelor lor cresc până la cer, viața trece, veșnicia se apropie, conștiința pe care ei au declarat-o moartă și ca neexistând, strigă zi și noapte despre viețile ruinate ale oamenilor, care au căzut victimă adulterului lor, înșelăciunii lor, convingerii lor. Vai, se apropie sfârșitul! Vai, sfârșitul cu spaima și în spatele spaimelor fără sfârșit! Ei L-au respins pe Isus, dragostea lui Dumnezeu au disprețuit-o – cine să-i mântuiască?

Te atinge, o, făptură omenească? Ascultă cuvântul minunat despre dragostea lui Dumnezeu, care, cu toate acestea, vrea astăzi să te salveze, să te mântuiască, să te binecuvânteze, dacă te arunci cu pocăință la picioarele Mielului de la Golgota!

Nr. 50 STRIGĂTUL CONȘTIINȚEI

**„Nu este nici un pic de pace în oasele mele din cauza păcatului meu.
Pentru că nelegiuirile mele au trecut peste capul meu ca o povară apăsătoare,
sunt prea grele pentru mine.” (Psalmul 38,3-4)**

La direcția căilor ferate din Frankfurt am Main, a venit în iunie 1904 următoarea scrisoare, însoțită de 5 mărci și 50 pfenigi în timbre poștale: ,O mamă regretă mult că în urmă cu câțiva ani a pricinuit o pagubă căilor ferate în ceea ce privește banii de drum, în valoare de 5 mărci și 50 pfenigi, prin faptul că a comunicat o vârstă falsă pentru un copil care depășise vârsta pentru a putea călători cu jumătate de bilet. Conștiința mea este încărcată prin aceasta și nu-mi dă pace până nu este ștearsă vina mea. Vă rog să mă iertați!’ Femeia aceasta a văzut în lumina veșniciei, în dragostea lui Dumnezeu, aceeași fraudă pe care o fac sute de părinți. Cele 5 mărci și 50 de pfenigi apăsau atât de tare, încât voia să scape de această povară cu orice preț. Ea a aflat că este adevăr ceea ce este scris: „Deoarece fărădelegile noastre s-au înmulțit înaintea Ta și păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră; deoarece fărădelegile noastre sunt cu noi și nu ne cunoaștem nelegiuirile.” (Isaia 59,12). Este o deosebire uriașă dacă ne vedem păcatul în lumină omenească sau dumnezeiască. Odată am fost martor cum, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, o femeie foarte respectabilă a văzut dintr-odată în lumina dumnezeiască o găleată cu cărbuni furată, pe care până atunci ea a privit-o ca total neesențială în lumina omenească. Ea a izbucnit în lacrimi, în strigăte zguduitoare de jale, că în ciuda bunăstării și a veniturilor bune, a fost așa de rea, încât să-i sustragă colocatarului găleata plină cu cărbuni. Ea nu voia să se lase mângâiată în autoacuzarea ei înduioșătoare.

O, prietene, ai privit vreodată viața ta, înșelătoriile tale, imoralitățile tale, păcatele mâniei tale în lumina lui Dumnezeu?

Se spune că urlatul lupilor flămânzi ar fi înspăimântător, când urmăresc sania unui călător pe meleagurile rusești înzăpezite. Oricine știe că acești lupi nu dau drumul victimei lor urmărite până n-au înfulecat-o; cu excepția faptului că acel călător găsește adăpost, un loc de salvare într-o gospodărie țărănească.

Un asemenea călător, care în ultima clipă ajunge la curtea salvatoare înaintea armatei urlătoare a urmăritorilor lacomi de sânge, este o imagine izbitoare a păcătosului, care cu

covârșitoarele și nimicitoarele acuzații ale conștiinței sale, se aruncă în brațele harului și găsește la Isus iertare și mântuire – iertare deplină, mântuire veșnică. De aceea spune un păcătos profund vinovat când a găsit harul: „Tu ești adăpostul meu; Tu mă păzești de necaz, Tu mă înconjori cu cântări de mântuire.” (Psalmul 32,7 textual). Numai la picioarele Fiului înviat al lui Dumnezeu găsești locul siguranței, unde acești urmăritori nu te mai pot ajunge. De aceea este scris despre Isus: „De aceea și poate să mântuiască până la **desăvârșire** pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7,25 textual). Aceasta este evanghelia pentru o lume de păcătoși vinovați. Dar ce îngrozitor când un om vrea să fugă pe alte căi, de acuzațiile urlătoare ale conștiinței sale, prin faptul că se prăbușește în suicid. Și de câte ori nu se întâmplă aceasta!

În satul J., un bărbat de 48 de ani, A. S., instruit, sănătos, cu o relație fericită de familie, s-a aruncat pe șine când trenul care venea de la Köln se apropia șuierând. Roțile trenului i-au despărțit imediat capul și picioarele de corp. Pe pieptul cămășii sinucigașului se găseau următoarele cuvinte scrise cu propria lui mână: **„Nu pot să suport mai departe.** Salutați-mi soția și copiii. A. S.’ Ce nu putea acest bărbat să suporte mai departe? Avea dureri trupești? Era nefericit în căsnicie? Își pierduse sufletul? Nimic din toate acestea. El pusese în joc toată puterea lui, talentul, educația lui, râvna lui, pentru a stăruii cu vorba și cu scrisul împotriva lui Dumnezeu și a rânduielilor lui Dumnezeu. Mulți l-au urmat. El fusese un conducător plin de influență pe drumul nelegiurii, ba chiar a introdus-o până la deputații din parlamentul Reichului. Acum se treziseră chinurile conștiinței. El voia să scape de acești lupi care-l urmăreau, voia să-și liniștească, în sfârșit, conștiința care striga. Dar în loc să meargă la Acela care îi putea tămădui conștiința, s-a aruncat în prăpastia sinuciderii, spre pierzarea veșnică. Erau sufletele înșelate cu privire la frica de Dumnezeu, credință și nădejde, care acuzându-se s-au agățat de călcâiele amăgitorului lor – el nu putea scăpa de ele. Unde era manifestarea de simpatie și admirația care urmau altădată după cuvântările lui ostile lui Dumnezeu? Acum și-a văzut păcatul și el l-a împins la disperare, pentru că n-a vrut să vină la Isus, la Mântuitorul.

Dacă întrebarea pe care Dumnezeu i-a pus-o lui Cain: **„Ce ai făcut?”** (Geneza 4,10), îl atinge pe om cu forță dumnezeiască, ea îl aruncă la podea pe bărbatul cel mai tare.

Mulți își amuțesc conștiința; unul o face cu coniac, altul cu un anturaj vesel. Dar nu există nici un narcotic suficient pe termen lung. Conștiința se trezește iar, la timpul potrivit, în ciuda oricărei violențe cu care vrem s-o aducem la tăcere. Cuvântul lui Dumnezeu, călăuzirile vieții o trezesc. Un cuvânt care, așa cum spun oamenii, atinge „întâmplător” urechea, fața unui om pe stradă sau în tren, care-i aduce aminte păcătosului de cineva decedat de mult, o știre în ziar – brusc apare amintirea a ceea ce am vrut să uităm și am crezut că am uitat. **Strigătul conștiinței răsună**, iar inima se cutremură la cunoștința vinei. Fiii lui Iacov l-au aruncat cândva pe fratele lor în groapă și l-au vândut pe 20 de arginți în robie. Părea de mult uitată chestiunea, căci nimeni dintre ei n-a mai vorbit despre fapta lor neagră. Și totuși, când în zilele de necaz au venit în Egipt și teama le-a atacat inimile, atunci îi auzim vorbind: „Cu adevărat suntem vinovați pentru fratele nostru, pentru că am văzut strâmtorarea sufletului său, când ne ruga și noi nu l-am ascultat; de aceea a venit strâmtorarea aceasta peste noi.” (Geneza 42,21). 25 de ani trecuseră și iată, conștiința striga de parcă ar fi fost ieri.

Recent, un creștin a vizitat un bătrân de 90 de ani și au vorbit despre păcat și blestemul lui, despre moarte, judecată și veșnicie și despre sângele prețios al lui Isus, în care se găsește împăcare. Atunci bătrânul a izbucnit în lacrimi și a strigat: **„O, păcatele din timpul militariei mele! Păcatele din timpul militariei mele!** Atâtea zeci de ani a umblat sub acuzațiile conștiinței sale, sub povara vinei sale! Acum asculta atent vestea harului, că Fiul lui Dumnezeu a îndurat la cruce judecata îngrozitoare și dreaptă asupra păcatului său. El a aflat că acest Isus, ca **„Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”**, îi oferă acum har și iertarea tuturor păcatelor, chiar și a păcatelor sale din timpul militariei. Bătrânul, așa de

aproape de mormânt, a acceptat vestea harului Mântuitorului, care a mers pe urmele lui cu o răbdare și o dragoste de neînțeles, pe parcursul unei vieți lungi. Ce putere este conștiința! Ce mărturie incontestabilă despre cunoștința păcătosului, că vina lui roșie ca sângele, este notată în fața lui Dumnezeu cu un scris care nu se poate șterge! **Păcătosule, păcatul tău roșu ca sângele, necesită o ispășire roșie ca sângele.**

Tu nu poți să-ți ispășești singur păcatul, să-l ispășești prin rugăciuni sau prin plâns. El nu este îndepărtat nici prin faptul că tu spui cu intenții serioase și cu juruințe sfinte: De azi înainte va fi o altă viață! Nu, păcatul tău este roșu ca sângele și **el trebuie șters prin sângele sfânt și scump al Mielului lui Dumnezeu.** Numai rănilor de moarte ale lui Isus vindecă rănilor conștiinței tale. Încă mai este timpul harului, încă mai întinde Isus mâinile Lui spre tine. Fă ce te îndeamnă conștiința trezită brusc, fugi de focul veșnic, predă-te lui Isus, Mântuitorului! Scufundă-te crezând, cu viața ta pierdută, cu toată conștiința vinovăției tale, cu toată lepra păcatului tău, în acest puhoi, în potopul purpuriu al sângelui lui Isus – și vei fi mântuit. Căci este scris: „Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat!” (1 Ioan 1,7).

Nr. 51 APUCĂ MÂNTUIREA

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6,37)

Citește următoarea scrisoare:

„Sunt un om neloial, indiferent, șovăielnic, nerecunoscător, cu buze necurate, tras în jos, în murdăria poftelor carnale, necumpătat la mâncare, leneș intelectual, cârtitor, laș, aducând mai multă pagubă decât folos. Aceasta este imaginea mea interioară. Arată, într-adevăr, înspăimântător în mine. Este neapărat necesar să se petreacă ceva radical, viața mea nu mai poate continua așa pe termen lung. Domnul a lucrat deja mult cu mine, dar eu am rămas același slujitor mizerabil și rob al trupului meu voluptuos. Dacă harul a fost vreodată mare, înseamnă că acum trebuie să fie. Dacă eu mai pot veni la Domnul, dacă eu mai pot deveni un om care rămâne în Domnul și umblă cu El, atunci am nevoie de cel mai mare har imaginabil. Har! Har! Har! Har!

Îmi scriu scrisoarea așa sincer disperat, este chiar un strigăt disperat după ajutor, așa nu mai merge – trebuie să fiu mântuit sau să pier – dar ce îngrozitor, să stai liniștit și să sângerezi lent până la moarte în păcatele tale! Îmi ridic ochii spre munți, de unde-mi vine ajutorul.”

Nu există sute de oameni, care, dacă ar fi cinstiți, și-ar putea scrie numele sub această scrisoare, pentru că ea corespunde stării lor lăuntrice? Ți se potrivește și ție acest tablou? Atunci lasă-mă să-ți spun că există ajutor pregătit pentru tine. Toți păcătoșii care suspină pot găsi acest ajutor, nici unul nu este prea rău, nici unul nu este prea adânc vinovat.

De altfel, există o problemă în fața fiecărui păcătos, care spune ca autorul acestei scrisori: **trebuie să fiu mântuit!** Poți și tu să spui în adevăr sfânt: **vreau să fiu mântuit!**? Această dorință o cere Domnul așa de categoric, încât spune: „Dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să te poticnești (adică te țin strâns în stricăciunea păcatelor), taie-le și aruncă-le de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având două mâini și două picioare, să fii aruncat în focul etern” (Matei 18,8). Domnul spune tuturor celor care se apropie de El căutând har: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Deci dacă vii la Domnul, poți să fii neclintit de sigur: El nu te izgonește afară, precis n-o face. El te primește

oricât ai fi de rău, de împovărat de vină, de neîndurător și neloial. Un singur lucru trebuie să faci: **trebuie să vii la Isus!**

Într-o seară era propovăduită această veste a harului lui Dumnezeu pentru păcătoșii vinovați[♦], când cel care vorbea a văzut un bărbat din cercul lui de ascultători, luând-o brusc la fugă, grăbit. El l-a strigat și a pus mâna pe umărul fugarului: „De ce fugiți așa de grăbit? **Știți că Dumnezeu vă iubește?**” – „Nu știți cu cine vorbiți.” – „Îmi este absolut indiferent cu cine vorbesc. Eu știu numai **că Dumnezeu vă iubește.**” El a răspuns: „Eu sunt unul dintre cei mai mari hoți din tot orașul.” La aceasta, celălalt a răspuns: „Dacă ați fi cel mai rău hoț din oraș, atunci știu bine **că Dumnezeu vă iubește.** Ascultați ce spune Dumnezeu: „**Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi**” (Romani 5,8 textual). Deci dacă sunteți hoțul cel mai tare din oraș, atunci sunteți un păcătos, iar Cuvântul lui Dumnezeu spune că Dumnezeu iubește păcătoșii.” La aceste cuvinte inima hoțului s-a prăbușit, el a mers cu mesagerul lui Dumnezeu într-o cameră din apropiere și a povestit următoarele: „Am fost la închisoare din cauza unui delict și tocmai am fost eliberat. În seara aceasta am ieșit cu doi tovarăși îndrăzneți, pentru a da o spargere cum nu s-a petrecut alta mai curajoasă și mai abilă în acest oraș. Tocmai treceam cu tovarășii mei pe aici când a început adunarea și am vrut să ascult câteva minute. În ciuda obiecțiilor și înjurăturilor tovarășilor mei, n-am mai putut să mă smulg. Am rămas până la sfârșit și astfel sunt acum aici.” În vreme ce povestea acestea, a îngenuncheat împreună cu evanghelistul și l-a chemat printre lacrimi pe Dumnezeu pentru îndurare. Prețioasa făgăduință a lui Dumnezeu l-a condus la credința, că Dumnezeu iubește chiar și un asemenea păcătos nemernic cum era el. El a găsit pace prin credința în harul lui Dumnezeu, care este în Hristos.

Ei bine, prietene, dacă pentru acest pușcăriaș s-au găsit la Domnul har și pace și viața veșnică în clipa în care el s-a predat în mâinile harului – **oare nu sunt acestea de găsit și pentru tine?** – Și nu-ți sunt ele la fel de necesare, dragă omule fără pace, ca aceleia? Vrei să te lași mânat mai departe pe marea nesigură a acestei vieți fără țință și fără nădejde, de propriile tale dorințe și de planurile alese chiar de tine? Doar simți adânc în lăuntrul tău, că ar trebui să ai altceva decât ceea ce a umplut până acum inima ta.

Cu mulți ani în urmă, într-o după-amiază, un bărbat tânăr ședea singur; el citea o mică lucrare care se numea: **Isus, un Răscumpărător desăvârșit.** Acolo era vorba despre Mântuitorul, despre Fiul lui Dumnezeu, despre Împăciuitorul care întinde mâinile spre omul care suspină fără pace în păcatele lui, pentru **a-l elibera de vină, de blestem și de lanțul păcatului.** Era o mărturie despre fericirea și pacea care curg pentru orice credincios din rănile mortale ale Mielului lui Dumnezeu. Ce veste: tămăduirea oricărei amărăciuni a păcatelor, potolirea oricărui dor! Tânărului bărbat i s-a părut la început, ca și când aceasta ar fi pentru el o chestiune inaccesibilă. Dar apoi brusc l-a străfulgerat recunoașterea: Isus a murit și pentru mine, El m-a răscumpărat și pe mine, eu mă pot preda Lui. El a fost pus în fața întrebării: **vrei s-o faci?** Vrei să te predai **acum**, așa cum ești, în mâinile lui Isus, să I te încredințezi Lui, ca El să fie stăpân peste viața ta și în toate lucrurile să poată să dispună de tine? S-a iscat o luptă în lăuntrul lui, dar această luptă a durat numai câteva minute; tânărul bărbat a ajuns la decizia limpede: vreau să aparțin și să urmez pe Acela care din cauza păcatelor mele a mers la moarte de cruce, vreau de tot, fără rezervă, fără restricție. Aceasta era pocăință și credință. El a îngenuncheat, s-a predat Domnului cu o rugăciune sinceră. – O pace liniștită și fericită a fost turnată în inima lui. Încă niciodată în viața lui n-a simțit ceva asemănător; era mărturia Duhului Sfânt, că acum a devenit un copil al lui Dumnezeu. Ce bogat l-a făcut această

[♦] Povestită după lucrarea Dr. Torrey: „Cum aducem sufletele oamenilor la Hristos?”

siguranță, ar fi putut să strige tare, de bucurie. Ar fi vrut să poată spune fiecăruia cât de fericit devii când te predai lui Isus. În aceste puține minute prețioase i s-a descuiat Împărăția lui Dumnezeu, iar el a trecut prin poarta deschisă.

Zeci de ani au trecut din acel ceas; el n-a pierdut niciodată ceea ce a simțit atunci. Duhul Sfânt și-a făcut locuință în inima lui; de atunci tânărul a devenit un bărbat care a putut să fie pentru mulți un îndrumător spre mântuire.

Isus care te cheamă, **este un Răscumpărător desăvârșit**; El o scoate la capăt atât cu slăbiciunile tale, cât și cu greutatea tale; tu găsești la El tot ce ai nevoie, atât ajutor, cât și ocrotire și putere. **Apucă mântuirea și ai încredere în Domnul!** Câte unul zice: nu pot să renunț la căile mele rele și la gândurile mele stricate și totuși Cuvântul lui Dumnezeu îți spune că trebuie să rupi cu orice păcat conștient, căci altfel mergi la pierzare. Dar același Cuvânt îți spune, de asemenea, **că poți să renunți la ele prin puterea lui Hristos!** „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4,13). Domnul la care ești chemat, îți spune: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28,18). Spune, are Acest Isus putere să-ți dea biruința asupra oricărui păcat, oricărui obicei rău, oricărei greutăți, asupra oricărui lucru de care te temi? O, încredințează-te Lui, fă-o acum, apucă mântuirea! Acela al cărui sânge este în stare să-ți șteargă deplin vina, Acela este în stare și vrea să-ți dea tot ce ai nevoie, spre a trăi într-o viață nouă pentru El. **Mulți, mulți au aflat-o – și tu ai aflat-o!** Pleacă-ți genunchii, predă-te Domnului!

Nr. 52 OCOLURI

„Nu fiți ca un cal sau ca un catâr, care n-au pricepere, a căror podoabă sunt frâul și zăbala pentru a-i struni când nu vor să se apropie de tine.” (Psalmul 32,9)

Când vine primăvara, păsările migratoare călătoresc în stoluri din țările sudice spre nord. Ele se îndreaptă toate în cursă fără ocol spre ținta lor. Ele au înțeles chemarea că este timpul să pornească la drum, ele se grăbesc fără ocoluri, ca să ajungă la timpul potrivit în țara în care trebuie să-ți construiască cuibul și să-și găsească hrana. Într-o lucrare de științele naturii am găsit despre aceasta, următoarele:

„Unele călătoresc perechi, altele în grupuri, cele slabe mai ales noaptea, cele puternice chiar și ziua, toate grăbite pe cât posibil. Ele pornesc cu mult timp înainte de a veni lipsa în patria lor; ele călătoresc atât de grăbit, ca și când le-ar mâna un imbold de nebiruit. Păsările mai slabe folosesc pe drum păduri și tufișuri pentru apărarea lor, zboară peste zi cel puțin atât cât este posibil de la copac la copac, de la pădure la pădure. Păsărilor de uscat cărora zborul le devine greu, parcurg o bună bucată de drum pe jos, unele păsări de apă lasă în urmă distanțe mai mici înotând.”

Aceste animale sunt modele date de Dumnezeu și atenționări serioase pentru mulți oameni care se împotrivesc cu îndărătnicie chemării lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Chiar și barza în ceruri își cunoaște timpurile ei hotărâte; și turturica și rândunica și cocorul își păzesc timpul vremii lor; dar poporul Meu nu cunoaște judecata Domnului!” (Ieremia 8,7).

În Ei. în Siegerland, unde au fost și sunt mulți copii ai lui Dumnezeu, în urmă cu mulți ani locuiau împreună la o familie, doi bărbați tineri neînțorși la Dumnezeu. G., pe atunci cam în vârstă de 20 de ani, era ostil credincioșilor. El i-a declarat într-o zi tovarășului său de cameră:

„Dacă evlavioșii de aici, din localitate vor fi arși, voi ajuta la adusul lemnelor!” Desigur, ceea ce a spus conștiința în lăuntru lui la aceste cuvinte rele, a ascuns. Dar Dumnezeu a făcut ca puțin după aceea, să ia naștere în Ei. o mișcare puternică a inimilor prin Duhul lui Dumnezeu. Mulți oameni tineri au venit la credința vie în Hristos. Și G. a fost trezit și a declarat acum prietenului său încă neîntors: **„Viața ta și a mea, care a rămas în urma noastră, este o viață pierdută!”** Cel căruia i s-a adresat – astăzi, prin harul lui Dumnezeu, un slujitor credincios al Mântuitorului său – a ajuns prin acest cuvânt la pocăință, la credință, la o întoarcere adevărată. În schimb G. s-a întors curând pe vechiul lui drum, calea lumii și a vrăjmășiei împotriva copiilor lui Dumnezeu. El fusese trezit din somnul lui de moarte spirituală, dar el n-a venit cu pocăință adevărată prin poarta strâmtă pe calea îngustă a vieții. După o vreme s-a făcut soldat. În firea lui neabătută, îndărătnică, s-a făcut vinovat grav în timpul serviciului și a fost pedepsit doi ani cu închisoarea; de acolo a venit bolnav acasă. Ce-i drept, s-a căsătorit, dar trupește nu mai era sănătos. Dar Dumnezeu a continuat să vorbească cu el prin această boală. Au mai trecut doi ani, apoi a ajuns prin pocăință la credință, la o întoarcere adevărată. Nu mult după aceea a plecat la Domnul cu mărturisirea bucurată a mântuirii lui.

Ce ocol mare a făcut acest bărbat! Dacă s-ar fi smerit cu pocăință adevărată la primul îndemna al Duhului lui Dumnezeu, pe care l-a înțeles foarte bine, atunci cu siguranță n-ar fi avut nevoie să facă ocolul prin atâta păcat, rușine și suferință. El ar fi cruțat cei doi ani de închisoare și boala lui lungă. Dumnezeu ar fi putut să facă altceva din viața lui decât a rezultat acum.

Cu cât este mai profundă cunoașterea harului de care are un om parte, cu atât mai serios și mai greu devine în mod obișnuit drumul lui, dacă întoarce Domnului spatele, deși l-a recunoscut. Cuvântul avertizează așa de serios: „Nu fiți ca un cal sau ca un catâr!” – Aceștia trebuie aduși acolo unde vrea stăpânul lor să-i ducă, prin frâu, zăbală, lovituri de bice, dacă sunt îndărătnici. Dumnezeu vrea ca ai Săi să se lase conduși ca niște copii, de mâna dragostei.

Toate drumurile pe care apucă un om îngâmfat, încăpățânat, în neascultare conștientă față de Dumnezeu, aduc fructe amare, ani de strâmtorare în loc de ani de binecuvântare.

Câte femei credincioase, care deveniseră în tinerețea lor proprietatea lui Isus, nu și-au stricat viața prin căsătoria cu un bărbat neîntors la Dumnezeu și invers la fel, bărbați credincioși care s-au căsătorit cu femei neîntoarse la Dumnezeu! Orice avertizare și atenționare a creștinilor loiali au fost zadarnice; zadarnic a fost Cuvântul lui Dumnezeu care li s-a pus înainte: „Ce comuniune are lumina cu întunericul? Și ce înțelegere are Hristos cu Belial? Sau ce parte are un credincios cu un necredincios?” (2 Corinteni 6,14-15). Mulți copii ai lui Dumnezeu trebuie să recunoască după aceea, dacă privesc înapoi la viața lor distrusă, că dragostea lui Dumnezeu ar fi putut să-i ferească de multă suferință.

R. B. a venit la credința vie în zilele tinereții lui, în patria lui, W. și a devenit cu adevărat fericit. Dar prin neveghere și nealoyalitate, după un anumit timp a căzut înapoi în vechile lui păcate, în care fusese legat mai înainte. Deși Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit așa de prietenos și de plin de har: „Israele, întoarce-te la Domnul Dumnezeul tău! Pentru că ai căzut prin nelegiuirea ta. ... Voi vindeca necredința lor, îi voi iubi nestingherit; pentru că mânia Mea s-a întors de la ei” (Osea 14,1, 4), el tot n-a crezut în glasul plin de dragoste al Domnului său, ci în glasul lui Satan, care i-a șoptit: acum nu mai ești un copil al lui Dumnezeu, nu poți fi reabilitat. Ce-i drept, Duhul Sfânt l-a îndemnat de multe ori și mereu din nou să vorbească cu frați credincioși, experimentați, să-și verse inima, să-și recunoască disperarea. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1,9). Totuși, R. W. s-a împotrivit tuturor îndemnurilor Duhului Sfânt. În această stare sufletească nefericită a devenit soldat. În timp ce în al treilea an slujea în Metz, Dumnezeu a făcut ca el să ajungă iar în contact cu credincioși sinceri și iar a înțeles îndemnul să-și dezvăluie starea – s-a împotrivit și acum. El și-a continuat drumul. Puțin după

aceea s-a lăsat convins într-o cârciumă să dezerteze în legiunea străină franceză. El și-a zis: dacă sunt așa de departe de toți credincioșii, conștiința mea se va liniști! Dar ce spune Dumnezeu? „Unde să mă duc de la Duhul Tău? ... Dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca” (Psalmul 139,7-10). R. B. a devenit tot mai nefericit. Viața și constrângerea severă i se păreau insuportabile, voia să devină dezertor și de acolo. Dar planul lui a fost descoperit și a ajuns pentru un an la închisoare. Mai târziu, sărmanul bărbat fără pace a ajuns cu trupele lui franceze la Saida (provincia Oran). Acolo, în mijlocul Algeriei, a auzit din nou Cuvântul harului. Acum, în sfârșit, brăzdarele disperării au pregătit ogorul tare al inimii lui. El i-a mărturisit mesagerului lui Dumnezeu toată calea necredinței lui, iar Domnul i-a iertat toate păcatele. El a devenit fericit cu adevărat și s-a întors acasă ca un copil smerit al lui Dumnezeu. El s-a prezentat la autoritățile militare, pentru a primi și a ispăși marea pedeapsă pentru dezertarea lui. Apoi s-a întors în patrie ca un om nou. Scrisoarea impresionantă în care el povestește toate acestea, se încheie cu cuvintele: „O, ce dragoste!”

Da, ce dragoste, ce credincioșie vrednică de adorare este în inima lui Isus! El se ocupă și de cei răzvrățiți și de cei împotriviți, dacă vor să se lase găsiți de El. „Ai primit daruri în om, chiar și pe cei răzvrățiți” (Psalmul 68,18). Dar cu atât mai fericit este un om care ascultă chemarea harului de timpuriu și care Îl urmează apoi pe Isus fără ocoluri. Un asemenea om pune mâna crezând, pe cuvântul pe care Domnul Însuși i l-a șoptit în inimă: „Oile Mele aud glasul Meu: Eu le cunosc și ele Mă urmează. Eu le dau viața eternă și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10,27-28).

O, vino cu o inimă binevoitoare, smerită și ascultătoare la acest Mântuitor, lasă-te păzit de căi greșite și de cotituri! El spune: „Eu te voi instrui și te voi învăța calea pe care trebuie să mergi. Eu te voi sfătui, având ochiul Meu asupra ta” (Psalmul 32,8). Harul vrea să te poarte pe un drum drept al binecuvântării și al biruinței, în slava lui Dumnezeu.

Nr. 53 UNDE SE GĂSEȘTE AJUTOR?

„La Domnul este scăparea.” (Psalmul 3,8)

În caz de foamete și de inundație se vorbește despre regiune sinistrată, care are nevoie de ajutor. Prin inundația de păcat și mizerie, imoralitatea a transformat întregul nostru popor într-o uriașă regiune sinistrată; nici un om și nici o lege omenească nu poate opri puhoiul extraordinar, care duce la ruină familii întregi și duce la distrugerea trupului și a sufletului cetelor de oameni smulși de curentul lui puternic.

Privește la literatura de divertisment și la revistele umoristice, care sunt oferite spre vânzare în gări, ascultă conversațiile oamenilor tineri în cârciumă sau în fabrică, în universitate, printre bogați și săraci, astfel vei observa că pretutindeni te înconjoară o atmosferă otrăvită moral. Mari cete de copii sunt deja legați în lanțurile păcatelor imoralității ascunse. Mii de bărbați tineri văd în oglinda lor imaginea unui vinovat care se dezonoarează singur. **Astfel se dezvoltă o generație care, nu numai prin păcatul care locuiește în carnea ei, ci în același timp, prin slujirea conștientă a viciului, este legată în lanțurile robiei lui Satan.** Acesta, ucigașul de la început, îți constrânge robii să-și distrugă propria viață și: viața, fericirea, sănătatea și viitorul altor oameni. Acestea nu sunt fantezii ca în romane, sunt realitățile care ne înconjoară din toate părțile. În această societate otrăvită

cresc copiii noștri – și ce primejdii amenință acolo, de care numai harul lui Dumnezeu ne poate feri! Nu de mult se putea citi în ziar știrea că un bărbat tânăr și-a luat viața în ziua nunții lui. Rudele erau înclinate să accepte o nebulie instalată brusc. Dar aceasta nu prea se potrivea.

Un bărbat tânăr s-a lăsat ispitit într-o seară de un prieten rău, să meargă cu el într-un loc al viciului. Din nenorocire el n-a vorbit ca Iosif: „Cum așa putea eu să fac un rău așa de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” S-a întors acasă lovit în conștiință și curând a și observat că era atins de o boală rea. El a căutat vindecare la un medic experimentat și în aparență a și găsit-o. Au trecut ani, el a devenit un funcționar respectat și logodit. În ziua dinaintea nunții lui, unul dintre prietenii lui, un medic, i-a spus: „Ce erupție este aceasta, pe care o ai de câțva timp? Tu ai o boală rea.” Mirele, apucat de muștrări de conștiință și disperare, s-a dus și s-a împușcat.

Ce mare de durere și suferință pentru timp și veșnicie a apărut dintr-un drum al păcatului!

„Păcatul este rușinea popoarelor” (Proverbe 14,34). Majoritatea oamenilor nu bănuiesc cât de departe și de serios intervine acest cuvânt al lui Dumnezeu deja aici, în viața pământească. Aceasta este acoperită în viața zilnică; dacă acest vâl este dat puțin la o parte, oamenii se sperie.

O fată a venit mai multe seri la rând la adunările în care se vestea evanghelia. Cuvântul lui Dumnezeu i-a atins sufletul ca o săgeată; ea n-a putut altfel, a rămas la terminarea adunării pentru a-și mărturisi păcatul. Exista un om josnic, însurat, tatăl mai multor copii, care a făcut din această fată, sclava poftei lui. El i-a poruncit cât se poate de sever să tacă și de-a lungul unui an întreg și-a ținut victima strâns în lanțurile dispoziției sale. Acum puterea lui Dumnezeu a trezit conștiința fetei astfel, încât ea a venit cu vina ei la lumină. Nu-și scot unii bărbați, care au acasă o soție credincioasă și copii dragi, în călătoriile lor de afaceri, verigheta de pe deget, pentru a merge fără a se teme pe căile păcatului? Ce disperare, când brusc, într-o zi, poate lângă sicriul soției credincioase, conștiința se trezește!

Dar în toate aceste adâncimi ale păcatelor, nu sunt nici măcar schițate granițele acelor la care Satan îi mână pe oameni. Ceea ce este scris în Epistola către Romani, capitoul 1, versetele 26-27, trage an de an un număr crescând de oameni, în acele adâncimi ale păcatelor, care sunt mormântul oricărei sfiieli, unde conștiințele sunt înroșite ca și cu fierul roșu, unde inimile și mâinile sunt făcute apte pentru orice fel de mârșăvie. Citește numai în acel loc din Romani, care sunt consecințele unei asemenea slujiri a păcatului. „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac” (Romani 1,28-32).

Prietene, la ce folosesc în această mizerie a păcatelor, învățăturile bune, intențiile bune? Satan râde cu dispreț de ele. Când erai copil ai râs de istoria aceluia bărbat care povestea că el s-ar fi tras singur afară din mlaștină, de propriul lui păr împletit. El este imaginea oamenilor care cu puterea voinței și cu intenții, vor să se salveze singuri din aceste lanțuri ale păcatelor. Într-adevăr, în fața acestei disperări generale, a acestei robii, a acestei închisori în lanțurile puterii nemăsurate a lui Satan, am putea întreba împreună cu profetul: **„Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare?”** (Isaia 49,24). Dar iată, Dumnezeu dă speranță, căci cuvântul continuă: **„Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi”** (Isaia 49,25). **Lăudat fie Dumnezeu, că în Isus s-a arătat un Salvator, care are scăpare pentru toți!** Oricât de adânc ai fi înțepenit în mlaștină,

oricât de încâlcit ai fi prin robia păcatelor de ani întregi – pune-ți mâinile, crezând, în mâna puternică a Aceluia care vrea și poate să salveze pe păcătosul cel mai pierdut și cel mai ticălos!

Poate întrebi: **Ce să fac?** Fă aceasta: spune mai întâi Fiului lui Dumnezeu prezent: Sunt aici, un păcătos pierdut, vinovat, salvează-mă! Apoi bazează-te pe Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate greși, care nu se clatină niciodată. Domnul spune despre vina ta: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1,18). Isus spune despre robia păcatului tău: „El M-a trimis să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea” (Isaia 61,1). Deschide-ți Biblia la aceste cuvinte, pune degetul pe ele, spune Domnului crezând: ‚Doamne Isuse, Te cred, cred în Cuvântul Tău, cred în sângele Tău vărsat pentru mine, în jertfa Ta de pe cruce, primește-mă, spală-mă de toate petele mele!’ Caută pentru această convorbire cu Dumnezeuul tău un loc liniștit, unde poți vorbi cu El nederanjat și neauzit. Roagă-te atunci nu numai cu gânduri, roagă-te cu cuvinte auzite, convins că ești în prezența Mântuitorului salvator. Du-te apoi, dacă ai ocazie pentru aceasta, la un creștin experimentat, în care ai încredere. Mărturisește-i cu deplină sinceritate toată disperarea ta, toată vina ta. Nu ascunde nimic, oricât ar fi de rușinos. Să nu pari mai bun decât ești. El te va face să privești mai adânc în făgăduințele harului, în minunile îndurărilor lui Dumnezeu. El se va ruga cu tine și-ți va spune despre alți oameni, pe care Domnul i-a ajutat în aceeași nenorocire și care trăiesc acum într-o viață nouă, ca niște copii ai lui Dumnezeu, eliberați și binecuvântați. Domnul vrea să te ajute și pe tine la fel, ca să poți spune: **harul m-a eliberat, harul mă păzește! Eu n-am nici o putere, dar Isus are putere!**

Inima plină de îndurare a lui Isus este de mult plecată spre tine, El te caută, El te așteaptă. Nenorocirea ta, suspinul tău Îi provoacă milă. Încrede-te în El! Viața ta poate fi împovărată cu vină îngrozitoare, poate ai văzut de mult că este o viață nenorocită, ruinată, fără nădejde. Cu toate acestea crede-L pe Domnul capabil de lucruri mari!

Iubirea lui Isus ne mântuiește.
Brațul lui e tare, sfânt și priceput
Ale păcatului lanțuri zdrobește;
El face totul nou, ca la-nceput.